

CONVERSAȚII CU DUMNEZEU

• un dialog neobișnuit •

Volumul II

NEALE DONALD WALSCH

EDITURA FOR YOU

NEALE DONALD WALSCH

**CONVERSAȚII
CU
DUMNEZEU**

• un dialog neobișnuit •

Volumul II

Traducere
MONICA VIȘAN
SIMONA COLOMIETȚ

Editura For You

Alte cărți de Neale Donald Walsch care vor fi editate de către
Editura For You:

PRIETENIE CU DUMNEZEU
ÎMPREUNĂ CU DUMNEZEU

Toate notele de subsol aparțin traducătoarelor.

Introducere

Acesta este un document extraordinar.

Este un mesaj de la Dumnezeu și, prin el, Dumnezeu sugerează o revoluție socială, sexuală, educațională, politică, economică și teologică pe această planetă, cum n-am mai văzut vreodată și cum rareori ne-am putea imagina.

Această sugestie este făcută în cadrul contextului propriilor noastre dorințe, afirmate ca locuitori ai planetei. Am spus că alegem să creăm o viață mai bună pentru toți, să ne ridicăm conștiința, să căutăm o lume mai nouă. Dumnezeu nu ne va condamna, indiferent de ce alegem dar, dacă alegem aceasta, El e dispus să ne arate drumul. Totuși, nu ne va obliga să-l preluăm sugestiile. Nici acum, nici altădată.

Cuvintele din această carte pot fi considerate a fi, în același timp, captivante, tulburătoare, provocatoare, înălțătoare. Ele sunt captivante, prin aceea că îmi taie respirația prin anvergura și întinderea razei lor de acțiune. Ele sunt tulburătoare, prin aceea că ele mă dezvăluie mie însumi așa cum arăt eu - și îmi dezvăluie rasa umană - într-un mod absolut neliniștitor. Ele sunt provocatoare, pentru că îmi aruncă niște provocări cum n-au mai făcut-o nimeni și nimic altceva vreodată. Provocarea de a fi mai bun, de a fi mai evoluat decât am fost, provocarea de a fi Sursa unei lumi în care mânia, invidia josnică, disfuncția sexuală, nedreptatea economică, bufoneria educațională, inegalitatea socială și secretomania politică, sofisticăria și jocurile puterii nu vor mai face niciodată parte din experiența umană.

Ele sunt înălțătoare, prin faptul că oferă speranța că toate acestea sunt posibile.

Putem crea, oare, cu adevărat o astfel de lume? Dumnezeu spune că da, și că tot ceea ce avem de făcut este să alegem cu adevărat să o creăm.

Această carte este chiar un dialog cu Dumnezeu. Este al doilea dintr-o serie de trei volume care au captat o conversație cu Supremul,

conversație care a durat mai mult de cinci ani și continuă până în ziua de astăzi.

S-ar putea să nu credeți că acest material vine într-adevăr de la Dumnezeu, iar eu nici nu am nevoie să credeți. Important pentru mine este numai dacă materialul însuși are vreo valoare, dacă aduce înțelegere, produce trezire, reînvie dorințe reînnoite sau promovează o cât de cât schimbare fructuoasă în viața noastră de zi cu zi pe Pământ. Dumnezeu știe că ceva trebuie să se schimbe. Nu putem continua să trăim așa cum am trăit până acum.

Trilogia *Conversații cu Dumnezeu* a început când volumul I al acestei serii a apărut în luna mai a anului 1995. Această carte s-a ocupat, în special, de probleme personale și mi-a schimbat viața. Ea a schimbat o mulțime de vieți. În doar câteva săptămâni, a devenit o carte uluitor de bine vândută, cu tiraje care au atins niveluri uimitoare. La sfârșitul primului an, se vindeau 12.000 de exemplare pe lună și chiar mai mult. Desigur că nu se poate spune că „autorul” cărții nu era cunoscut. Iar aceasta a făcut ca documentul să fie atât de incitant, atât de puternic.

Sunt profund recunoscător că fac parte din acest proces, procesul prin care mii de oameni își reamintesc anumite mari adevăruri. Sunt încântat și foarte fericit că atât de mulți oameni au descoperit valoarea acestei lucrări.

Vreau să știți că, la început, am fost teribil de înspăimântat. M-am gândit că ceilalți ar putea crede că eram nebun, că sufeream de mania grandorii. Sau că, dacă ei credeau că materialul a fost inspirat de Dumnezeu, chiar vor urma sfaturile. Și de ce mi-era teamă de asta? Simplu. Gândeam că tot ceea ce scrisesem s-ar fi putut să fie greșit.

Apoi au început să sosească scrisori. Scrisori de la oameni din lumea întreagă. Și atunci am știut. Adânc, în sinea mea, am știut. Totul era corect. Era exact ceea ce lumea avea nevoie să audă, exact la momentul corect!

(Desigur că nu există „corect” și „greșit” decât în interiorul experienței relative a existenței noastre. Așa că, ceea ce știu că vreau să spun este că această carte este „chiar ce trebuie”, dacă luăm în considerare cine și ce spunem noi, cei de pe această planetă, că vrem să fim.)

Iată că urmează volumul II și observ că m-a apucat din nou frica. Această carte tratează despre aspectele mai extinse ale vieților noastre

individuale, cât și despre considerații geofizice și geopolitice cu implicații mondiale. Ca atare, acest volum va conține, bănuiesc, mult mai multe lucruri cu care cititorul mediu s-ar putea să nu fie de acord. Și astfel, mi-e teamă. Mi-e teamă că nu vă va place ceea ce veți citi aici. Mi-e teamă că mă veți judeca „greșit” pentru o parte din ea. Mi-e teamă că voi stârni un roi de viespi, voi provoca furtună, voi face valuri. Și încă odată, mi-e teamă că totul ar putea fi greșit.

Bineînțeles că nu ar fi cazul să am toate aceste temeri. La urma urmei, nu am citit eu propriul meu prim volum? Ei bine, tocmai de-aia! Iarăși natura mea umană! Vedeți, scopul meu nu este să fac publice aceste scrieri pentru a zdruncina oamenii. Doresc numai ca, în mod cinstit și fără ocolișuri, să vă transmit ceea ce mi-a comunicat Dumnezeu, ca răspuns la întrebările mele. I-am promis lui Dumnezeu că o voi face - voi face publice aceste conversații - și nu pot să-mi încalc promisiunea.

Nici voi nu puteți să vă încălcați promisiunea. Este clar că ați promis să permiteți tuturor gândurilor, ideilor și credințelor voastre să fie provocate în mod continuu. Este clar că v-ați angajat în mod profund să evoluati continuu. Numai o persoană care și-a luat un astfel de angajament ar deschide o carte ca aceasta.

Se pare deci că suntem implicați împreună. Și nu există nimic de care să ne fie teamă. Suntem ceea ce suntem și, prin urmare, facem ceea ce facem și tot ce ne rămâne de făcut este să fim credincioși acestei implicări și, astfel, nu mai există nimic de care să ne fie teamă. Ceea ce înțeleg acum și cred că am știut din totdeauna este că noi suntem mesageri, voi și cu mine. Dacă nu am fi, eu nu aș scrie și, fără îndoială, voi nu ați citi. Noi suntem mesageri și avem treabă de făcut. În primul rând, trebuie să fim siguri că înțelegem perfect mesajul care ne este dat în volumele *Conversații cu Dumnezeu*. În al doilea rând, trebuie să integrăm acest mesaj în viețile noastre, astfel încât el să devină funcțional. Și în al treilea rând, trebuie să ducem mesajul către alții, aducând adevărul lui către toți cei a căror viață o atingem, prin simplu și extraordinarul instrument care este exemplul nostru personal.

Sunt bucuros că ați ales să faceți această călătorie împreună cu mine. E mult mai ușor și mult mai distractiv cu voi, decât fără voi. Hai să pășim acum, împreună, de-a lungul acestor pagini. S-ar putea ca, din când în când, să nu fie foarte confortabil. Nu este ca primul volum. Volumul I a fost îmbrățișarea lui Dumnezeu; ne-a îmbrățișat cu căldură pe după umeri.

În volumul II, Dumnezeu ne zgâlțâie de aceiași umeri, cu la fel de multă dragoste și cu multă blândețe. Este o chemare să ne trezim. O provocare să trecem la nivelul următor.

Întotdeauna există un nivel următor. Știți bine asta. Sufletul vostru - care a venit aici pentru cea mai bogată experiență și nu pentru cea mai săracă; pentru cât se poate de mult și nu pentru cât se poate de puțin - ar dori să nu vă opriți. Și, atâta timp cât alegerea este întotdeauna a voastră, sufletul vostru ar dori să nu deveniți niciodată mulțumiți sau satisfăcuți de voi înșivă și, bineînțeles, niciodată să nu cădeți în apatie. Pentru că sunt prea multe lucruri de schimbat în lumea voastră, prea multe din voi înșivă de creat. Există întotdeauna un nou munte de urcat, o nouă frontieră de explorat, o nouă frică de învins. Există întotdeauna un loc mai înalt, un concept mai grandios, o viziune mai măreață.

Prin urmare, această carte e posibil să fie puțin mai incomodă decât volumul I. Acceptați starea de disconfort, dacă și atunci când o simțiți. Țineți-vă strâns de marginile bărcii atunci când începe să se clatine. Trăiți, apoi, în cadrul noii paradigme. Ba, încă și mai bine, prin minunea și exemplul propriei voastre vieți, ajutați la crearea alteia.

Neale Donald Walsch

Ashland, Oregon

Martie 1997

1

Mulțumesc că ai venit. Mulțumesc că ești aici.

E adevărat că ai venit pentru că așa am stabilit; cu toate acestea, s-ar fi putut să nu vii. S-ar fi putut să decizi să nu vii. Ai hotărât totuși să fii aici la ora stabilită, la locul stabilit pentru ca să primești această carte. Prin urmare, îți mulțumesc.

În cazul în care ai acționat fără să-ți dai seama, fără ca să știi măcar ce faci și de ce o faci, unele lucruri s-ar putea să-ți pară misterioase și, prin urmare, e nevoie de puțină explicație.

Pentru început, aș vrea să te fac să observi că această carte a apărut în viața ta într-un moment perfect și oportun. S-ar putea să nu-ți dai încă seama de acest adevăr dar, când vei încheia experiența care îți este pregătită, nu vei mai avea nici un dubiu. Totul se întâmplă într-o ordine perfectă și apariția acestei cărți în viața ta nu se abate de la regulă.

Aici găsești tot ceea ce ți-ai dorit, toate lucrurile spre care ai năzuit de foarte multă vreme. Ceea ce ți se oferă aici este cel mai recent - și pentru unii dintre voi poate primul - contact autentic cu Dumnezeu.

Acesta *este* un contact și e foarte real.

Dumnezeu intenționează să converseze efectiv cu tine, acum, prin mine. Cu câțiva ani în urmă nu aș fi spus așa ceva; o spun acum, pentru că am avut deja un astfel de dialog și știu, prin urmare, că așa ceva este posibil. Nu numai că e posibil, dar are loc tot timpul. Și exact asta se întâmplă chiar aici și chiar acum.

Este foarte important să înțelegi că tu ești, în parte, cauza pentru care acest lucru se întâmplă, după cum tu ești cauza pentru care această carte se află în mâinile tale în acest moment. Cu toții suntem cauza care creează evenimentele din viața noastră și cu toții suntem co-creatori, împreună cu Unul Mare Creator, în procesul de producere a fiecăreia dintre circumstanțele care duc la acele evenimente.

Prima mea experiență de conversație cu Dumnezeu, în numele tău și în folosul tău, s-a desfășurat în 1992 - 1993. Îi scrisesem lui Dumnezeu o scrisoare furioasă, întrebându-l de ce viața mea devenise un asemenea monument de luptă și eșec. Absolut pe toate planurile, începând cu

relațiile mele amoroase, cu cele de la serviciu până la atitudinea mea față de copiii mei sau față de sănătatea mea — *absolut pe toate plamurile* — nu exista decât luptă și eșec. Scrisoarea mea către Dumnezeu cerea o lămurire și o îndrumare legată de ce anume să fac ca viața mea să meargă bine.

Spre uimirea mea, am primit răspuns la scrisoare.

Cum mi s-a răspuns și care au fost aceste răspunsuri s-au materializat într-o carte publicată în mai 1995 sub titlul *Conversații cu Dumnezeu, volumul I*. Poate că ai auzit de ea sau poate chiar ai citit-o. Dacă e așa, nu mai ai nevoie de nici un preambul pentru cartea de față.

Dacă nu îmi cunoști prima carte, sper că o vei cunoaște în curând, deoarece volumul I explică mult mai detaliat cum a început totul și oferă răspunsuri la multe întrebări despre viețile noastre persoanele - întrebări despre bani, dragoste, sex, Dumnezeu, sănătate și boală, hrană, relații, „muncă corectă” și multe alte aspecte ale experienței noastre de zi cu zi — întrebări care nu sunt puse aici.

Dacă ar fi să-i cer lui Dumnezeu un dar pe care să-l facă omenirii în prezent, acesta ar fi informația cuprinsă în volumul I. Dumnezeu a făcut-o deja, precum a și spus („Eu vă voi da răspunsul chiar înainte ca voi să întrebați.”)¹

Sper deci că după ce vei citi această carte (sau poate înainte de a o termina) vei alege să o citești pe prima. Totul e o chestiune de alegere, tot așa cum Alegerea Pură te-a adus chiar acum în fața acestor cuvinte. Tot așa cum Alegerea Pură a creat fiecare experiență pe care ai avut-o vreodată. (Un concept care este explicat în acel prim volum.)

Aceste prime paragrafe ale volumului II au fost scrise în martie 1993 pentru a oferi o scurtă introducere la informația care urmează. Ca și în volumul I, procedeul prin care această informație „a sosit” a fost remarcabil de simplu. A fost suficient să scriu pe o foaie albă de hârtie o întrebare — orice întrebare ... de obicei prima întrebare care-mi venea în minte - și, de-abia o terminam de scris, când răspunsul mi se forma în cap, ca și când Cineva mi-l șoptea în ureche. Scriam după dictare!

Cu excepția acestor câtorva rânduri de introducere, tot materialul din această carte a fost pus pe hârtie începând cu primăvara anului 1993 până

¹ Și înainte de a Mă chema pe Mine, Eu le voi răspunde și grăind ei încă, Eu îi voi fi ascultat Isaia, XLV, 24. Biblia, 1982 N.T.

spre vara anului următor. Aș dori să ți-l prezint acum, exact așa cum mi-a fost oferit și cum l-am pus pe hârtie.

* * *

Este duminica Paștelui 1993 și iată-mă aici, după cum mi s-a cerut. Sunt aici cu creionul în mână, cu hârtia în față, gata să încep.

Presupun că ar trebui să vă spun că Dumnezeu mi-a cerut să fiu aici. Ne-am dat întâlnire. Astăzi urmează să începem volumul II, al doilea dintr-o trilogie care reprezintă o experiență trăită împreună, de Dumnezeu, de mine și de tine.

Încă nu am nici o idee despre ce va fi vorba în această carte și nici măcar despre subiectele pe care le vom atinge, pentru că în capul meu nu există nici un plan legat de ea. Nici nu poate să existe unul. Nu eu decid ce urmează să cuprindă ea. Dumnezeu este cel care decide.

În duminica Paștelui 1992 - exact cu un an în urmă - Dumnezeu a început un dialog cu mine. Știu că sună ridicol, dar așa s-a întâmplat. Nu cu mult timp în urmă, acest dialog s-a încheiat. Am fost sfătuit să mă odihnesc ... dar mi s-a spus și că aveam „o întâlnire”, adică să mă întorc la această conversație, astăzi.

Și tu ai o întâlnire. Te-ai prezentat la ea. Îmi este foarte clar că această carte este scrisă nu numai pentru mine ci și pentru tine, *prin* mine. Se pare că Îl cauți pe Dumnezeu - și o Vorbă *de la* Dumnezeu - de foarte multă vreme. Același lucru îl fac și eu.

Astăzi Îl vom găsi împreună pe Dumnezeu. Acesta este cel mai bun mod de a-L găsi pe Dumnezeu. Împreună. Separat, nu-L vom găsi niciodată pe Dumnezeu. Vorbele mele au dublu sens. Vreau să spun că niciodată nu-L vom găsi pe Dumnezeu, atâta timp cât *noi* suntem separați. Pentru că, primul pas în a descoperi că noi nu suntem separați de Dumnezeu este atunci când descoperim că noi nu suntem separați unul de celălalt. Și, până când nu știm și nu ne dăm seama că *toți* suntem Unul, nu putem ști și nu ne putem da seama că noi și Dumnezeu suntem Unul.

Dumnezeu nu este niciodată separat de noi, iar noi doar *credem* că suntem separați de Dumnezeu.

Este o greșeală obișnuită, făcută de toată lumea. Noi mai credem și că suntem separați unul de celălalt. Și, astfel, cel mai rapid drum pe care l-am descoperit pentru „a-L găsi pe Dumnezeu” este să ne găsim unul pe

altul, să nu ne mai ascundem unul de celălalt și, desigur, să încetăm de a ne mai ascunde de noi înșine.

Cel mai rapid mod de a nu ne mai ascunde este prin a spune adevărul. A-l spune tuturor. A-l spune tot timpul.

Începe să spui adevărul acum și nu te opri niciodată. Începe prin a-ți spune adevărul despre tine însuși. Spune-ți apoi adevărul despre altcineva. Spune apoi altuia adevărul despre tine. Spune apoi altcuiva adevărul despre el însuși. În cele din urmă, spune tuturor adevărul despre absolut tot.

Acestea sunt cele *Cinci Niveluri ale Rostirii Adevărului*. Acestea sunt cele cinci cărări care formează drumul spre libertate. Adevărul te va elibera.

Această carte este despre adevăr. Nu despre adevărul meu, despre adevărul lui Dumnezeu.

Dialogul nostru inițial - a lui Dumnezeu și al meu - s-a încheiat acum o lună. Presupun că acesta se va desfășura exact ca și primul, adică eu pun întrebări și Dumnezeu răspunde. Cred că o să mă opresc ca să-L întreb pe Dumnezeu chiar acum.

Dumnezeule, așa vor sta lucrurile?

Da.

Așa credeam și eu.

Diferența este că, în această carte, voi oferi Eu Însumi subiecte de discuție, fără să mă întreb tu. În prima carte nu am procedat prea mult în felul acesta, după cum bine știi.

Da. Dar de ce schimbi acum metoda?

Pentru că această carte este scrisă la cererea Mea. Eu te-am chemat aici, după cum ai subliniat și tu. Prima carte a fost un proiect pe care l-ai început de unul singur.

În primul volum aveai un plan. În această carte nu ai nici un plan, în afară de a face Voia Mea.

Da, așa este.

Te afli într-un loc foarte bun atunci când ești acolo unde se face Voia Mea. Sper, Neale, că și tu și alții veți veni adesea aici.

Dar eu credeam că Voia Ta este voia mea. Cum se poate ca eu să nu fac Voia Ta, dacă ea este aceeași cu a mea?

Aceasta este o întrebare complicată - dar nu e un punct de pornire rău; nu e deloc un punct rău de pornire pentru a începe acest dialog.

Să ne întoarcem cu câțiva pași în urmă. Eu nu am spus niciodată că Voia Mea este voia ta.

Ba da, ai spus! În ultima carte mi-ai spus foarte clar: „Voia ta este Voia Mea”.

E adevărat - dar nu este același lucru.

Nu este? Era cât p'aci să mă las păcălit!

Când Eu spun „Voia ta este Voia Mea” nu este același lucru cu a spune că Voința Mea este voința ta.

Dacă tu ai face Voia Mea tot timpul, n-ai mai avea nimic altceva de făcut pentru ca să ajungi la Iluminare. Procesul s-ar încheia, ai fi deja acolo.

O singură zi în care să nu faci nimic altceva decât Voia Mea ți-ar aduce Iluminarea. Dacă în toți acești ani de când ești viu ai fi făcut Voia Mea, n-ar mai fi fost nevoie să te implici în această carte acum.

E clar deci că nu ai făcut Voia Mea. De fapt, în majoritatea timpului nici măcar nu *cunoști* care este Voia Mea.

Nu o cunosc?

Nu, nu o cunoști.

Atunci de ce nu-mi spui care este?

Ba-ți spun. Numai că tu nu asculți. Și când asculți, nu auzi. Și când auzi, nu-ți crezi urechilor. Și când crezi ceea ce auzi, oricum nu urmezi îndrumările.

Deci, a spune că voia ta este Voia Mea se dovedește inexact.

Pe de altă parte, voia ta *este* Voia Mea. În primul rând, pentru că Eu o cunosc. În al doilea rând, pentru că Eu o accept. În al treilea rând, pentru că Eu o prețuiesc. În al patrulea rând, pentru că Eu o iubesc. În al cincilea rând, pentru că este a Mea și Eu o numesc a Mea *Proprie*.

Aceasta înseamnă că tu ai *liber arbitru* ca să faci ce vrei - și că Eu fac ca voia ta să fie a Mea, prin dragoste necondiționată.

Pentru ca Voia Mea să fie a ta, tu ar trebui să faci același lucru.

În primul rând, ar trebui să o cunoști. În al doilea rând, ar trebui să o accepți. În al treilea rând, ar trebui să o prețuiești. În al patrulea rând, ar trebui să o iubești. În cele din urmă, ar trebui să o *consideri ca fiind a ta proprie*.

În întreaga istorie a omenirii, numai câțiva dintre voi au făcut aceasta în mod consecvent. Foarte puțini dintre ceilalți au făcut-o aproape întotdeauna. Mulți au făcut-o în mare parte. O grămadă de oameni au făcut-o din când în când. Practic, toată lumea a făcut-o în foarte rare ocazii - deși unii nu au făcut-o deloc.

Eu din ce categorie fac parte?

Contează? În ce categorie vrei să fii *de acum înainte*? Nu ți se pare că aceasta este întrebarea potrivită?

Ba da.

Și care-i răspunsul tău?

Aș vrea să fiu în prima categorie. Aș vrea să cunosc și să fac tot timpul Voia Ta.

E un lucru lăudabil, meritoriu și, probabil, imposibil.

De ce?

Pentru că mai trebuie să evoluezi foarte mult înainte de a putea avea o asemenea pretenție. Și, totuși, adevăr îți spun Eu ție: *ai putea* avea o asemenea pretenție, te-ai putea muta în Dumnezeuire chiar în *clipa* aceasta, dacă ai alege să o faci. Nu e nevoie ca evoluția ta să dureze atât de mult timp.

Atunci de ce *a durat* atât de mult timp?

Chiar așa. Oare de ce-o fi durat atât? Ce mai aștepti? Doar nu crezi că Eu sunt cel care te trage înapoi?

Nu. Mi-e clar că eu sunt cel care mă trag înapoi.

E bine. Acesta este primul pas spre a deveni maestru.

Mi-ar place să devin maestru. Cum aș putea-o face?

Citește cartea asta. Exact într-acolo te duc Eu.

2

Nu sunt sigur că știu încotro merge această carte. Nu sunt sigur de unde să încep.

Cu timpul.

De cât timp mai e nevoie? Mi-au trebuit deja *cinci luni* ca să ajung de la primul capitol până la acesta. Știu că oamenii citesc și cred că totul este scris într-un șuvoi uniform și neîntrerupt. Ei nu-și dau seama că, între paragraful 32 și 33 al acestei cărți au trecut 20 de *săptămâni*. Ei nu înțeleg că, uneori, momentele de inspirație apar la distanță *de o jumătate de an depărtare unul de altul*. De cât timp mai e nevoie?

Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun: să considerăm „Timpul” ca punct de pornire, ca prim subiect cu care să începem.

Aha! Bine. Dar dacă tot suntem la subiectul ăsta, de ce *este* uneori *nevoie* de luni de zile pentru a completa un simplu paragraf? De ce faci pauze atât de lungi între vizite?

Scumpul și minunatul Meu fiu, Eu nu fac pauze lungi între „vizite”. *Niciodată* nu se întâmplă să nu fiu cu tine. Pur și simplu, tu nu ești întotdeauna *conștient* de prezența Mea.

De ce? De ce nu sunt conștient de prezența Ta, dacă Tu ești întotdeauna aici?

Pentru că viața te-a prins cu tot felul de alte treburi. Să spunem lucrurilor pe nume: ai avut cinci luni foarte aglomerate.

Așa este. E adevărat. S-au întâmplat o mulțime de lucruri.

Și tu ai făcut ca aceste lucruri să fie mai importante decât Mine.

Nu simt că acesta ar fi adevărul, așa cum îl văd eu.

Te invit să îți privești acțiunile.

Ai fost profund implicat în viața ta fizică. Ai acordat foarte puțină atenție sufletului tău.

A fost o perioadă care m-a solicitat foarte tare.

Da, așa este. E un motiv în plus ca să-ți fi implicat și sufletul în ceea ce făceai. Aceste luni ar fi trecut mult mai ușor cu ajutorul Meu. Îmi dai voie deci să-ți sugerez să nu mai pierzi legătura cu Mine?

Încerc să stau aproape de Tine, dar uneori mi se pare că mă pierd - uneori sunt prins, după cum spui Tu - în propria mea dramă. Și atunci, într-un fel, nu găsesc timp pentru Tine. Nu meditez. Nu mă rog. Și, fără îndoială, nu scriu.

Știu. E o ironie a vieții că, atunci când ai cea mai mare nevoie de legătura dintre noi, tu te îndepărtezi de ea!

Și cum să încetez de a mă mai îndepărta.

Încetează de a te mai îndepărta.

Exact asta am spus și eu. Dar cum?

Încetezi de a te îndepărta, încetând pur și simplu.

Nu e atât de simplu.

Este chiar așa de simplu.

Aș vrea să fie.

Atunci va fi *cu adevărat*, pentru că ceea ce tu dorești este ordin pentru Mine. Amintește-ți, scumpul Meu, dorințele tale sunt dorințele Mele. Voia ta este Voia Mea.

E în regulă. Bine.

Atunci, dorința mea este ca această carte să se termine până în martie. Acum este octombrie. Nu mai doresc pauze de cinci luni care să întrerupă primirea materialului.

Așa va fi.

Bine.

Doar dacă nu va fi așa.

Vai de capul meu! Chiar trebuie să ne jucăm?

Nu. Dar până acum așa ai decis să-ți trăiești Viața. Încontinuu te răzgândești. Amintește-ți că viața este un proces neîntrerupt de creație. În fiecare clipă tu îți creezi realitatea. Adesea, decizia pe care o iei astăzi nu este alegerea pe care o faci mâine. Iar aici se află secretul tuturor Maestrilor: *întotdeauna aleg același lucru.*

Iarăși și iarăși? O dată nu este de ajuns?

Iarăși și iarăși, până când voința ta se face simțită în realitatea ta.

Pentru unii, aceasta ar putea dura ani întregi. Pentru alții, luni. Pentru alții, săptămâni. Pentru cei care se apropie de starea de maestru, zile, ore sau chiar minute. Pentru *Maestri*, creația este *instantanee*.

Îți poți da seama că ești pe dramul spre a deveni maestru când vezi

închizându-se prăpastia între A Vrea și A Trăi o Experiență.

Ai spus “adesea, decizia pe care o iei astăzi, nu este alegerea pe care o faci mâine.” Și ce dacă? Vrei să spui că n-ar trebui să ne permitem niciodată să ne răzgândim?

Răzgândiți-vă cât vreți. Amintește-ți doar că, o dată cu fiecare schimbare de alegere, se produce o schimbare în direcția întregului univers.

Când „te hotărăști” într-o privință, pui universul în mișcare. Forțe care sunt dincolo de capacitatea ta de înțelegere - mult mai subtile și mai complexe decât ți-ai putea imagina - sunt angajate într-un proces a cărui dinamică complicată de-abia acum începi să o înțelegi.

Aceste forțe și acest proces sunt toate parte dintr-o rețea extraordinară de energii interactive, care cuprinde totalitatea existenței pe care tu o numești viața însăși.

Ele sunt, în esență, *Eu*.

Deci, atunci când mă răzgândesc, Te pun pe Tine în dificultate, așa este?

Nimic nu e dificil pentru Mine. Dar tu ai putea să faci ca lucrurile să fie foarte dificile pentru tine. De aceea, păstrează o singură părere și un singur scop când e vorba de ceva și nu îți îndepărta gândul de la aceasta, până când nu l-ai făcut să devină realitate. Concentrează-te. Axează-te pe ceea ce hotărăști.

Asta am vrut să spun că înseamnă a fi concentrat pe un singur gând. Dacă alegi ceva, alege-l cu toată puterea ta, din toată inima. Nu fi slab. Mergi înainte! Continuă să te îndrepti spre scopul tău! Fii hotărât.

Nu te lăsa înfrânt de un *refuz*.

Exact.

Dar dacă *refuzul* este răspunsul corect? Dar dacă ceea ce dorim nu este bine pentru noi — nu este spre binele nostru, nu este spre interesul nostru? Atunci nu ni-l vei da, corect?

Greșit. Vă voi „da” orice cereți, chiar dacă este „bun” pentru voi sau „rău” pentru voi. Ți-ai aruncat o privire asupra vieții tale în ultima vreme?

Dar am fost învățat că nu putem avea întotdeauna ceea ce dorim - că Dumnezeu nu ni-l va da, dacă nu este spre binele nostru suprem.

Așa vă spun oamenii când vor să nu fiți dezamăgiți de un anumit rezultat.

În primul rând, hai să ne întoarcem la clarificarea relației noastre. Eu nu vă „dau” nimic — voi cereți. Volumul I explică extrem de detaliat cum faceți voi acest lucru.

În al doilea rând, eu nu emit o judecată asupra a ceea ce voi cereți. Eu nu numesc un lucru „bun” sau „rău”. (Ar fi mai bine ca nici voi să nu o faceți.).

Sunteți ființe creatoare, făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Puteți avea orice alegeți să aveți. Dar nu puteți avea orice doriți.

De fapt, niciodată nu veți obține *nimic* din ceea ce doriți, dacă îl doriți deosebit de tare.

Știu. Ai explicat-o și în volumul I. Ai spus că actul de a dori un lucru împinge acest lucru departe de noi.

Da, și-ți amintești de ce?

Pentru că gândurile sunt creatoare, și gândul de a dori un lucru este o afirmație către univers - o declarație a unui adevăr pe care universul îl produce apoi în realitatea mea.

Precis! Exact! Ai învățat! Înțelegeți. E grozav.

Da, asta este mecanismul. În momentul în care spui „doresc” ceva, universul spune „Chiar că-l dorești!” și îți dă experiența precisă - *experiența „de a dori”!*

Tot ceea ce pui după cuvântul „eu” devine comanda ta creatoare. Duhul din sticlă - ceea ce Eu Sunt - există doar pentru a se supune.

Eu produc ceea ce voi solicitați! Voi solicitați exact ce gândiți, simțiți și spuneți. E chiar așa de simplu.

Spune-mi din nou, de ce durează atât de mult ca eu să creez realitatea pe care o aleg?

Din nenumărate motive. Pentru că nu crezi că tu poți avea ceea ce alegi. Pentru că nu știi *ce* să alegi. Pentru că încerci încontinuu să-ți dai seama ce este „mai bine” pentru tine. Pentru că, înainte de vreme, vrei garanții că toate alegerile tale vor fi „bune”. Și pentru că tot timpul te răzgândești.

Stai să văd dacă înțeleg. N-ar trebui să încerc să-mi dau seama ce e cel mai bine pentru mine?

„Cel mai bine” este un termen relativ, care depinde de o sută de variabile. Aceasta face ca alegerea să fie foarte dificilă. Ar trebui să existe un singur considerent când iei o hotărâre - Este aceasta o afirmare a lui Cine Sunt? Este aceasta o proclamare a lui Cine Aleg Eu să Fiu?

Întreaga viață ar trebui să fie o astfel de proclamare. De fapt, întreaga viață *este așa ceva*. Poți să permiți ca proclamarea să fie făcută *la întâmplare sau la alegere*.

O viață trăită la alegere este o viață de acțiune conștientă. O viață trăită la întâmplare este o viață de reacție inconștientă.

Reacția este exact asta: o acțiune pe care ai făcut-o înainte. Când tu „reacționezi”, ceea ce faci este să evaluezi datele care-ți vin,

să cauți în banca de date după aceeași experiență sau una aproape la fel și să acționezi în modul în care ai făcut-o înainte. Aceasta este cu totul lucrarea minții tale, nu a sufletului tău.

Sufletul tău te-ar face să cauți în „banca *lui* de date” pentru a vedea

cum ai putea să crezi o *experiență cu adevărat originală* a Eului tău în Momentul de Acum. Aceasta este experiența „căutării sufletului” despre care ai auzit atât de des, dar trebuie să fii, literalmente, „ieșit din minți” ca să o faci.

Când îți pierzi timpul încercând să-ți dai seama ce este „cel mai bine pentru tine”, exact asta și faci: *îți pierzi timpul*. E mai bine să economisești timpul decât să îl pierzi.

A-ți ieși din minți îți oferă un mare câștig de timp. Deciziile sunt luate repede, alegerile sunt activate rapid, deoarece sufletul tău creează numai din experiența prezentă, fără aduceri aminte, analize și critici ale întâmplărilor trecute.

Adu-ți aminte: sufletul creează, mintea reacționează.

Sufletul știe în înțelepciunea Lui că experiența pe care o ai în Acest Moment este o experiență trimisă ție de către Dumnezeu, înainte chiar de a deveni conștient de ea. Aceasta este ceea ce se înțelege printr-o experiență prezentă, trimisă dinainte în dar. Ea este deja pe drum către tine chiar în momentul în care o cauți, pentru că, exact înainte de a întreba, Eu ți-am și răspuns. Fiecare Moment de Acum este un cadou minunat de la Dumnezeu. De aceea *prezentul* este dar de la Dumnezeu.²

Sufletul caută în mod intuitiv circumstanța perfectă și situația necesară acum pentru a vindeca gândul greșit și pentru a-ți aduce experiența corectă a lui Cine Ești Tu cu Adevărat.

Este dorința sufletului să te aducă înapoi la Dumnezeu - să te aducă acasă al Mine.

Este intenția sufletului să se cunoască pe el însuși *prin experiență* și, astfel, să Mă cunoască pe Mine, deoarece sufletul înțelege că Tu și Eu Una suntem, chiar dacă mintea neagă acest adevăr și corpul acționează în conformitate cu această negare.

De aceea, în momente de mari decizii, ieși din minte și, în schimb, lasă sufletul să caute.

Sufletul tău înțelege ceea ce mintea nu poate să conceapă.

Dacă-ți petreci timpul încercând să-ți dai seama ce este „cel mai bine” pentru tine, alegerile tale vor fi precaute, deciziile tale vor dura la infinit și călătoria ta va fi lansată pe o mare de neliniști și așteptări.

² joc de cuvinte: present = cadou, present (timpul); pre-sent = trimis dinainte

Dacă nu ești atent, te vei *îneca* în așteptările tale.

Uau! Țsta chiar că este un răspuns! Dar cum îmi ascult eu sufletul? De unde știi ce să aud?

Sufletul îți vorbește prin sentimente. Ascultă-ți sentimentele.

Urmează-ți sentimentele. Prețuiește-ți sentimentele.

De ce mi se pare că prețuirea sentimentelor este exact ceea ce m-a făcut să intru, de la început, în necaz?

Pentru că ai etichetat evoluția drept „necaz” și statul pe loc drept „siguranță”.

Adevăr îți spun Eu ție: sentimentele tale nu te duc *niciodată* la „necaz”, pentru că sentimentele tale sunt *adevărul* tău.

Dacă vrei să trăiești o viață în care să nu-ți urmezi niciodată sentimentele, dar în care fiecare sentiment este filtrat prin mașinăria Minții tale, dă-i înainte. Ia deciziile, bazându-te pe analizarea situației de către Mîntea ta. Dar nu căuta bucurie în astfel de mașinațiuni și nici preamărire a lui Cine Ești Tu cu Adevărat.

Amintește-ți: Adevărata preamărire nu trece prin minte.

Dacă-ți ascuți sufletul, vei ști ce este „cel mai bine” pentru tine, pentru că cel mai bine pentru tine înseamnă ce este adevărat în ceea ce te privește.

Când acționezi luând în considerare numai ce este adevărat în ceea ce te privește, îți vei grăbi înaintarea pe cărare. Când *creezi* o experiență bazată pe „adevărul tău de acum”, mai degrabă decât să *reacționezi* la o experiență bazată pe un „adevăr trecut”, produci un „nou tu”.

De ce durează atât de mult să crezi realitatea pe care o alegi? Iată de ce. Pentru că nu ți-ai trăit adevărul tău.

Cunoaște adevărul și adevărul te va elibera.

Dar, o dată ce ai ajuns să-ți cunoști adevărul, încetează *să te mai răzgândești în ceea ce îl privește*. Mîntea ta este cea care încearcă să-și dea seama ce este „cel mai bine”. Oprește-o! Ieși din mîntea ta. întoarce-te

la simțirile tale!

Aceasta *se înțelege* prin „a-ți veni în simțiri”. Înseamnă a te întoarce la ceea ce *simți*, nu la ceea ce *gândești*. Gândurile tale sunt pur și simplu atât - gânduri. Construcții mentale. Creații „inventate” de mintea ta. Dar *sentimentele* tale — ei, acestea sunt *reale*.

Sentimentele sunt limbajul sufletului. Și sufletul tău este adevărul tău.

Asta e. Ei, ce zici, ți se pare că se leagă totul?

Asta înseamnă că trebuie să ne exprimăm sentimentul - oricât de negativ sau distrugător ar fi el?

Sentimentele nu sunt nici negative nici distrugătoare. Ele sunt pur și simplu adevăruri. Contează doar modul în care exprimi adevărul tău.

Când exprimi adevărul tău cu dragoste, rareori apar rezultate negative și distrugătoare. Și când se întâmplă, este, de obicei, pentru că altcineva a ales să trăiască experiența adevărului tău într-un mod negativ sau distrugător. Într-un astfel de caz, probabil că nu se poate face nimic pentru a evita rezultatul.

Desigur, nu e în regulă să *nu reușești* să-ți exprimi adevărul. Cu toate acestea, oamenilor li se întâmplă așa ceva tot timpul. Sunt atât de îngroziți ca nu cumva să provoace sau să fie confrunțați cu neplăceri posibile, încât ascund în totalitate adevărul lor.

Adu-ți aminte: Aproape că nu este atât de important cât de bine este primit un mesaj, ci cât de bine este el trimis.

Nu poți să-ți asumi responsabilitatea pentru cât de bine acceptă celălalt adevărul tău; poți doar să te asiguri de cât de bine este el comunicat. Și, prin cât de bine, Eu nu vreau să spun doar cât de clar; vreau să spun, cu cât de multă dragoste, cu cât de multă compasiune, cu cât de multă sensibilitate, cu cât de mult curaj și cât de complet.

Aici nu este loc pentru jumătăți de adevăr, pentru „adevăr brutal” ori chiar pentru „adevăr simplu”. Înseamnă adevărul, întregul adevăr și numai adevărul, așa să te ajute Dumnezeu.

Partea cu „așa să te ajute Dumnezeu” este cea care aduce calitățile Dumnezeiești de dragoste și compasiune - pentru că Eu te voi ajuta

întotdeauna să comunici în felul acesta, dacă Mi-o vei cere.

Da, exprimă ceea ce tu numești sentimentele „cele mai negative”, dar nu în mod distructiv.

Faptul că nu reușești să exprimi (adică să împingi în afară) sentimentele negative nu le face să dispară; *le ține în interior*. Negativitatea „ținută în interior” face rău corpului și împovărează sufletul.

Dar dacă o altă persoană aude fiecare gând negativ pe care tu îl ai în ceea ce o privește, acesta ar afecta relația, indiferent de cu cât de multă dragoste au fost emise aceste gânduri.

Eu am spus să exprimi (să împingi în afară, să scapi de) sentimentele tale negative - nu am spus cum sau cui.

Nu e nevoie să împărtășești toată negativitatea din tine cu persoana față de care o simți. E nevoie să comunici celuilalt aceste sentimente doar atunci când a nu o face ți-ar compromite integritatea sau l-ar face pe celălalt să creadă într-un lucru neadevărat.

Negativitatea nu e niciodată un semn al adevărului suprem, chiar dacă pare a fi adevărul tău în acel moment. S-ar putea ca ea să provină dintr-o parte din tine care nu este vindecată. De fapt, *întotdeauna de acolo vine*.

De aceea este așa de important să scoatem din noi aceste stări negative, să ne eliberăm de ele. Numai lăsându-le să iasă - plasându-le undeva acolo, în fața ta - le poți vedea destul de clar ca să-ți dai seama dacă crezi cu adevărat în ele.

Cu toții ați spus ceva - ceva urât - pentru ca, apoi, să descoperiți că, după ce ați rostit acele cuvinte, nu le mai simțiți ca fiind „adevărate”.

Cu toții ați exprimat sentimente — de la fiică la mânie, la furie - ca să descoperiți că, după ce le-ați exprimat, ele nu mai arată ceea ce simțiți *cu adevărat*.

În acest fel, sentimentele pot fi înșelătoare. Sentimentele sunt limbajul sufletului, dar trebuie să vă asigurați că dați ascultare *adevăratelor sentimente* și nu unui model contrafăcut, construit în mintea voastră.

Vai de capul meu! Acum nu pot să am încredere nici măcar în *sentimentele* mele. Bravo! Și eu care credeam că aceasta este calea spre adevăr! Credeam că asta e ceea ce mă *învățat* Tu.

Așa *este*. Așa *te învăț*. Dar ascultă, pentru că este mult mai complicat decât înțelegi tu acum. Unele sentimente sunt *sentimente adevărate* — adică sentimente născute în suflet — iar altele sunt sentimente contrafăcute. Acestea sunt construite în mintea ta.

Cu alte cuvinte, ele nu sunt deloc „sentimente” — ele sunt *gânduri*. Gânduri, *sub masca* unor sentimente.

Aceste gânduri se bazează pe experiența ta anterioară și pe experiența observată la alții. Vezi cum cineva se strâmbă când i se scoate un dinte și te strâmbi și *tu* când *fi* se scoate un dinte. E posibil ca nici măcar să *nu te doară*, dar, oricum, te strâmbi. Reacția ta nu are nimic de a face cu realitatea, ci doar cu modul în care tu *percepi* realitatea, pe baza experienței altora sau a ceva care *ți s-a întâmplat* în trecut.

Cea mai mare provocare pentru voi ca ființe umane este de a Fi Aici Acum, de a înceta să mai inventați! Încetează să mai crezi gânduri legate de un moment prezent (un moment pe care ti l-ai „trimis” tu însuți, *înainte* de a avea un gând legat de el). Fii *în acest moment*. Amintește-ți că tu *ți-ai trimis* ție însuți acest moment ca pe un dar. Momentul a conținut sămânța unui adevăr uriaș. Acest adevăr vrei tu să *ți-l amintești*. Totuși, când a sosit momentul, tu ai început imediat să construiești gânduri referitoare la el. În loc de a fi *în* moment, tu te-ai situat *în afara* momentului și l-ai judecat Apoi ai reacționat Adică, ai acționat așa cum *ai mai făcut-o o dată înainte*.

Privește acum aceste două cuvinte:

REAȚIE

CREAȚIE

Observă că sunt *același cuvânt*. Doar litera „C” s-a mutat din loc! Când faci lucrurile în mod corect e un act de Creație, mai degrabă decât de Reacție.

E foarte inteligent ce-mi spui.

Ei bine, așa este Dumnezeu.

Dar, vezi tu, ideea *pe* care încerc să o conturez este că atunci când ajungi la fiecare moment și ești nealterat, *fără un gând anterior legat de el*, poți să *creezi* pe cine ești, mai degrabă decât să *reconstitui* pe cine ai fost odată.

Viața este un proces de creație, iar tu continui să o trăiești ca și cum ar fi un proces de re-constituire!

Dar cum poate orice ființă umană rațională să își ignore experiența anterioară în momentul în care se ivește ceva? Nu este normal să îți readuci în minte tot ceea ce ști despre acel subiect și să răspunzi conform acestei experiențe?

Poate să fie normal, dar nu este *natural*. „Normal” înseamnă ceva făcut în mod obișnuit „Natural” este așa cum ești tu când nu încerci să fii „normal”!

Natural și normal nu sunt același lucru. În orice moment dat, tu poți să faci ceea ce faci în mod normal, sau poți să faci ceea ce-ți vine în mod natural.

Adevăr vă spun Eu vouă: *nimic nu este mai natural decât dragostea.*

Dacă acționezi cu iubire, vei acționa în mod natural. Dacă reacționezi plin de frică, de resentimente, cu furie, e posibil să acționezi *normal*, dar niciodată nu vei acționa *natural*.

Cum pot să acționez eu cu dragoste, când întreaga mea experiență anterioară țipă către mine că un anumit „moment” e posibil să fie dureros?

Ignoră-ți experiența anterioară și *intră în moment.*

Fii Aici Acum. Vezi unde trebuie acționat *chiar acum* pentru a te crea pe tine însuși într-o formă nouă.

Amintește-ți că *asta este ceea ce faci tu aici.*

Ai venit pe lumea aceasta în acest fel, în aceste timpuri, în acest loc

pentru ca să Cunoști Cine Ești - și să creezi Cine Vrei Tu să Fii.

Acesta este scopul întregii vieți. Viața este un proces continuu, nesfârșit de re-creare. Voi continuați să vă recreați Sinele conform cu imaginea imediat superioară despre voi înșivă.

Dar nu seamănă aceasta cu povestea omului care a sărit de pe clădirea cea mai înaltă, fiind sigur că poate să zboare? El a ignorat „experiența sa anterioară” și „experiența observată la alții” și a sărit de pe clădire, declarând, în timp ce sărea, „eu sunt Dumnezeu!”. Nu a făcut un lucru prea deștept.

Adevăr vă spun Eu vouă: oamenii au atins rezultate mult mai mari decât zborul. Oamenii au vindecat boli. Oamenii i-au înviat pe morți.

Un om a făcut-o.

Crezi că numai unui singur om i s-au dat astfel de puteri asupra universului fizic?

Numai un singur om a demonstrat că le are.

Nu chiar. Cine a despărțit în două Marea Roșie?

Dumnezeu.

Într-adevăr, dar cine i-a cerut lui Dumnezeu să o facă?

Moise.

Exact. Și cine Mi-a cerut Mie să-i vindec pe cei bolnavi și să aduc morții la viață?

Iisus.

Da. Crezi că *tu nu poți* să faci ceea ce au făcut Moise și Iisus?

Dar ei nu *au făcut* toate astea! Ei te-au rugat pe *Tine* să o faci! E cu totul și cu totul altceva.

Bine. Vom continua, deocamdată, după schema ta. Crezi că *tu* nu poți să-mi ceri Mie aceleași lucruri miraculoase?

Presupun că aș putea.

Și ți le-aș oferi?

Nu știu.

Asta este diferența dintre tine și Moise! Asta te desparte de Iisus!

Mulți oameni cred că, dacă cer în numele lui Iisus, Tu *vei vrea* să le îndeplinești cererea.

Da. Mulți oameni cred asta. Ei cred că nu au putere, dar ei *au văzut* (sau îi cred pe alții care au văzut) puterea lui Iisus, așa că ei cer în numele Lui, chiar dacă El a spus: „De ce sunteți atât de uimiți? Acestea și încă multe altele le veți face și voi”³.

Totuși, oamenii nu au putut să creadă. Mulți nu cred nici în ziua de azi.

Cu toții vă imaginați că nu sunteți vrednici, așa că cereți în numele lui Iisus sau al Binecuvântatei Fecioare Maria. Sau al „sfântului care vă patronează”. Sau al Dumnezeului Soare. Sau al duhului Estului. Folosiți numele oricui - *al oricui* - în afară de al vostru!

Și, totuși, adevăr vă spun Eu vouă: *cereți și vei primi, căutați și veți*

³ Ioan, XIV, 12 Noul Testament N.T.

*găsi, bateți și vi se va deschide.*⁴

Sări de pe clădire și vei zbura.

Au fost oameni care au levitat. Crezi în asta?

Da. Am auzit despre așa ceva.

Și oameni care au trecut prin ziduri. Sau chiar și-au părăsit corpurile.

Da. Da. Dar n-am văzut pe nimeni care să treacă prin ziduri și nici nu-i sugerez cuiva să încerce. Nici nu cred că ar trebui să sărim de pe clădiri. Probabil că nu ar fi un lucru prea bun pentru sănătatea noastră.

Omul acela a căzut și a murit, nu pentru că nu ar fi putut să zboare, în caz că ar fi venit din Starea corectă de A Fi, ci pentru că, prin încercarea de a arăta că este separat de voi, nu și-ar fi putut dovedi *niciodată* starea de Dumnezeu.

Explică, te rog.

Omul de pe clădire a trăit într-o lume de auto-amăgire, în care el s-a văzut pe el însuși ca fiind altceva *decât voi ceilalți*. Declarând „eu sunt Dumnezeu”, el *și-a început* demonstrația cu o minciună. El a sperat să devină unicat. Să devină mai important. Mai puternic.

A fost un gest al ego-ului.

Ego-ul, adică ceea ce este unic, individual, nu poate să fie *niciodată* dublura a ceea ce este Unul și nici nu-L poate demonstra.

Încercând să demonstreze că el era Dumnezeu, omul de pe clădire a demonstrat numai separarea sa de totul și nu unitatea cu acesta. Astfel, el a căutat să demonstreze starea lui de Dumnezeu, dovedind ne-Dumnezeire,

⁴ Matei VII, 7 Noul Testament N.T.

și a eșuat.

Iisus, pe de altă parte, și-a dovedit starea de Dumnezeire, dovedindu-și Unitatea și văzând Unitate și Întreg oriunde și în oricine la care se uita. În această privință, conștiința Lui și conștiința Mea au fost Una și, într-o astfel de stare, orice cerea El se materializa în Realitatea Lui Divină și în acel Moment Sfânt.

Înțeleg. Deci, nu ai nevoie decât de „conștiință Christică” pentru a face minuni! Ei da, asta simplifică complet lucrurile!

De fapt, chiar le simplifică. E mult mai simplu decât crezi. Mulți au ajuns la această conștiință. Mulți au fost în starea de Christos, nu numai Iisus din Nazaret.

Și tu poți ajunge în starea de Christos.

Cum...?

Străduindu-te să fii. Alegând să fii. Dar este o alegere pe care trebuie să o faci în fiecare zi, în fiecare minut. Ea trebuie să devină însuși *scopul vieții tale*.

Ea *este* scopul vieții tale - pur și simplu, tu nu o știi. Și chiar dacă ai ști, chiar dacă ți-ai aminti motivul minunat al existenței tale, se pare că nu știi cum *să ajungi* acolo, din punctul în care te afli acum.

Da, așa stau lucrurile. Deci, cum *pot* eu să ajung din punctul în care sunt, acolo unde vreau să fiu.

Adevăr îmi spun Eu ție - iarăși: *caută și vei găsi, bate și ți se va deschide*.

Am „căutat” și am „bătut” de 35 de ani încoace. Te rog să mă scuzi dacă sunt puțin cam plictisit de treaba asta.

Ca să nu zicem și deziluzionat, nu-i așa? Dar, realmente, dacă ar fi

să-ți dau notă bună pentru încercare - un “zece pentru efort” ca să zic așa - nu pot să fiu de acord cu tine, nu pot să spun că ai căutat și ai bătut de 35 de ani încoace.

Hai să cădem de acord că ai căutat și ai bătut, *cu intermitență*, de 35 de ani încoace, dar, de cele mai multe ori, n-ai făcut-o.

În trecut, când erai foarte tânăr, veneai la Mine numai când erai la necaz, când aveai nevoie de ceva. Pe măsură ce ai crescut și te-ai maturizat, ți-ai dat seama ca nu aceasta era, probabil, *relația corectă* cu Dumnezeu și ai căutat să crezi ceva mai substanțial. Dar, chiar și atunci, Eu nu eram nimic mai mult decât *ceva ocazional*.

Mai târziu, când ai ajuns să înțelegi că *unirea* cu Dumnezeu poate fi atinsă numai prin *comuniune* cu Dumnezeu, ai apelat la practici și comportamente care puteau să-ți *aducă* această comuniune, dar până și pe acestea le-ai făcut în mod sporadic, cu inconsecvență.

Ai meditat, ai făcut anumite ritualuri, M-ai chemat în rugăciuni și cântece, ai evocat Spiritul Meu din tine, dar numai când ți-a convenit, numai când ai simțit o chemare.

Și, chiar dacă în aceste ocazii, trăirea ta legată de Mine a fost minunată, ți-ai petrecut totuși 95% din viață trăind iluzia *separării* de Mine și, numai în momente foarte scurte, din când în când, ți-ai dat seama de *realitatea supremă*.

Tu încă mai crezi că viață înseamnă să repara mașina și să plătești telefonul și relații și ce vrei să obții din ele, că ea se referă la *dramele* pe care le-ai creat, mai degrabă decât la *creatorul* acelor drame.

Mai ai încă de învățat *motivul* pentru care continui să-ți creezi dramele. Ești prea ocupat să joci în ele.

Zici că pricepi înțelesul vieții, dar nu trăiești la nivelul a ceea ce înțelegi. Zici că știi care este drumul spre comuniunea cu Dumnezeu, dar nu mergi pe el. Pretinzi că ești pe *cărare*, dar nu pășești pe ea.

Apoi vii la Mine și spui că ceri și bați de 35 de ani.

Îmi pare rău că sunt cel care te deziluzionează, dar...

E momentul să încetezi de a fi deziluzionat de Mine și să începi să te *vezi pe tine însuși* așa cum ești cu adevărat.

Acum — adevăr îți spun Eu ție: vrei să fii ca și Christos?

Acționează asemenea lui Christos, în *fiecare clipă a fiecărei zile*. (Să

nu spui că nu știi cum. El ți-a arătat calea.) Fii asemănător lui Christos în fiecare situație. (Să nu-mi spui că nu poți. El ți-a lăsat îndrumări.)

În caz că vrei să cauți drumul, să știi că ești ajutat. Te ghidez în fiecare clipă a fiecărei zile. Eu Sunt aceea voce încă mică din interior care știe încotro să o apuci, pe ce drum să mergi, ce răspuns să dai, ce acțiune să faci, ce cuvânt să spui — ce *realitate să creezi*, în cazul în care cauți într-adevăr comuniunea și unitatea cu Mine.

Ascultă-Mă doar.

Bănuiesc că nu știi cum să o fac.

Prostii! O faci chiar acum! Pur și simplu, fă-o tot timpul.

Dar nu pot să umblu cu o foaie de hârtie în mână în fiecare clipă a zilei. Nu pot să mă opresc din ceea ce fac și să încep să Îți scriu bilețele, sperând că vei fi acolo cu unul dintre răspunsurile Tale geniale.

Mulțumesc. Ele chiar *sunt* geniale! Uite încă unul: *ba da, poți!*

Vreau să spun că dacă cineva ți-ar spune că ai putea avea o Conectare directă la Dumnezeu — o legătură directă, o linie directă — și că tot ce ai avea de făcut ar fi să te asiguri că ai hârtie și creion la îndemână tot timpul, nu le-ai avea?

Păi, da, *desigur*.

Și totuși tocmai ai spus că *n-ai vrea să o faci*. Sau „că nu poți”. Ce-i cu tine? Ce tot spui? Care *este* adevărul tău?

Vestea cea Mare este că nici măcar *nu ai nevoie* de hârtie și creion. *Eu sunt cu tine întotdeauna*. Eu nu trăiesc în creion. *Eu trăiesc în tine*.

Este adevărat, nu-i așa?...

Vreau să spun, chiar pot să cred în ceea ce-mi spui, nu-i așa?

Desigur că poți să crezi. De la bun început *te rog* să crezi. Așa ți-au spus toți Maeștrii, inclusiv Iisus. Este învățătura cea mai importantă. Este adevărul suprem.

*Sunt cu voi întotdeauna, până la sfârșitul timpurilor.*⁵

Mă crezi?

Da, acum te cred. Vreau să spun, mai mult decât oricând.

Bine. Atunci *folosește-Mă*. Dacă îți este de ajutor să iei o hârtie și un creion (și trebuie să spun că se pare că-ți folosește foarte mult) atunci *ia o hârtie și un creion*. Cât mai *des*. În fiecare zi. În fiecare oră, dacă trebuie.

Apropie-te de Mine. *Apropie-te de Mine!* Fă ce poți. Fă ce trebuie. Fă ce este nevoie.

Spune o rugăciune. Sărută o piatră. Fă o plecăciune către răsărit Rostește o incantație. Fă să se miște pendulul. Testează un mușchi.

Sau scrie o carte.

Fă tot ce e nevoie.

Fiecare dintre voi construiește propria lui imagine. Fiecare dintre voi M-a înțeles — M-a creat — în felul lui.

Pentru unii dintre voi, Eu sunt bărbat Pentru unii dintre voi, Eu sunt femeie. Pentru unii, sunt și una și alta. Pentru unii, nu sunt nici una nici alta.

Pentru unii dintre voi, Eu sunt energie pură. Pentru unii, sentimentul suprem, pe care voi îl numiți dragoste. Și unii dintre voi habar nu au ce sunt Eu. Voi știți, pur și simplu, că EU SUNT.

Și așa și este.

EU SUNT.

Eu sunt vântul care-ți foșnește prin păr. Eu sunt soarele care-ți încălzește corpul. Eu sunt ploaia care dansează pe fața ta. Eu sunt parfumul florilor în aer și Eu sunt florile care-și trimit mirosul pretutindeni. Eu sunt aerul care *poartă* parfumul.

Eu sunt începutul primului tău gând. Eu sunt sfârșitul ultimului tău gând. Eu sunt ideea care scânteiază în momentele tale de geniu. Eu sunt

⁵ Matei XXVIII, 20. Noul Testament

splendoarea realizării acestui moment Eu sunt sentimentul care ți-a alimentat fapta cea mai plină de dragoste pe care ai făcut-o vreodată. Eu sunt partea din tine care tânjește, iarăși și iarăși, după acel sentiment Fă absolut orice îți este de folos, orice te ajută - *orice* ritual, ceremonie, demonstrație, meditație, gând, cântec, cuvânt sau acțiune care-ți sunt *necesare* ca să te „reconecteze” - *fă-le*.

Fă orice ca să-ți amintești de Mine.

3

Întorcându-ne deci și recapitulând ceea ce mi-ai spus, se pare că ajung la aceste idei principale:

- Viața este un proces continuu de creație.
- Un secret al tuturor Maestrilor este să încetezi de a te mai răzgândi; alege în permanență același lucru.
- Nu te lăsa înfrânt de un *refuz*.
- Noi „atragem către noi” ceea ce gândim, simțim și spunem.
- Viața poate fi un proces de creație și reacție.
- Sufletul *crează*, mintea *reacționează*.
- Sufletul înțelege ceea ce mintea nu poate să conceapă.
- Încează de a încerca să-ți dai seama de ce anume este „cel mai bine” pentru tine (cum poți să câștigi cel mai mult, să pierzi cel mai puțin, să obții ceea ce vrei) și începe prin a acționa conform a ceea ce simți că ar fi Cine Ești Tu.
- Sentimentele tale reprezintă adevărul tău. Cel mai bine pentru tine e ceea ce este adevărat pentru tine.
- Gândurile *nu sunt* sentimente; ele sunt mai degrabă idei despre cum „ar trebui” să simți. Când gândurile și sentimentele devin confuze, adevărul se estompează și se pierde.
- Ca să te întorci la sentimentele tale, *ieși din minți și revino-ți în simțiri*.
- Din momentul în care îți cunoști adevărul, *trăiește-l*.
- Sentimentele negative nu sunt câtuși de puțin sentimente adevărate; ele sunt mai degrabă gândurile tale legate de ceva, în-totdeauna bazate pe experiența anterioară, a ta sau a altora despre tine și ceilalți.
- Experiența anterioară nu este un indiciu al adevărului, întrucât Adevărul Pur este creat aici și acum și nu reprezintă o reconstituire.
- Pentru a schimba modul în care răspunzi la ceva, trăiește în momentul prezent - momentul care ți-a fost trimis și care exista ca atare, înainte ca tu să emiți un gând în legătură cu el... cu alte cuvinte,

Fii Aici Acum, nu în trecut sau în viitor.

• Trecutul și viitorul pot exista numai în gând. Momentul Prezent este Singura Realitate. *Rămâi* acolo.

• Caută și vei găsi.

• Fă orice este nevoie ca să rămâi conectat cu Dumnezeu/Adevăr. Nu înceta să te rogi, să practici ritualuri, să meditezi, să citești, să scrii, să faci „*orice îți este de folos*” ca să rămâi în legătură cu Tot Ceea ce Este.

Cum ți se pare până acum?

Grozav! Până acum e foarte bine. Ai prins ideea. Ei, ce zici, poți să o și trăiești?

Am de gând să încerc.

Bine.

Da. Putem să ne întoarcem de unde am rămas?

Vorbește-mi despre Timp.

Nu *există* alt Timp în afară de prezent! Ai auzit asta mai înainte, sunt sigur. Dar nu ai înțeles. Acum înțelegi.

Nu există alt timp în afară de *acest* timp. Nu există alt moment în afară de acest moment. Nu există altceva decât „*acum*”.

Dar ce întâmplă cu „ieri” și „mâine”?

Scorneli ale imaginației voastre. Construcții ale minții voastre care nu există în Realitatea Supremă.

Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată, se întâmplă și se va întâmpla vreodată, se întâmplă chiar *acum*.

Nu înțeleg.

Și nici nu poți. Nu pe deplin. Dar poți *începe* să înțelegi. Și aici nu este nevoie decât de un început de înțelegere.

Așa că ... stai doar și ascultă.

„Timpul” nu este perpetuu. Este un element de relativitate care există pe verticală, nu pe orizontală.

Nu te gândi la el ca și cum ar fi ceva „de la stânga la dreapta” - o așa zisă linie a timpului care curge de la nașterea până la moartea fiecărui individ și *de la un punct finit până la un alt punct finit* din univers.

„Timpul” este ceva „și sus și jos”! Gândește-te la el ca la un ax, reprezentând Eternul Moment de Acum.

Imaginează-ți coli de hârtie pe acest ax, una deasupra alteia. Acestea sunt elementele timpului. Fiecare element separat și distinct, existând totuși *în mod simultan cu celălalt*. Toate colile de hârtie de pe ax, deodată! Atâta cât *va fi* vreodată - atâta cât *a fost* vreodată...

Există numai Un Singur Moment - *acest moment* - *Eternul Moment de Acum*.

Totul se întâmplă *chiar acum* și Eu sunt slăvit. Nu trebuie să așteptați slava lui Dumnezeu. Am procedat astfel pentru că *Eu, pur și simplu, nu puteam să aștept!* Am fost atât de fericit Să Fiu Cine Sunt, încât n-am putut să mai aștept să-l fac să se manifeste în realitatea Mea. Așa că BUM!, iată-l - chiar aici, chiar acum - ÎN TOTALITATEALUI!

Nu există Început pentru aceasta și nu există Sfârșit. Aceasta - Totul din Toate - pur și simplu, ESTE.

În interiorul acestui Este se află experiența voastră și aici există și cel mai mare secret al vostru. Puteți să vă mișcați în mod conștient în interiorul lui Este, către orice „timp” sau „loc” pe care le alegeți.

Vrei să spui că putem călători în timp?

Așa este — și mulți dintre voi o și faceți. *Toți* călătoriți, de fapt - și o faceți în mod obișnuit, de regulă în ceea ce numiți stare de vis. Majoritatea nu sunteți însă conștienți. Nu puteți reține călătoria ca atare, dar energia rămâne lipită de voi și, uneori, există rămășițe suficiente pentru ca alții - sensibili la această energie - să poată descoperi ceva despre „trecutul” sau

„viitorul” vostru. Ei simt sau „citesc” aceste rămășițe și. voi îi numiți vizionari și persoane cu calități paranormale. Uneori există suficiente rămășițe ca, până și voi, în perceperea voastră limitată, să fiți conștienți că „ați mai fost aici o dată”. Întreaga voastră ființă este brusc zguduită când își dă seama că „ați mai făcut toate acestea și înainte”!

Déjà vu!

Da. Sau acel sentiment minunat pe care îl trăiești când te întâlnești cu anumiți oameni, că îi cunoști de o viață întreagă - îi cunoști de o eternitate!

Este un sentiment extraordinar. E un sentiment uimitor. Iar acesta este un sentiment *adevărat*. *Realmente* ai cunoscut acel suflet *dintotdeauna*).

Întotdeauna este ceva ce se întâmplă chiar acum!

Dacă ai ști cât de *adesea* te-ai uitat în sus sau te-ai uitat în jos de pe „coala ta de hârtie” aflată pe ax și ai văzut și alte coli! Și te-ai văzut și pe tine însuși acolo - pentru că *o parte din Tine se află pe fiecare coală!*

Cum e posibil așa ceva?

Adevăr vă spun Eu vouă: ați fost întotdeauna, sunteți acum și veți fi întotdeauna. Nu a existat *niciodată* un moment când voi nu ați fost - și nici nu va *exista* vreodată un astfel de moment.

Stai puțin! Dar conceptul de *suflete bătrâne*!? Nu sunt unele suflete „mai bătrâne” decât altele?

Nimic nu este „mai bătrân” decât *altceva*. Eu am creat TOTUL DINTR-O DATĂ și Totul există *chiar acum*.

Experiența lui „mai bătrân” și „mai tânăr” la care te referi are legătură cu *nivelele de conștiență* ale unui anumit suflet sau Aspect al Ființei. Voi sunteți toți Aspecte ale Ființei, pur și simplu părți ale lui Ceea Ce Este. Fiecare parte are conștiința Întregului încastrată în el. Fiecare element duce în el pecetea.

„Conștiința” este experiența acelei conștiințe care este trezită. Aspectul individual al ÎNTREGULUI devine conștient de El Însuși. El devine, literalmente, *conștient de sine*.

Apoi, treptat, devine conștient de toți ceilalți și, apoi, de faptul că *nu există alții* - că Toți sunt Unul.

Apoi, în cele din urmă, conștient de Mine. De Magnificul Eu.

Măi să fie, dar chiar că *Te placi*, nu-i așa?

Tu nu...?

Ba da! Cred că ești formidabil!

Sunt de acord. Și cred că *tu ești* formidabil! Acesta este singurul punct în care tu și cu Mine nu suntem de acord. *Tu nu crezi că ești formidabil!*

Cum aş putea să mă văd pe mine ca formidabil, când uni văd toate slăbiciunile, toate greșelile - și tot răul din mine?

Adevăr îți spun Eu ție: *nu există rău!*

Aș dori ca ce-mi spui să poată fi adevărat.

Ești perfect, exact așa cum ești.

Aș dori ca ce-mi spui să poată fi adevărat, și de data asta.

Este adevărat! Un copac nu e mai puțin perfect doar pentru că este puiet. Un copilăș nu e mai puțin perfect decât un adult. El este *perfecțiunea însăși*. Faptul că nu poate *să facă* ceva, că *nu știe* ceva nu îl face cu nimic mai puțin perfect.

Un copil face greșeli, stă în picioare, merge șovăitor. Cade. Se ridică

din nou, clătinându-se puțin, agățat de piciorul mamei. Oare toate astea înseamnă că acel copil este imperfect?

Îți spun că este chiar invers! Acel copil este *perfecțiunea însăși*, în totalitate și cu totul adorabil.

Tot așa sunteți și voi.

Dar acel copil nu a făcut nimic rău!

Acel copil nu a fost neascultător, nu a făcut rău altuia, nu și-a făcut rău lui însuși în mod conștient.

Acel copil *nu știe* să deosebească binele de rău.

Asta e sigur.

Nici tu nu știi.

Ba eu *știu*. Eu știu că e rău să omori oameni și că e bine să iubești. Eu știu că este rău să rănești pe cineva și bine să-l vindeci, să îndrepti lucrurile. Eu știu că este rău să iau ceea ce nu-i al meu, să mă folosesc de alții, să fiu necinstit.

Ți-aș putea arăta situații în care fiecare din aceste „rele” ar putea fi *lucruri bune*.

Te joci cu mine acum.

Câtuși de puțin. Îți expun doar faptele.

Dacă spui că există excepții la fiecare regulă, atunci sunt de acord.

Dacă există *excepții* la o regulă, atunci aceasta nu este o *regulă*.

Vrei să-mi spui că **nu este** rău să omori, să rănești, să iei de la altul?

Depinde de ce anume încerci să faci.

Bine, bine, am înțeles. Dar asta nu transformă asemenea fapte în ceva **bun**. Uneori trebuie să faci ceva rău ca să ajungi la ceva bun.

Dar nici nu înseamnă cătuși de puțin că ele sunt lucruri „rele”, nu-iașa? Ele sunt doar mijloace ca să-ți atingi un scop.

Vrei să spui că scopul scuză mijloacele?

Tu ce crezi?

Nu. Absolut deloc.

Așa să fie.

Nu vezi ce faci acum? *Faci reguli pe măsură ce vorbești!*

Și nu mai vezi încă și altceva? *Ce faci tu este absolut în regulă.*

Este chiar ceea ce *se presupune* că ar trebui să faci!

Întreaga viață este un proces de a decide Cine Ești și, apoi, de a trăi această experiență.

Pe măsură ce continui să îți extinzi modul de a vedea lucrurile, construiești reguli noi care să se potrivească! Pe măsură ce continui să lărgesci ideea ta despre Sinele tău, creezi noi aprobări și interdicții, da-uri și nu-uri pentru a o cuprinde. Acestea sunt granițele care „țin în interiorul lor” ceva ce *nu poate* fi ținut închis.

Tu nu poți să te închizi pe „tine” între anumite granițe, deoarece tu ești la fel de neîngrădit ca și Universul. Și, totuși, tu poți să creezi un *concept* despre Sinele tău neîngrădit, imaginându-ți și, apoi, acceptând *granițele*.

Cumva, acesta este singurul mod prin care te poți *cunoaște* pe tine însuși ca fiind ceva anume.

Ceea ce este neîngrădit este neîngrădit Ceea ce este fără limite, este fără limite. Acesta nu poate exista undeva, pentru că este pretutindeni. Dacă este *pretutindeni*, nu este *nicăieri amâne*.

Dumnezeu este pretutindeni. De aceea, Dumnezeu nu este nicăieri anume, deoarece, pentru a fi undeva anume, Dumnezeu ar trebui să nu fie *în altă parte* - ceea ce nu este posibil pentru Dumnezeu.

Există un singur lucru care „nu este posibil” pentru Dumnezeu și acesta este ca Dumnezeu *să nu fie Dumnezeu*. Dumnezeu nu poate „să nu fie”. Nici nu poate Dumnezeu să nu fie El Însuși. Dumnezeu nu poate să Se „Ne-Dumnezeiască”.

Eu sunt pretutindeni și asta e tot Și, întrucât Eu sunt pretutindeni, Eu nu sunt nicăieri. Și - dacă Eu nu sunt nicăieri - atunci unde sunt?

AICI, ACUM

Îmi place foarte mult. Îmi place foarte mult această idee pe care ai expus-o în primul volum, așa că Te las să mergi mai departe.

Ce drăguț din partea ta! Acum înțelegi mai bine? Înțelegi cum ați creat voi ideile voastre despre „bine” și „rău”, pur și simplu, ca să *definiți Cine Sunteți*?

Înțelegi că, fără aceste definiții — granițe - voi nu sunteți nimic?

Și înțelegi că, aidoma Mie, continuați să vă schimbați granițele, pe măsură ce vă schimbați Ideile despre Cine Sunteți?

Da, înțeleg ce spui, dar nu mi se pare că am schimbat granițele - propriile mele granițe - foarte mult. Pentru mine, a ucide a fost întotdeauna ceva rău. A fura a fost întotdeauna ceva rău. A răni pe altul a fost întotdeauna ceva rău. Cele mai largi concepte după care ne conducem pe noi înșine an fost instaurate de la începutul timpurilor și majoritatea ființelor umane sunt de acord cu ele.

Atunci de ce aveți război?

Pentru că vor exista întotdeauna unii care încalcă regulile. Se găsește un măr putred în fiecare coș.

Ceea ce am de gând să-ți spun acum și în pasajele care urmează poate fi foarte greu de înțeles și de acceptat pentru unii oameni. Va încălca mult din ceea ce este considerat ca adevăr în sistemul vostru actual de gândire. Cu toate acestea, nu vă pot lăsa să continuați să trăiți acceptând aceste concepte, dacă vreau ca acest dialog să vă ajute. Așa că trebuie acum, în acest al doilea volum, să dați cu capul de câteva dintre aceste idei. Urmează să cam faceți cucuie. Ești gata?

Da, cred că da. Mulțumesc pentru avertisment Ce vrei să-mi spui atât de dramatic sau de greu de înțeles ori acceptat?

Am de gând să-ți spun așa: nu există „mere putrede”. Există numai oameni care *nu sunt de acord cu felul vostru de a vedea lucrurile*, oameni care construiesc un alt model despre lume. Am de gând să-ți spun așa: nimeni nu face nimic din ceea ce nu trebuie să fie făcut, dacă se încadrează în modelul lui despre lume.

Atunci „modelul” lor este o aiureală. *Eu știu ce este bine și ce este rău și, faptul că unii oameni nu știu, nu înseamnă că eu sunt nebun pentru că știu. Ei sunt cei care sunt nebuni!*

Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar exact aceasta este atitudinea care face ca războaiele să înceapă.

Știu, știu. Am făcut-o special. Am repetat, pur și simplu, cuvintele pe care le-am auzit spuse de mulți alți oameni. Dar cum le *pot* răspunde eu unor astfel de oameni? *Ce le-aș putea spune?*

Ai putea să le spui că ideile despre „bine” și „rău” se schimbă — și s-au schimbat - iarăși și iarăși, de la o cultură la alta, de la o perioadă de timp la alta, de la o religie la alta, dintr-un loc în altul ... chiar și de la o familie la alta și de la o persoană la alta. Ai putea să le scoți în evidență faptul că ceea ce mulți oameni au gândit ca fiind „bun” la un moment dat - să arzi oameni pe rug pentru ceea ce se credea că era vrăjitorie, de

exemplu - este considerat „rău” astăzi.

Le-ai putea spune că o definiție a „binelui” și „răului” este o definiție stabilită nu numai de către timp, dar și de către geografie. Le-ai putea da posibilitatea să observe că anumite activități de pe planetă (prostituția, de exemplu) sunt ilegale într-un anumit loc și legale în altul, situat la câțiva kilometri în josul drumului. Astfel, dacă o persoană este judecată că ar fi făcut ceva „rău”, problema se pune nu legat de ce *a făcut* acea persoană, ci de locul *unde a făcut el acea faptă*.

Acum am de gând să repet ceva ce am spus în primul volum și despre care știu că a fost foarte, foarte greu de pătruns, de înțeles.

Hitler a mers în rai.

Nu sunt sigur că oamenii sunt pregătiți pentru asta.

Scopul acestei cărți și a tuturor cărților din trilogia pe care o facem este de a crea capacitatea de a fi pregătit - pregătit pentru o nouă paradigmă, o nouă înțelegere; o vedere mai largă, o idee mai grandioasă.

Ei bine, se pare că trebuie să pun acum niște întrebări la tare știu că mulți oameni se gândesc și pe care vor să le întrebe. Cum a putut un om ca Hitler să meargă în rai? Orice religie din lume ... mă gândesc că, *absolut oricare* religie, l-a condamnat să fie trimis drept în iad.

În primul rând, el n-ar fi putut să meargă în iad, pentru că iadul nu există. De aceea, a mai rămas numai un singur loc în care *s-ar fi putut* duce. Și acum se impune o întrebare. Problema reală este dacă acțiunile lui Hitler au fost „rele”. Am spus mereu și mereu că nu există „bun” și „rău” în univers. Un lucru nu este bun sau rău în el însuși. Un lucru *este*, pur și simplu.

Gândul tău că Hitler a fost un monstru se bazează pe faptul că el a ordonat uciderea a milioane de oameni, așa este?

Evident că da.

Și ce ar fi dacă ți-aș spune că ceea ce voi numiți „moarte” este *cel mai formidabil lucru care s-ar putea întâmpla cuiva* - ce-ai zice atunci?

Aș considera că e foarte greu de acceptat.

Crezi că viața de pe Pământ este mai bună decât viața din rai? Adevăr îți spun Eu ție: în momentul morții, vei simți cea mai mare libertate, cea mai mare pace, cea mai mare bucurie și cea mai mare dragoste pe care le-ai cunoscut vreodată. Ar trebui s-o pedepsim pe vulpe pentru că l-a aruncat pe iepure în tufa de mărăcini?

Ignori faptul că, oricât ar fi de minunată viața de după moarte, viața noastră de aici n-ar trebui să fie sfârșită împotriva voinței noastre. Noi am venit aici ca să realizăm ceva, să trăim niște experiențe, să învățăm ceva și nu este corect ca viețile noastre să fie întrerupte de un nebun cu idei bolnave.

În primul rând, nu ai venit aici *ca să învățați ceva* (recitește volumul II!). Viața nu este o școală și scopul vostru aici nu este să învățați; el este să vă re-amintiți. Și, vorbind în general, viața este adeseori „întreruptă” de multe lucruri... un uragan, un cutremur...

Asta e cu totul altceva. Este o Acțiune a lui Dumnezeu.

Fiecare eveniment este o Acțiune a lui Dumnezeu.

Îți imaginezi că un eveniment ar putea avea loc dacă Eu nu aș vrea? Crezi că ai putea să-ți ridici măcar degetul cel mic dacă Eu aș alege să nu o faci? Tu nu poți să faci *nimic* împotriva voinței Mele.

Dar hai să continuăm să explorăm împreună ideea morții „cauzată de ceva rău”. Este oare ceva „rău” ca o viață să fie întreruptă de boală?

„Rău” nu este un cuvânt care se aplică aici. Acelea sunt cauze naturale. Nu este același lucru cu o ființă umană, cum a fost Hitler, care să ucidă oameni.

Dar un accident? Un accident stupid ...?

E același lucru. E o nenorocire, o tragedie, dar asta este Voința lui Dumnezeu. Noi nu putem să ne uităm în mintea lui Dumnezeu și să descoperim de ce se întâmplă asemenea lucruri. Nici nu se cuvine să încercăm, pentru că Voința lui Dumnezeu este imuabilă și de neînțeles. A căuta să descâlcești Misterul Divin înseamnă a pofti la o cunoaștere care este dincolo de competența noastră. Este un păcat.

De unde știi?

Pentru că, dacă Dumnezeu ar vrea ca noi să înțelegem toate acestea, *le-am înțelege*. Faptul că noi *nu le înțelegem* - *nu putem să le înțelegem* - e o dovadă că *voia* Lui Dumnezeu este ca noi să nu le înțelegem.

Înțeleg. Faptul că voi *nu înțelegeți* este o dovadă a Voinței lui Dumnezeu. Faptul că acestea *se întâmplă nu este* o dovadă a Voinței lui Dumnezeu. Hm... ..

Cred că nu sunt prea priceput să explic toate astea, dar știu în ce cred.

Crezi în Voia lui Dumnezeu, crezi că Dumnezeu este Atotputernic?

Da.

Exceptând atunci când este vorba de Hitler. Ceea ce s-a întâmplat în cazul lui *nu a fost* Voia lui Dumnezeu.

Nu.

Cum adică?

Hitler a încălcat Voia lui Dumnezeu.

Și cum crezi tu că a putut să facă el așa ceva, dacă Voia Mea este atotputernică?

Tu i-ai permis s-o facă.

Dacă Eu *i-am dat voie*, atunci a fost *Voia Mea* ca el să facă ce a făcut.

Așa s-ar părea ... dar ce motiv ai fi putut avea? Nu. Voia Ta a fost ca el să aibă Liber Arbitru. A fost voia *lui* ca el să facă ce a făcut.

Ești așa de aproape. Așa de aproape.

Ai dreptate, desigur. A fost Voia Mea ca Hitler - *ca voi toți* - să aveți liber arbitru. Dar *nu este* Voia Mea ca voi să fiți pedepsiți neîncetat, la nesfârșit, dacă nu alegeți ceea ce vreau Eu. Dacă așa ar sta lucrurile, cât de „liberă” este *alegerea* pe care v-am dat-o Eu? Sunteți voi cu adevărat liberi să faceți ce vreți, dacă știți că veți avea de suferit într-un mod de nedescris în cazul în care nu faceți ceea ce vreau *Eu*? Ce fel de alegere este aceasta?

Aici nu discutăm despre pedeapsă. Este doar o Lege Naturală. Este, pur și simplu, o chestiune de consecințe.

Văd că ai fost școlit foarte bine în toate conceptele teologice care îți permit să Mă consideri un Dumnezeu răzbunător — fără să Mă faci pe Mine responsabil.

Dar cine *a făcut* aceste Legi Naturale? Și dacă putem cădea de acord că *Eu* trebuie că le-am pus la locul lor, de ce aş fi făcut asemenea legi — și v-aş fi dat apoi vouă puterea de a le încălca?

Dacă Eu nu aş fi vrut ca voi să fiți afectați de ele - dacă a fost Voința Mea ca ființele Mele minunate să nu sufere niciodată — de ce aş fi creat

Eu *posibilitatea* ca ele să sufere?

Și apoi, de ce aş continua să vă ispitesc zi și noapte să încălcați legile pe care Eu le-am stabilit?

Nu Tu ne ispitești. Diavolul o face.

Iarăși nu Mă consideri pe Mine responsabil.

Nu-ți dai seama că sigurul mod în care poți oferi o explicație logică teologiei tale este prin a Mă face pe Mine neputincios? Înțelegi că singurul mod prin care conceptele tale capătă un înțeles este dacă ale Mele *n-cu nici un înțeles*?

Chiar te simți bine la gândul unui Dumnezeu care *crează* o ființă ale cărei acțiuni nu le poate controla?

Eu nu am spus că Tu nu poți să-l controlezi pe diavol. Tu poți să controlezi *absolut orice*. Tu ești *Dumnezeu*! Doar că Tu *nu alegi să o faci*. Tu îi *permiți* diavolului să ne ducă în ispită, să încerce să ne câștige sufletele.

Dar *de ce*? De ce aş face Eu așa ceva, dacă vreau ca voi să vă întoarceți la Mine?

Pentru că vrei ca noi să venim la Tine din propria noastră alegere, nu pentru că nu avem de ales. Tu ai făcut Raiul și Iadul pentru ca să poată exista o alegere. Și, astfel, noi putem acționa după cum alegem și nu urmând, pur și simplu, o cărare pentru că nu mai există și alta.

Îmi dau seama cum ai ajuns la o asemenea idee. Așa am aranjat lucrurile în lumea ta, și crezi că așa trebuie să fie și în lumea *Mea*.

În realitatea ta, Binele nu poate exista fără Rău. Prin urmare, crezi că la fel trebuie să se întâmple și în realitatea *Mea*.

Adevăr îți spun Eu ție: *Nu există* „rău” unde Sunt Eu. Și nu există Cel Viclean. Există numai Totul din Toate. Ceva Unic. Și Conștiința,

Experiența legate de acest ceva.

A Mea este Împărăția Absolutului, unde Unul nu există în relație cu Altul, ci cu totul independent de orice.

Unde sunt Eu, Tot Ceea Ce Există este Dragoste.

Și aceasta nu are nici o consecință asupra modului în care gândim, asupra a ceea ce spunem sau facem pe pământ?

Dar *sunt* consecințe. Uită-te în jurul tău.

Vreau să spun, după moarte.

Nu există „moarte”. Viața este veșnică. Viața Este. Pur și simplu, îți schimbi forma.

Bine, fie cum zici Tu - după ce ne „schimbăm forma”.

După ce vă schimbați forma, consecințele încetează de a mai exista. Există numai Cunoaștere.

Consecințele sunt un element de relativitate. Ele nu-și au locul în Absolut, pentru că ele depind de „timpul” linear și de evenimente care urmează unul după altul. Acestea nu există în Împărăția Absolutului.

În această împărăție nu există nimic altceva decât pace și bucurie și dragoste.

În această împărăție vei afla, în sfârșit, Vestea cea Bună: că „diavolul” tău nu există, că tu ești cel care ai crezut întotdeauna că ești - bunătate și dragoste. Părerea ta că ai putea fi altceva a provenit dintr-o lume exterioară bolnavă, care te-a făcut să acționezi într-un mod nesănătos. O lume exterioară de judecată și condamnare. Alții te-au judecat și după judecata lor te-ai judecat și tu pe tine însuși.

Acum, tu vrei ca Dumnezeu să te judece și nici Eu nu vreau să o fac.

Și, pentru că nu poți înțelege un Dumnezeu care nu vrea să acționeze ca o ființă umană, ești pierdut.

Teologia ta reprezintă încercarea ta de a te regăsi.

Etichetezi teologiile noastre ca fiind bolnave - dar cum poate să funcționeze o teologie fără un sistem de Recompensă și Pedepsă?

Totul depinde de ce percepi ca fiind scopul tău în viață - și, prin urmare, care este baza acelei teologii.

Dacă tu crezi că viața există ca un test, o încercare, o perioadă în care ești pus la probă ca să se vadă dacă ești „vrednic”, atunci teologiile tale încep să aibă un sens.

Dacă tu crezi că viața există ca o *șansă*, un proces prin care descoperi - îți amintești - că ești vrednic (și că ai fost *întotdeauna*), atunci teologiile tale par bolnave.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este plin de propriul Său ego și pretinde atenție, adorare, apreciere și afecțiune - *și va omorî ca să le primească* — teologiile tale încep să stea în picioare.

Dacă tu crezi că Dumnezeu nu are un ego, sau nu-l trebuie nimic, ci este *sursa* tuturor lucrurilor, cât și sediul a tot ce înseamnă înțelepciune și dragoste, atunci teologiile tale cad, una câte una.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este răzbunător, gelos în dragostea și furibund în mânia Sa, atunci teologiile tale sunt perfecte.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este pașnic, vesel în dragostea Ei, pasionat în extazul Ei, atunci teologiile tale sunt inutile.

Adevăr îți spun Eu ție: scopul vieții nu este să-l faci plăcere lui Dumnezeu. Scopul vieții este să cunoști și să-l recreezi pe Cine Ești.

Făcând toate aceasta, *într-adevăr* Îi faci plăcere lui Dumnezeu și O și slăvești.

De ce tot spui „Ei, O”? Tu ești cumva o Ea?

Eu nu sunt nici „el”, *nici* „ea”. Uneori folosesc pronumele la feminin ca să te șochez și să te scot din gândirea ta parohială.

Dacă tu crezi că Dumnezeu este ceva, atunci vei crede că Dumnezeu nu este altceva. Și aceasta ar fi o imensă greșală.

Hitler s-a dus în rai pentru următoarele motive:

Nu există iad, așa că nu există un alt loc în care să poată merge.

Acțiunile lui au fost ceea ce voi ați numi greșeli - acțiunile unei ființe neevoluate - iar greșelile nu pot fi pedepsite prin condamnare, ci îndreptate prin oferirea unei șanse pentru corectare, pentru evoluție.

Greșelile făcute de Hitler nu le-a adus nici un prejudiciu și nu le-a făcut rău celor a căror moarte au provocat-o. Acele suflete au fost eliberate din legătura lor pământească, așa cum fluturii ies dintr-o gogoasă.

Oamenii care au rămas îi jelesc pe morți, numai pentru că ei nu știu bucuria în care au intrat aceste suflete. Nimeni dintre cei care au trăit experiența morții *nu mai jeleşte moartea cuiva*.

Afirmația ta că morțile lor nu s-au petrecut la timpul potrivit și că, prin urmare, a fost ceva „în neregulă” cu ele, sugerează că s-ar putea întâmpla ceva în univers, *atunci când n-ar trebui să se întâmple*. Dar, având în vedere Cine și Ce Sunt Eu, acest lucru este imposibil.

Tot ceea ce se întâmplă în univers se întâmplă în mod perfect.

Dumnezeu nu a mai făcut de foarte multă vreme o greșeală.

Când vezi perfecțiunea totală care se află în orice lucru - nu numai în acela cu care ești de acord, ci (și, probabil, în special) în acele lucruri cu care nu ești de acord - atingi starea de maestru.

Bineînțeles că știu toate astea. Am mai trecut prin ele în volumul I. Am considerat că este important pentru cei care nu au citit primul volum să capete de la început o bază pentru a înțelege această carte.

De aceea am reluat acest grup de întrebări și răspunsuri. Însă acum, înainte de a continua, aș vrea să discutăm puțin mai mult despre câteva dintre teologiile foarte complexe pe care le-am creat noi, ființele umane.

De exemplu, când eram copil am fost învățat că sunt un păcătos, că toate ființele umane sunt păcătoase și că n-avem ce-i face; așa ne-am născut. Suntem născuți *în păcat*.

Este un concept foarte interesant. Cum a ajuns cineva să te facă să crezi asta?

Ne-au spus povestea lui Adam și Eva. În clasele a IV-a, a V-a și a

VI-a ni s-a spus, la orele de religie, că e posibil ca *noi* să nu fi păcătuit și că, bineînțeles, *copilașii* n-au păcătuit - dar Adam și Eva *au păcătuit* - iar noi suntem urmașii lor și, astfel, am moștenit și vina lor și natura lor păcătoasă.

Vezi Tu, Adam și Eva au mâncat din fructul oprit - s-au împărțășit din cunoașterea Binelui și Răului - și, în felul acesta, i-au condamnat, încă de la naștere, pe toți moștenitorii și descendenții lor la separare de Dumnezeu. Cu toții suntem născuți cu acest „Păcat Originar” în sufletele noastre. Cu toții avem o parte din vină. Astfel, cred că ni se dă Liberul Arbitru de a alege dacă vom acționa la fel ca și Adam și Eva și nu vom asculta de Dumnezeu, sau dacă ne putem depăși tendința naturală, moștenită, de „a face rău” și vom face lucruri bune, în ciuda tentațiilor lumești.

Și dacă faceți „ce e rău”?

Atunci ne trimiți în iad.

Așa fac?

Da. Dacă nu ne căim.

Înțeleg.

Dacă noi spunem că ne pare rău - și facem un Gest Perfect de Penitență - Tu ne salvezi de Iad - dar nu de *toată* suferința.

Noi trebuie, totuși, să mergem pentru un timp în Purgatoriu, ca să ne curățăm de păcate.

Și cât timp trebuie să locuiți voi în „Purgatoriu”?

Depinde. Trebuie să ne ardem păcatele. Crede-mă, nu e prea plăcut. Și, cu cât avem mai multe păcate, cu cât durează mai mult să le ardem - cu atât stăm mai mult. Așa mi s-a spus.

Înțeleg.

Dar, cel puțin nu mergem în iad, ceea ce ar fi pentru eternitate. Pe de altă parte, dacă noi murim în păcat de moarte, mergem *direct* în iad.

Păcat de moarte?

Opusul unui păcat care poate fi iertat. Dacă murim având în suflet un păcat care poate fi iertat, mergem numai în Purgatoriu. Păcatul de moarte ne trimite direct în iad.

Poți să-Mi dai câte un exemplu de păcat din aceste categorii diferite despre care Mi-ai vorbit?

Sigur că da. Păcatele de moarte sunt grave. Cum ar fi Crimele Majore. Delictele Teologice. Chestii ca uciderea, violul, furtul.

Păcatele care pot fi iertate sunt oarecum minore. Ofense Teologice. Un păcat care poate fi iertat ar fi să nu mergi la biserică duminică. Sau, mai demult, să mănânci carne vinerea.

Stai puțin! Dumnezeu ăsta al vostru te trimitea în Purgatoriu dacă mâncai carne vinerea?

Da. Dar de la începutul anilor 60 nu mai e așa. Dar dacă, *înainte* de începutul anilor 60, mâncam carne vinerea, blestemul era asupra noastră.

Chiar așa?

Absolut.

Ce anume s-a întâmplat la începutul anilor 60, care a făcut ca acest „păcat” să nu mai fie un păcat?

Papa a spus că nu mai e un păcat.

Înțeleg.

Și acest Dumnezeu al vostru - El vă *forțează* să-L adorați, să mergeți la biserică duminică? Altfel sunteți pedepsiți?

A nu merge la Liturghie este un păcat, așa e. Și dacă nu-l mărturisești - dacă mori cu acest păcat în suflet - va trebui să mergi în Purgatoriu.

Dar ce se întâmplă cu un copil? Ce se întâmplă cu un copilăș nevino-
vat care nu știe toate aceste „reguli” prin care Dumnezeu își arată iubirea?

Păi, dacă un copil moare înainte să fie botezat în dreapta credință, merge în Limb.⁶

Unde se duce?

În Limb. Acesta nu este un loc de pedeapsă, dar nu este nici raiul. Este... păi... *limb*. Nu poți fi cu Dumnezeu dar, cel puțin, nu trebuie „să te duci la diavol”.

Dar, de ce n-ar putea fi cu Dumnezeu acel copilăș frumos și nevino-
vat? Copilul nu a greșit *cu nimic* ...

E adevărat, dar copilul nu a fost botezat.

Indiferent de cât de nevinovați și fără de păcat sunt copilașii - de fapt, oricine - ei trebuie să fie botezați ca să ajungă în rai. Altfel, Dumnezeu nu-i poate accepta.

⁶ pragul iadului în credința catolică

De aceea este important să-ți botezi copiii repede, curând după naștere.

Cine ți-a spus toate astea?

Dumnezeu, prin biserica Lui.

Care biserică?

Sfânta Biserică Romano-Catolică, bineînțeles. Aceasta *este* biserica lui Dumnezeu. De fapt, dacă ești catolic și se întâmplă să mergi la *altă* biserică, ăsta e tot un păcat.

Credeam că este păcat *să nu* mergi la biserică!

Da. Tot păcat este să mergi la biserica 'a *care nu trebuie*.

Ce înseamnă o biserică „la care nu trebuie să mergi”?

Orice biserică, în afară de cea Romano-Catolică. Nu poți fi botezat într-o altă biserică. Nu poți să te căsătorești într-o altă biserică, nu poți nici măcar să *asisti la o slujbă* într-o altă biserică.

Știu acest lucru cu siguranță, pentru că, odată, când eram tânăr, am vrut să merg cu părinții la nunta unui prieten - am fost, de fapt, rugat să fiu cavaler de onoare la nuntă - dar călugărițele mi-au spus că n-ar trebui să accept invitația, pentru că nunta se ținea într-o biserică *la care nu trebuie să mergi*!

Și le-ai ascultat?

Pe călugărițe? Nu. M-am gândit că Dumnezeu - Tu - vei apărea și la cealaltă biserică tot de bunăvoie, așa cum apăreai și la a mea, așa că m-am dus. Am stat în față, îmbrăcat elegant și m-am simțit grozav.

Bine. Deci, să vedem: avem raiul, avem iadul, avem purgatoriul, avem limbul, avem păcatul de moarte, avem păcatul care poate fi iertat - mai există ceva?

Da. Există confirmarea și comuniunea și spovedania - mai este exorcismul și Miruirea. Există ...

Oprește-te!

... există Sfinții Patroni și Sfintele Zile de Post Negru.

Fiecare zi este sfântă, fiecare *minut* este sfânt. *Această clipă, acum, este O Clipă Sfântă.*

Da, dar unele zile sunt *într-adevăr* sfinte - Sfintele Zile de Post Negru - și în aceste zile trebuie să mergem la biserică.

Iar începi cu „trebuie”? Și ce se întâmplă dacă nu mergi?

E un păcat.

Deci, mergi în iad.

Păi, dacă mori cu acest păcat în suflet mergi în purgatoriu. De aceea e bine să te spovedești cât de des poți.

Unii oameni se spovedesc în fiecare săptămână. Unii, în fiecare zi. În felul acesta, ei pot să șteargă tăblița - să o țină curată, pentru ca în caz că mor...

Uau! - că tot vorbeam despre a trăi în frică permanentă!!

Da, vezi Tu, acesta e scopul religiei - să inducă în noi frica de

Dumnezeu. În felul acesta, noi facem ce trebuie și rezistăm tentației.

Aha! Dar ce se întâmplă dacă faci un „păcat” între spovedanii și apoi ai un accident și mori?

Nici o problemă. Nu intri în panică.

Faci doar un Gest Perfect de Penitență. „O, Dumnezeule, îmi pare din suflet rău că Te-am supărat...”

Bine, bine, e suficient.

Stai puțin. Aceasta este doar una dintre religiile lumii. Nu vrei să-ți arunci o privire asupra celorlalte?

Nu, am înțeles despre ce-i vorba.

Sper că oamenii nu cred că le iau credința în derâdere.

Nu iei pe nimeni în derâdere. Spui doar cum stau lucrurile. Este așa cum obișnuia să spună președintele vostru american, Harry Truman: „Fă-i să se simtă prost, Harry!”, strigau oamenii și Harry răspundea: „Nu-i nevoie, e de-ajuns să-i citez.”

4

Măi, chiar c-am deviat discuția. Am început prin a vorbi despre Timp și am sfârșit prin a vorbi despre religia organizată.

Da, așa se întâmplă când vorbești cu Dumnezeu. E greu să limitezi dialogul.

Stai să văd dacă pot sintetiza ideile pe care le-ai expus în Capitolul 3.

- Nu există alt timp în afara timpului *de acum*; nu există alt moment în afara momentului *de acum*.

- Timpul nu este ceva continuu. El este un aspect al Relativității care există în cadrul unei paradigme „sus și jos”, cu „momente” sau „evenimente” stivuite unul deasupra altuia, lucruri care se întâmplă sau apar în același „moment”.

- Noi călătorim în mod constant, de obicei în somn, între realitățile acestei împărății a timpului - netimpului - tot timpului.

„*Déjà vu*” este una dintre modalitățile prin care devenim conștienți de aceasta.

- Nu a fost niciodată un timp în care noi „să nu fi existat” – nici nu va fi vreodată. –

- Conceptul de „Vârstă” referitor la suflete este, în realitate, legat de nivele de conștiență, nu de cantitatea de „timp”.

- Nu există rău.

- Noi suntem Perfecti, exact așa cum suntem.

- „Rău” este un concept al minții, bazat pe Experiența Relativă.

- Noi elaborăm reguli din mers, schimbându-le ca să se potrivească cu Realitatea Prezentă și asta e ceva absolut în regulă.

Este așa cum ar trebui să fie, cum *trebuie* să fie, dacă vrem să fim ființe care evoluează.

- Hitler a mers în rai. (!)

- Tot ceea ce se întâmplă este Voia lui Dumnezeu - *totul*. Aceasta

include nu numai uraganele, tornadele și cutremurele, dar și pe Hitler. Secretul înțelegerii este să știi *Scopul* aflat în spatele tuturor evenimentelor.

- Nu există „pedepse” după moarte și toate consecințele există numai în Experiența Relativă și nu în Împărăția Absolutului.

- Teologiile omenesti sunt încercări nesănătoase ale omenirii de a prezenta un Dumnezeu nesănătos, care nu există.

- Singurul mod în care teologiile omenesti capătă sens este dacă acceptăm un Dumnezeu care nu are nici un sens.

Cum ți se pare? Am sintetizat bine?

Excelent.

Bine. Acum am un milion de întrebări. Afirmatiile 10 și 11, de exemplu, imploră să fie clarificate.

De ce *a mers* Hitler în rai? (Știu că tocmai ai încercat să explici, dar, într-un fel, simt nevoia unor explicații în plus.)

Și care *este* scopul din spatele tuturor acestor evenimente?

Și ce legătură are acest Scop mai Extins cu Hitler și alți tirani?

Hai să vorbim mai întâi despre Scop.

Toate evenimentele, toate experiențele au ca scop crearea unor *oportunități*. Evenimentele și experiențele sunt Oportunități. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Ar fi o greșală să le judecăm ca fiind „lucrări ale diavolului”, „pedepse de la Dumnezeu”, „recompense din Rai” sau orice altceva. Ele sunt, pur și simplu, Evenimente și Experiențe - lucruri care se întâmplă.

Ceea ce le dă înțeles este ceea ce *credem* noi despre ele, ceea ce *facem* noi legat de ele, ceea ce *suntem* ca reacție la ele.

Evenimentele și experiențele sunt oportunități atrase către voi - create de *către* voi în mod individual sau colectiv, prin conștientă. Conștientă creează experiența.

Voi încercați să vă ridicați nivelul de conștientă.

Ați atras către voi aceste oportunități, ca să le puteți folosi ca instru-

ment în crearea și trăirea experienței lui Cine Sunteți.

Cine Sunteți este o ființă cu o conștiință mai înaltă decât cea pe care o manifestați voi acum.

Deoarece Voia Mea este ca voi să cunoașteți și să trăiți experiența lui Cine Sunteți, vă permit să atrageți către voi orice eveniment sau experiență alegeți să creați pentru a atinge acest scop.

Din când în când, vi se alătură alți Jucători în Jocul Universal, fie ca Scurte Întâlniri, Participanți de pe Margine, Colegi Temporari de Echipă, Actori care joacă Interactiv pe Termen Lung, Rude și Familie, Cei Morți și Mult Iubiți, sau Parteneri pe Cărarea Vieții.

Aceste suflute sunt atrase către voi, *de către voi*. Voi sunteți atrași către ei, *de către ei*. Este o experiență creatoare mutuală, exprimând alegerile și dorințele ambelor părți.

Nimeni nu vine către voi în mod accidental.

Nu există coincidență.

Nimic nu se întâmplă la voia sorții.

Viața nu este un produs al întâmplării.

Evenimentele, ca și oamenii, sunt atrași către voi, de către voi, pentru propriile voastre scopuri. Experiențe și evoluții planetare de mai mare anvergură sunt rezultatul unei conștiințe de grup. Ele sunt atrase către grupul vostru ca un tot unitar, ca rezultat al alegerilor și dorințelor grupului ca un tot unitar.

Ce vrei să spui prin termenul „grupul vostru”?

Conștiința de grup este ceva ce nu e înțeles pe scară largă - cu toate acestea, este extrem de puternică și poate, dacă nu sunteți atenți, să învingă adesea conștiința individuală.

Trebuie, deci, să vă străduiți întotdeauna să creați conștiință de grup, oriunde mergeți și în tot ceea ce faceți, dacă doriți ca experiența voastră mai extinsă de viață pe această planetă să fie armonioasă.

Dacă sunteți într-un grup a cărui conștiință nu o reflectă pe a voastră și nu sunteți în stare să o schimbați, în mod efectiv, este mai înțelept să părăsiți grupul, pentru că, altfel, grupul vă va conduce *pe voi*.

Va merge unde va vrea *el* să meargă, indiferent de direcția spre care

vă îndreptați voi.

Dacă nu puteți găsi un grup a cărui conștiință se potrivește cu a voastră, fiți *sursa* unuia. Alți oameni cu conștiință asemănătoare vor fi atrași către voi.

Persoanele individuale și grupurile mai mici trebuie să influențeze grupurile mai mari - și, în cele din urmă, grupul cel mai mare dintre toate, care este ÎNTREAGA omenire - pentru ca să existe o schimbare permanentă și semnificativă pe planeta voastră.

Lumea voastră și condiția în care se află ea este o reflectare a conștiinței totale, combinate, a fiecărei persoane care trăiește în ea.

După cum puteți vedea uitându-vă în jur, mai sunt multe de făcut. Doar dacă, desigur, nu sunteți cumva mulțumiți de lumea voastră așa cum e ea! În mod surprinzător, *majoritatea oamenilor sunt mulțumiți*. Din acest motiv omenirea nu se schimbă.

Majoritatea oamenilor *se declară* satisfăcuți de o lume în care sunt la mare cinste diferențele și nu asemănările, iar neînțelegerile sunt rezolvate prin conflict și război. Majoritatea oamenilor se declară satisfăcuți de o lume în care supraviețuirea este posibilă pentru cel mai bine adaptat, unde „cel mare e și cel tare”, unde este nevoie de competiție, iar a învinge este considerat a fi tot ce-ți poți dori.

În cazul în care un asemenea sistem ar putea produce și „perdanți” - așa să fie! - atâta timp cât tu nu faci parte dintre ei.

Majoritatea vă *declarați* satisfăcuți de un astfel de sistem, chiar dacă un asemenea model produce oameni care sunt adeseori omorâți când sunt judecați ca fiind „răi”, sunt înfometați și lăsați fără casă când sunt „perdanți”, oprimați și exploatați când nu sunt „puternici”.

Majoritatea oamenilor definesc ca fiind „rău” tot ceea ce e diferit de ei. Nu sunt tolerate în special diferențele religioase, ca și multe diferențe sociale, economice sau culturale.

Exploatarea claselor de jos este justificată prin afirmații autolaudative lansate de către clasa de sus, referitor la cât de bine le merge acum victimelor lor, față de cum le mergea înaintea de a fi exploatați. Ca urmare, clasa de sus ignoră modul în care, dacă ar fi să fie cu adevărat *cinstită*, s-ar cuveni să-i trateze pe toți oamenii și se străduiește foarte puțin să îndrepte această situație oribilă - ba mai mult, scoate și un profit nerușinat.

Majoritatea oamenilor *râd* când cineva le sugerează orice fel de alt sistem care să-l înlocuiască pe cel existent, spunând că astfel de comportamente, cum ar fi competiția și uciderea și „învingătorul ia toată prada”, sunt cele care fac ca civilizația lor să fie *extraordinară*! Majoritatea oamenilor chiar cred că nu există un alt mod natural *de a exista*, că este în *natura* oamenilor să se comporte în acest fel și că a acționa în orice alt mod ar omori spiritul interior care-l împinge pe om la succes. (Nimeni nu pune întrebarea: „Succes în ce?”)

Oricât ar fi de greu de înțeles pentru ființele cu adevărat iluminate, majoritatea oamenilor de pe planeta voastră cred în această filozofie și, de aceea, majorității oamenilor nu le *pasă* de suferințele maselor, de asuprirea minorităților, de mânia claselor de jos sau de nevoile de *supraviețuire* ale oricui, în afară de ei înșiși și de familia lor.

Majoritatea oamenilor nu văd că distrug Pământul - chiar planeta care le dă *Viață* - pentru că acțiunile lor urmăresc doar să le ridice calitatea vieții. Este absolut surprinzător că ei sunt atât de miopi încât nu observă că aceste câștiguri pe termen scurt pot produce pierderi pe termen lung, că adeseori o fac și o vor face.

Majoritatea oamenilor sunt *amenințați* de conștiința de grup, de un concept cum ar fi binele colectiv, de o privire generală asupra unei lumi unice, sau de un Dumnezeu care există în unitate cu întreaga creație, mai degrabă decât separat de ea.

Această frică de orice care ar duce la unificarea cât și la slăvirea de către planeta voastră a Tot Ceea Ce Separă produce divizare, dizarmonie, discordie - și, cu toate acestea, nu păreți a avea capacitatea de a învăța măcar din propria voastră experiență și, prin urmare, continuați să vă comportați la fel, cu aceleași rezultate.

Această incapacitate de a trăi experiența suferinței altora ca pe a voastră proprie este cea care permite ca astfel de suferințe să continue.

Separarea dă naștere la indiferență, la falsă superioritate. Unitatea produce compasiune, egalitate adevărată.

Evenimentele care se întâmplă pe planeta voastră - care s-au întâmplat în mod regulat de 3000 de ani încoace - sunt, după cum am spus, o reflectare a Conștiinței Colective a „grupului vostru” - întregul grup de pe planeta voastră.

Acest nivel de conștiință ar putea fi descris cel mai bine drept

primitiv.

Hmmm. Mda. Dar se pare că iar am făcut o digresiune de la întrebarea inițială.

Nu chiar. Ai întrebat despre Hitler. Experiența Hitler a fost posibilă ca un rezultat al conștiinței de grup. Mulți oameni vor să spună că Hitler a manipulat un grup - în acest caz, pe concetățenii lui - prin violențe și prin măiestria retoricii lui. Dar această explicație aruncă în mod convenabil toată vina asupra lui Hitler - ceea ce este exact ce vrea să facă masa de oameni. Dar Hitler n-ar fi putut face nimic fără cooperarea și sprijinul și supunerea voită a milioane de oameni. Sub-grupul care s-a autointitulat germani trebuie să-și asume o enormă povară de responsabilitate pentru Holocaust.

La fel trebuie să facă, într-o anumită măsură, grupul mai mare numit Ființe Umane care, chiar dacă nu a făcut nimic altceva, și-a acordat permisiunea de a rămâne indiferent și apatic la suferințele din Germania, până când acestea au atins un nivel atât de înalt, încât până și cei mai insensibili izolaționiști nu au mai putut să le ignore.

După cum vezi, *conștiința colectivă* e cea care a oferit înfloririi mișcării naziste un sol fertil. Hitler a prins momentul, dar nu el l-a creat.

Este foarte important să înțelegi această *lecție*. O conștiință de grup care vorbește în mod constatat despre separare și superioritate duce la pierderea compasiunii pe scară largă, iar pierderea compasiunii este urmată, în mod inevitabil, de pierderea conștiinței morale.

Un concept colectiv care-și are rădăcina în naționalismul cel mai pur ignoră situația grea a altora, dar îi face pe toți ceilalți responsabili pentru *situația voastră grea*, justificând astfel represaliile, „purificarea” și războiul. Auschwitz a fost soluția naziștilor pentru - o încercare de a „purifica” - „Problema Evreiască”.

Grozăvia Experienței Hitler nu a fost că el a comis-o asupra rasei umane, ci că *rasa umană i-a permis să o facă*.

Uluirea nu este numai că a apărut un Hitler, ci și că atât de mulți alții *au mers* alături de el.

Rușinea nu este numai că Hitler a omorât milioane de evrei, dar și că milioane de evrei *au trebuit* să fie omorâți, înainte ca Hitler să fi fost oprit.

Scopul Experienței Hitler a fost ca omenirea să se vadă așa cum e ea.

Pe tot parcursul istoriei ați avut învățători remarcabili, fiecare oferind oportunități extraordinare pentru ca să vă amintiți Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Acești învățători v-au arătat cel mai înalt și cel mai scăzut potențial uman. Ei v-au prezentat exemple vii, uluitoare, de ce înseamnă să fii om - unde te poate duce o asemenea experiență, unde puteți ajunge și *veți ajunge o mulțime* dintre voi, *dată fiind conștiința voastră*.

Iată un lucru de care să vă aduceți aminte: Conștiința este totul și vă creează experiența. Conștiința *de grup* este puternică și produce rezultate de o frumusețe sau urâtenie de nedescris.

Alegerea este întotdeauna a voastră. În cazul în care nu sunteți mulțumiți de conștiința grupului vostru, încercați să o schimbați. Cel mai bun mod de a schimba conștiința altora este prin exemplul personal.

Dacă exemplul tău nu este suficient, formează-ți propriul grup - fii *tu sursa* conștiinței pe care vrei ca ceilalți să o aibe. Ei *o vor face* - când o vei face și tu.

Totul pornește de la *tine*. Totul. Toate.

Vrei ca lumea să se schimbe? Fă schimbări în propria ta lume.

Hitler v-a dat o oportunitate extraordinară să o faceți.

Experiența Hitler - ca și Experiența Christică - este profundă în implicațiile ei și în adevărurile pe care ți le revelează ție - *despre tine*.

Totuși, aceste conștiințe extinse trăiesc - în cazul lui Hitler sau Buddha, Gengis-Han sau Hare Krishna, Hunul Attila sau Iisus Christos - numai atâta timp cât trăiesc amintirile voastre despre ei.

De aceea au construit evreii monumente ale Holocaust-ului și v-au cerut să nu-l uitați niciodată.

Asta, pentru că în fiecare dintre voi există un pic din Hitler - este doar o chestiune de cantitate.

Exterminarea unui popor este exterminarea unui popor, fie că se întâmplă la Auschwitz sau într-un sat de piei roșii.

Deci Hitler ne-a fost trimis ca să ne ofere o lecție despre ororile pe care le poate comite un om, despre cât de jos poate să coboare un om?

Hitler nu v-a fost trimis. Hitler a fost creat *de către voi*. El s-a ridicat din Conștiința voastră Colectivă și nu ar fi putut exista fără ea.

Aceasta este lecția.

Conștiința separării, segregăției, superiorității - cea a lui „noi” opus lui „ei”, a lui „pe noi” și „pe ei” - este ceea ce creează Experiența Hitler.

Conștiința Frăției Divine, a unității, a ideii de Unul, a lui „al nostru” mai degrabă decât „al vostru”/„al meu” este ceea ce creează Experiența Christică.

Când durerea este „a noastră” și nu doar „a ta”, când bucuria este „a noastră” și nu doar „a mea”, când *întreaga experiență de viață* este A Noastră, atunci este, în sfârșit și cu adevărat, o Atotcuprinzătoare experiență de Viață.

De ce a mers Hitler în rai?

Pentru că Hitler nu a făcut nimic „greșit”. Hitler a făcut, pur și simplu, ceea ce a făcut. Îți reamintesc, iarăși, că timp de multe milioane de ani s-a crezut că ce făcea el era „corect”. Cum ar fi putut el să creadă altceva? Dacă-ți vine o idee nebunească și zece milioane de oameni sunt de acord cu tine, s-ar putea să nu crezi că ești chiar nebun.

Oamenii din lumea întreagă au decis, în cele din urmă, că Hitler a făcut ceva „rău”.

Adică oamenii au făcut o nouă evaluare a lui Cine Sunt Ei și Cine Aleg Ei să Fie față de Experiența Hitler.

El a oferit o unitate de măsură! El a stabilit un parametru, o graniță față de care ne putem măsura și limita ideile despre noi înșine. Christos a tăcut același lucru în partea opusă a spectrului.

Au mai fost și alți Christoși și alți Hitleri. Și vor fi din nou. Fiți vigilenți, deci. Pentru că printre voi umblă atât oameni cu conștiință înaltă cât și unii cu conștiință joasă - după cum și voi umblați printre alții.

Ce conștiință alegeți?

Totuși, tot nu înțeleg cum s-a putut ca Hitler să meargă în rai; cum s-a putut ca el să fie *recompensat* pentru ceea ce a făcut?

În primul rând. Înțelege că moartea nu este un sfârșit, ci un început; nu e o grozăvie, ci o bucurie. Nu e o închidere de drum, ci o deschidere.

Cel mai fericit moment din viața ta va fi momentul când ea se va termina. Și asta, pentru că ea *nu se termină*, ci continuă într-un mod atât de magnific, atât de plin de pace și înțelepciune și bucurie, încât este dificil de descris și imposibil ca tu să-l înțelegi.

Așa că, primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi - după cum ți-am mai explicat deja - este că Hitler nu a *făcut rău* nimănui.

Într-un anumit sens, el nu a *indus* suferință, ci i-a pus capăt.

Buddha e cel care a spus „Viața este suferință”.

Buddha a avut dreptate.

Bine, chiar dacă eu accept acest lucru - Hitler nu a *știut* că el făcea, de fapt, un lucru *bun*.

El credea că ceea ce făcea el era *rău*!

Nu, el nu s-a gândit că făcea ceva „rău”. El realmente credea că își ajuta poporul. Și asta este ceea ce voi nu înțelegeți.

Nimeni nu face *nimic* „rău”, dacă se ghidează după modelul lui despre lume. Dacă tu crezi că Hitler a acționat nebunește și că, în tot acest timp, el *știa* că este nebun, atunci nu înțelegi nimic din complexitatea experienței umane.

Hitler credea că el făcea ceea ce era *bine* pentru poporul său. Și așa credea și poporul său! *În aceasta constă nebunia!* Cea mai mare parte a națiunii *era de acord cu el!*

Voi ați declarat că Hitler a acționat „rău”. Bine. Prin această unitate de măsură ați ajuns să vă definiți pe voi înșivă, să știți mai multe despre voi înșivă.

Bine. Dar nu-l condamna pe Hitler că *v-a arătat acest lucru*.

Cineva trebuia să o facă.

Tu nu poți să știi ce înseamnă rece până ce nu apare fierbinte, ce înseamnă sus până ce nu există un jos, unde este stânga până nu apare dreapta. Nu-l condamna pe unul, ca să-l binecuvântezi pe celălalt. A o face în-

seamnă a nu reuși să înțelegi.

De secole întregi oamenii i-au condamnat pe Adam și Eva. Se spune că ei au comis Păcatul Original.

Adevăr vă spun Eu vouă: A fost Binecuvântarea Originală.

Pentru că, fără acest eveniment, fără a vă fi împărtășit din cunoașterea binelui și răului, *voi* nu ați fi aflat nici măcar că cele două posibilități există!

Într-adevăr, înainte de așa numita Cădere a lui Adam, aceste două posibilități *nu au existat*. Nu exista „răul”. Toți și toate existau într-o stare de perfecțiune constantă. Era, literalmente, paradisul.

Și, totuși, voi nu *știați* că era paradisul - nu-l puteați trăi *ca experiență* a perfecțiunii - pentru că voi *nu cunoșteți nimic altceva*.

Să-i condamnăm deci pe Adam și Eva sau să le mulțumim?

Și ce crezi tu că ar trebui să fac Eu cu Hitler?

Adevăr îți spun Eu ție: dragostea lui Dumnezeu și compasiunea lui Dumnezeu, înțelepciunea lui Dumnezeu și iertarea lui Dumnezeu, intenția lui Dumnezeu și *scopul* lui Dumnezeu sunt destul de încăpătoare pentru a cuprinde cea mai odioasă crimă și pe cel mai odios criminal.

E posibil să nu fii de acord cu aceasta, dar nu contează.

Tochmai ai învățat lucrul pe care trebuia să-l descoperi venind aici.

5

În primul volum ai promis că în volumul al doilea vei explica o lungă listă de lucruri de mai mare importanță - cum ar fi timpul și spațiul, dragostea și războiul, binele și răul și considerații geopolitice planetare de cel mai înalt nivel. Ai promis, de asemenea, o explicație detaliată a experienței umane legate de sex.

Da, am promis toate aceste lucruri.

Volumul I a trebuit să se ocupe de întrebări mai personale, de viața omului ca individ. Volumul II tratează despre viața voastră colectivă pe planetă. Volumul III încheie Trilogia cu cele mai mari adevăruri: cosmologia, călătoria sufletului, imaginea completă. Totul la un loc, sfaturile și informațiile Mele curente cele mai bune despre absolut orice - de la cum să-ți legi șireturile până la cum să înțelegi universul.

Ai spus tot ce aveai de gând să spui despre timp?

Am spus tot ce este necesar să știți.

Nu există timp. Toate lucrurile există în mod simultan, toate evenimentele se întâmplă deodată.

Această carte este scrisă acum și, pe măsură ce este scrisă, este scrisă *deja*; ea există deja. De fapt, de aici îți obții tu toate informațiile - de la cartea care deja există. Tu, pur și simplu, îi dai formă. Acesta este înțelesul frazei: „Eu ți-am răspuns chiar înainte ca tu să întrebi”⁷.

Toate aceste informații despre Timp par ... ei bine, interesante, dar cam ezoterice. Pot fi ele aplicate în viața reală?

O înțelegere adevărată a timpului îți permite să trăiești mult mai pașnic în interiorul realității relativului în care te afli, acolo unde timpul este trăit ca mișcare, curgere, mai degrabă decât ca o constantă.

⁷ compară Matei. VI. 8: Noul Testament

Tu ești cel care se mișcă, nu timpul. Timpul nu are mișcare. Există numai Un Singur Moment.

Tu înțelegi profund acest lucru la un anumit nivel. De aceea, atunci când ceva într-adevăr magnific sau semnificativ apare în viața ta, tu spui adesea că este ca și când „timpul stă pe loc”.

Asta și face. Și când tu faci la fel, adesea trăiești experiența unuia dintre acele momente care îți definesc viața.

Mi-e greu să cred. Cum e posibil așa ceva?

Știința voastră a dovedit deja aceasta în mod matematic. Au fost scrise formule care îți arată că, dacă tu ai intra într-o navă spațială și ai zbura suficient de departe și suficient de repede, ai putea să te întorci pe Pământ și să te vezi decolând.

Aceasta demonstrează că timpul nu este o mișcare, ci un câmp prin care tu te miști - în acest caz, pe Nava Pământ.

Voi spuneți că e nevoie de 365 de „zile” ca să se facă un an. Dar ce este o „zi”? Voi ați decis - în mod destul de arbitrar, aș adăuga Eu - că o „zi” este „timpul” de care are nevoie Nava voastră Spațială ca să facă o rotire completă în jurul axei sale. De unde știți că o astfel de rotire se face? (Nu puteți simți că se mișcă!). Ați ales un punct de referință în ceruri - Soarele. Spuneți că e nevoie de o „zi” completă pentru ca porțiunea din navă pe care vă aflați voi să stea cu fața la Soare, să se întoarcă cu spatele către Soare și apoi iarăși cu fața.

Ați împărțit această „zi” în 24 de „ore” - din nou într-un mod foarte arbitrar. Ați fi putut, la fel de ușor, să spuneți „10” sau „73”!

Apoi, ați împărțit fiecare „oră” în „minute”. Ați spus că fiecare unitate de oră conține 60 de unități mai mici numite „minute” - și că fiecare dintre acestea conține 60 de unități mititele, numite „secunde”.

Într-o zi, ați observat că Pământul nu numai se învârtea în jurul axei, dar și zbura! Ați văzut că el se mișca prin spațiu în jurul soarelui.

Ați calculat cu grijă că este nevoie de 365 de învârtiri ale Pământului, pentru ca Pământul însuși să se rotească în jurul soarelui. Acest număr de învârtiri ale Pământului este numit „an”.

Lucrurile s-au cam încurcat când ați hotărât că vreți să împărțiți un

„an” în unități mai mici decât un „an”, dar mai mari decât o „zi”.

Ați creat „săptămâna” și „luna” și ați reușit să obțineți același număr de luni în fiecare an, dar nu același număr de zile în fiecare lună.

Nu ați putut găsi un mod de a împărți un număr impar de zile (365) la un număr par de luni (12), astfel încât ați decis că *unele luni conțin mai multe zile decât altele!*

Ați simțit că trebuia să rămâneți la numărul doisprezece pentru a subdivide anul, pentru că acesta era numărul Ciclurilor Lunare în care ați observat că luna voastră se mișcă în timpul unui „an”. Pentru a reconcilia aceste trei evenimente spațiale - rotirea în jurul soarelui, învârtirea Pământului în jurul axei sale și ciclurile lunare - ați ajustat, pur și simplu, numărul de „zile” din fiecare „lună”.

Nici măcar acest procedeu nu a rezolvat problemele, deoarece invențiile voastre de la început continuau să creeze o „umflare” a „timpului” cu care nu ați știut ce să faceți. Astfel încât ați decis că, din când în când, un an va avea *o întreagă zi în plus!* L-ați numit An Bisect și ați glumit în legătură cu el dar, în realitate, *trăiți după o astfel de construcție* - și apoi etichetați explicația *Mea* despre timp ca fiind „de necrezut”!

La fel de arbitrar ați creat „decade” și „secole” (bazate, într-un mod interesant, pe cifra 10, *nu* pe cifra 12) pentru a măsura mai departe trecerea „timpului” - dar, în toată vremea asta, ceea ce făceați cu adevărat era să creați, pur și simplu, un mod de a măsura *mișcările prin spațiu*.

Vedem, astfel, că nu timpul este cel care „trece”, ci *obiectele* sunt cele care trec *prin* și se mișcă *într-un* câmp static pe care voi îl numiți *spațiu*. „Timpul” este, pur și simplu, modul vostru *de a număra mișcările!*

Savanții înțeleg în profunzime această legătură și, de aceea, vorbesc în termenii unei „Continuități Spațiu - Timp”.

Dr. Einstein și alții și-au dat seama că timpul era o construcție mentală, *un concept relațional*. „Timpul” era acel ceva în *relație cu spațiul* care exista între obiecte! (Dacă universul se extinde - ceea ce și face - atunci e nevoie de „mai mult timp” ca Pământul să se învârtă în jurul soarelui astăzi, decât a fost nevoie cu un miliard de ani în urmă. Este mai mult „spațiu” de parcurs.)

Astfel, în ultima vreme, a fost nevoie de mai multe minute, ore, zile, săptămâni, luni, ani, decade și secole, pentru ca toate aceste evenimente ciclice să se întâmple, decât a fost necesar în 1492!

(Când o „zi” nu este o zi? Când un „an” nu este un an?)

Instrumentele voastre noi și foarte sofisticate de măsurare a timpului înregistrează acum această discrepanță „de timp” și, în fiecare an, ceasurile din lumea întreagă sunt potrivite ca să se adapteze unui univers care nu vrea să stea pe loc! Aceasta se numește Greenwich Mean Time (GMT) ... și este „mean”, pentru că face din univers un mincinos!⁸

Einstein a emis teoria că, dacă nu ar fi „timpul” ce! care se mișcă, ci *el* însuși s-ar mișca prin spațiu cu o anumită viteză, - pentru „a modifica” timpul - n-ar avea altceva de făcut decât să schimbe volumul de spațiu dintre obiecte sau *viteza* cu care s-ar mișca el prin spațiu de la un obiect la altul.

Teoria Generală a Relativității emisă de Einstein este cea care a extins înțelegerea voastră modernă asupra corelației dintre timp și spațiu.

Poți acum să începi să înțelegi de ce, dacă faci o călătorie lungă prin spațiu și te întorci, e posibil să îmbătrânești numai cu zece ani, în timp ce prietenii tăi de pe Pământ au îmbătrânit cu 30 de ani!

Cu cât mergi mai departe, cu atât vei distorsiona Continuitatea Spațiu - Timp și cu atât sunt mai mici șansele ca, la aterizare, să găsești în viață pe Pământ pe cineva care era acolo când ai plecat!

Cu toate acestea, dacă savanții de pe Pământ ar găsi cândva, în „viitor”, un mod de a se propulsa *mai repede*, ei ar putea „să păcălească” universul, rămânând în sincronism cu „timpul real” de pe Pământ, descoperind, la întoarcere, că timpul care a trecut pe Navă este același cu cel care a trecut pe Pământ.

Este clar că, dacă ați avea o propulsie și mai mare, v-ați putea întoarce pe Pământ chiar înainte de a fi decolat! Adică, timpul de pe Pământ ar trece *mai încet* decât timpul de pe navă. V-ați putea întoarce în decursul a zece „ani” de-ai voștri, iar pământul ar „îmbătrâni” numai cu patru ani! Măriți viteza - și zece ani în spațiu ar putea să însemne zece minute pe Pământ.

Dacă dai peste un „pliu” în materialul spațiului (Einstein și ceilalți credeau că există astfel de „pliuri” - și aveau dreptate!), într-un „moment” infinitesimal ești propulsat dintr-o dată în partea cealaltă a „spațiului”. Ar putea un astfel de fenomen timp-spațiu să te „arunce”, literalmente, înapoi în „timp”?

⁸ joc de cuvinte: mean = mediu; necinstit

N-ar mai trebui să fie atât de greu acum să înțelegi că „timpul” nu există decât ca o construcție a mentalității voastre. Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată - și se va întâmpla *vreodată* - se întâmplă *acum*. Abilitatea de a observa aceasta depinde, în principal, de punctul din care privești lucrurile - de „locul tău în spațiu”.

Dacă tu ai fi în locul *Meu*, ai putea să vezi bine Totul - *chiar acum!*

Înțelegi?

Uau! *Încep* să înțeleg - la nivel teoretic - *da!*

Bine. Ți-am explicat totul atât de simplu încât până și un copil ar fi putut înțelege.

Poate că nu e foarte științific, dar duce la o înțelegere perfectă.

Chiar în momentul acesta, obiectele fizice sunt limitate în ceea ce privește viteza lor - dar *obiectele ne-fizice* - gândurile mele ... sufletul meu ... ar putea, în mod teoretic, să se miște prin eter cu o viteză incredibilă.

Exact! *Precis!* Și aceasta este ceea ce se întâmplă adesea în visele voastre și în alte experiențe fizice și extracorporale. Acum poți să înțelegi noțiunea *Déjà vu*. Probabil că ai fost acolo mai demult!

Dar... dacă toate *s-au întâmplat* deja, atunci rezultă că eu nu am putere să-mi schimb viitorul. Să fie aceasta, predestinare?

Nu! Nu te lăsa păcălit! Așa ceva nu este adevărat. De fapt, acest „aranjament” ar trebui *să-ți facă un serviciu* și nu *un deserviciu!*

Tu ești întotdeauna într-un loc de manifestare al liberului arbitru și al alegerii totale. A fi în stare de a vedea în „viitor” (sau de a-i face pe alții să vadă în locul tău) ar trebui să îți intensifice capacitatea de a trăi viața pe care o dorești și nu să ți-o limiteze.

Cum? Ajută-mă să înțeleg.

Dacă tu „vezi” un eveniment sau o experiență din viitor care nu-ți plac, nu le *alege*! Alege din nou! Selectează altceva.

Schimbă-ți sau modifică-ți comportamentul pentru ca să *eviți rezultatul nedorit*.

Dar cum pot să evit ceva ce s-a întâmplat deja?

Nu ți s-a întâmplat ție - încă! Tu te afli într-un loc din cadrul Continuității Spațiu-Timp unde *nu-ți dai seama în mod conștient* de acel eveniment. Nu „știi” că el „s-a întâmplat”. Nu ți-ai „amintit” viitorul!

(Această uitare este secretul *tuturor timpurilor*. Este ceea ce vă dă posibilitatea să „jucați” marele joc al vieții! Îți voi explica mai târziu!).

Ceea ce nu „cunoști”, nu „este”. Întrucât „tu” nu-ți „amintești” viitorul, el nu „ți s-a întâmplat” încă! Un lucru „se întâmplă” numai când este „trăit ca experiență”. Un lucru este „trăit ca experiență” numai când este „cunoscut”.

Să zicem acum că ai fost binecuvântat, dându-ți-se posibilitatea de a-ți privi propriul tău „viitor”, într-o fracțiune de secundă de „cunoaștere”. Ceea ce s-a întâmplat este că Spiritul tău - partea nefizică din tine - s-a repezit pur și simplu spre un alt loc din Continuitatea Spațiu-Timp și a adus înapoi niște energie reziduală - câteva imagini sau impresii - ale acelui moment sau eveniment.

Pe acestea le poți „simți” tu - sau, uneori, altcineva care are darul metafizic de „a simți” sau „a vedea” aceste imagini și energii care se rotesc în jurul tău.

Dacă nu îți place ce „simți” în ceea ce privește „viitorul” tău, dă-te la o parte! Pur și simplu, dă-te la o parte! În acea clipă îți schimbi experiența - și toate părțile care formează acel tot care ești Tu scot un suspin de ușurare!

Stai o clipă! Ceee ...!?

Trebuie să știi - ești pregătit acum să ți se spună - că tu *exiști în mod simultan* la fiecare nivel al Continuității Spațiu-Timp.

Adică, sufletul tău A Fost Întotdeauna, Este Întotdeauna și Va Fi Întotdeauna - lume fără sfârșit - amin.

Eu „exist” în mai multe locuri, nu numai într-unui?

Bineînțeles! Tu ești *pretutindeni* - și în toate timpurile!

Există un „eu” în viitor și un „eu” în trecut?

Păi, „viitorul” și „trecutul” nu există, după cum tocmai ne-am chinuit să înțelegem - dar, folosind cuvintele așa cum le-ai folosit tu, da! e adevărat.

Există mai mulți eu?

Există *numai* un singur tu, dar tu ești mult mai *extins* decât crezi!

Deci, când „eu” care există „acum” schimbă ceva din ceea ce nu-i place în „viitorul” lui, „eu” care există în „viitor” nu mai are acest aspect ca parte din experiența sa?

În esență, da.

Întregul mozaic se schimbă. Dar el nu pierde niciodată experiența pe care și-a dat-o lui însuși. El este doar ușurat și fericit că „tu” nu trebuie să mai treci prin asta.

Dar „eu” cel din „trecut” trebuie totuși să „trăiască această experiență”, așa că intră direct în ea.

Într-un anume sens, da. Dar, desigur, „tu” poți să îl ajuți pe „el”.

Pot?

Sigur că da. În primul rând, schimbând evenimentul pe care „tu” - cel *din fața ta* - l-a trăit ca experiență, „tu” - cel *din urma ta* - e posibil să nu mai *trebuiească* să-l trăiască ca experiență! Acesta este procedeul prin care evoluează sufletul.

În același mod, *tu cel din viitor* a primit ajutor de la *propriul* său sine din viitor, ajutându-te astfel *pe tine* să eviți ceea ce *el* nu a evitat.

M-ai urmărit?

Da. Și mă pune pe gânduri. Dar acum am o altă întrebare. Ce e cu viețile trecute? Dacă am fost întotdeauna „eu” - în „trecut” și în „viitor” - cum aș fi putut fi într-o viață trecută *altcineva*, o altă persoană.

Tu ești o Ființă Divină, capabilă de mai mult decât o singură experiență în același „timp” - și în stare de a-ți împărți Sinele în cât de multe „sine” diferite dorești.

Tu poți trăi „aceeași viață” iarăși și iarăși, în moduri diferite - după cum tocmai ți-am explicat. Și poți, de asemenea, să trăiești vieți diferite în „timpuri” diferite, în cadrul Continuității Spațiu - Timp.

Astfel, tot timpul cât ești tu aici, acum - poți să fii, de asemenea, și ai și fost - alte „sine”, în alte „timpuri” și „spații”.

Vai de capul meu - devine „mai complicat” și „din ce în ce mai complicat”.

Da - și suntem de abia la început.

Să știi că: Tu ești o ființă de Talie Divină, care nu cunoaște ce înseamnă limită. O parte din tine alege să se cunoască pe sine ca Identitate a ta, trăită-ca-experiență-în-prezent. Aceasta nu este, în nici un caz, limita Ființei tale, deși *tu crezi că este*.

De ce?

Tu *trebuie* să crezi că este, pentru că, altfel, nu ai putea să faci ceea

ce ți-ai dat de făcut în viața asta.

Și ce mi-am dat? Mi-ai mai spus-o, dar mai spune-mi-o o dată, „aici” și „acum”.

Tu folosești întreaga Viață - toate din *multele* vieți - pentru a fi și a decide Cine Ești Tu cu Adevărat; pentru a alege și a crea Cine Ești Tu cu Adevărat; pentru a trăi experiența și a desăvârși imaginea ta actuală despre tine însuși.

Tu ești în Momentul Etern al creării de Sine și al desăvârșirii de Sine prin procesul de exprimare de Sine.

Tu ți-ai atras spre tine oamenii, evenimentele și circumstanțele din viața ta, ca să le folosești ca instrumente cu care să modelezi cea mai Măreată Versiune a Viziunii celei mai Grandioase pe care ai avut-o vreodată despre tine însuși.

Acest proces de creare și re-creare este continuu, infinit și pe mai multe straturi. Totul se întâmplă „chiar acum” și pe mai multe niveluri.

În realitatea ta lineară, tu vezi experiența ca fiind legată de Trecut, Prezent și Viitor. Te imaginezi ca având o singură viață, sau poate mai multe, dar, fără îndoială, numai una singură în *același timp*. Dar ce ar fi dacă *n-ar exista „timp”*?

În acest caz, „viețile” tale ar fi toate deodată!

Așa și este!

Tu trăiești *această* viață, viața de care ești conștient acum. În Trecutul tău, în Prezentul tău, în Viitorul tău - toate deodată!

Ți s-a întâmplat vreodată să ai „un presentiment straniu” legat de un eveniment din viitor - unul atât de puternic încât să te determine să nu mai vrei să faci acel lucru? În limba ta, aceasta se numește premoniție. Din punctul Meu de vedere, pur și simplu devii conștient, dintr-o dată, de ceva ce ai trăit ca experiență în „viitorul” tău.

„Viitorul tu” spune: „Hei, n-a fost bine. Nu face asta!”

Chiar și acum tu trăiești și alte vieți - ceea ce numești „vieți trecute” - deși le simți ca și când ar fi fost în „trecut” (dacă cumva le simți) și asta e bine. Ar fi foarte greu pentru tine să joci acest joc minunat al vieții, dacă ai fi pe deplin conștient de ceea ce se întâmplă. Nici măcar această

descriere pe care ți-am oferit-o aici nu te poate face să fii conștient. Dacă ar face-o, „jocul” s-ar termina!

Procesul *depinde* de faptul că el trebuie să fie complet, așa cum e - ceea ce include și lipsa ta totală de conștientă în acest stadiu al lui.

Așa că, binecuvântează și acceptă acest proces ca pe cel mai mare cadou din partea celui mai Blând Creator.

Îmbrățișează-l și treci prin el cu pace, înțelepciune și bucurie.

Folosește-l și transformă-l din ceva pe care îl *rabzi*, în ceva pe care îl *utilizezi* ca pe o unealtă în înfăptuirea experienței celei mai minunate din Toate Timpurile: desăvârșirea Sinelui tău Divin.

Dar cum să fac? Cum să procedez cel mai bine?

Nu irosi cele mai prețioase momente din realitatea ta prezentă căutând să dezvălui toate secretele vieții. Aceste secrete sunt secrete dintr-un anumit *motiv*.

Acordă-I încredere Dumnezeuului tău. Folosește Momentul de Acum pentru Scopul cel mai Înalt - crearea și exprimarea lui Cine Ești Tu cu Adevărat.

Hotărăște Cine Ești - Cine *vrei* să fii - și apoi fa tot ce-ți stă în putere ca *să fii* așa.

Folosește tot ceea ce ți-am spus despre timp ca pe un cadru în interiorul înțelegerii tale limitate, în care să așezi construcția celei mai Grandioase dintre Ideile tale.

Dacă îți vine un semnal despre „viitor”, *prețuiește-l*. Dacă-ți vine o idee despre o „viață trecută”, vezi dacă-ți folosește la ceva - nu o ignora, pur și simplu. Dar, mai presus de orice, dacă ți se aduce la cunoștință o cale de a crea, expune, exprima și trăi experiența Sinelui tău Divin în și mai mare splendoare, chiar aici, chiar acum, *urmează* această cale.

Și ți se *va aduce* la cunoștință o cale, pentru că ai cerut-o.

Însăși crearea acestei cărți este un semn că ai cerut, pentru că nu ai putea-o crea chiar acum, sub ochii tăi, dacă nu ai avea o minte deschisă, o inimă deschisă și un suflet care este pregătit să cunoască.

Același lucru este adevărat și pentru cei care o *citesc* acum. Pentru că *și ei au creat-o*.

Cum, altfel, ar putea ei trăi această experiență acum?

Fiecare creează tot ce este trăit acum ca experiență - ceea ce este un alt mod de a spune că *Eu* creez tot ce se trăiește acum ca experiență, pentru că *Eu sunt fiecare*.

Percepi simetria? Vezi Perfecțiunea?

Totul este conținut într-un singur adevăr:

CU TOȚII UNA SUNTEM.⁹

⁹ compară Ioan X, 30; XVII, 11. -----Noul Testament

6

Vorbește-mi despre spațiu.

Spațiul este timp ... demonstrat. În realitate, nu există ceva căruia să-i spui spațiu - spațiu pur, „gol”, cu nimic în el. Totul este *ceva*. Până și „cel mai gol” spațiu este umplut cu vapori atât de subțiri, atât de întinși pe suprafețe infinite, încât par a nu fi acolo.

Apoi, după ce vaporii dispar, există energia. Energie pură. Ea se manifestă ca vibrație. Oscilație. Mișcări ale Întregului la o anumită frecvență.

„Energia” invizibilă este „spațiul” care ține „materia la un loc”.

Odată - luând ca model timpul vostru liniar - toată materia din univers a fost condensată într-o particulă foarte mică. Nu-ți poți imagina cât de densă era - pentru că tu crezi că materia, așa cum este ea *acum*, este densă. În realitate, ceea ce voi numiți acum materie este, mai ales, spațiu. Toate obiectele „solide” sunt 2% „materie” solidă și 98% „aer”! Spațiul dintre cele mai mici particule de materie din interiorul tuturor obiectelor este enorm. Este ceva care seamănă cu distanța dintre corpurile cerești pe cerul nopții voastre. Cu toate acestea, voi considerați aceste obiecte, ca fiind *solide*.

La un moment dat, întregul univers *a fost*, într-adevăr, „solid”. Practic, *nu exista spațiu* între particulele materiei. Întregul „spațiu” fusese scos din materie - iar, o dată ce imensul „spațiu” nu mai exista, acea materie acoperea o suprafață mai mică decât capul unui ac cu gămălie.

A fost cu adevărat un „timp”, înaintea celui „timp”, când nu a existat deloc materie - nu era decât cea mai pură formă a Energiei Vibrației Celei mai Înalte, pe care voi o numiți *antimaterie*. Acesta a fost timpul „înainte de” timp - înainte ca universul fizic, așa cum îl cunoașteți voi, să existe. *Nimic*ul exista ca materie. Unii oameni concep aceasta ca fiind paradisul, sau „raiul”, deoarece „nu era nimic”!

(Nu e întâmplător că astăzi, în limba voastră, când bănuiriți că totul este în regulă spuneți „Nu-i nimic”).

La început, energia pură - *Eu!* - vibra, oscila atât de repede, încât să

formeze materia - *toată materia din univers.*

Și tu ai aceeași îndemânare. De fapt, și tu *o faci* în fiecare zi.

Gândurile tale sunt vibrație pură - și ele pot să creeze și *chiar* creează materia fizică! Dacă vă adunați suficient de mulți care aveți același gând, puteți să influențați și chiar să creați porțiuni din universul vostru fizic. Acest lucru a fost explicat în detaliu în volumul I.

Universul se dilată acum?

Cu o viteză pe care nu ți-o poți imagina!

Se va dilata veșnic?

Nu. Va veni un moment când energiile care produc dilatarea se vor disipa, iar energiile care țin lucrurile la un loc se vor instala - trăgând totul iarăși „înapoi, la un loc”.

Vrei să spui că universul se va contracta?

Da. Toate, literalmente, „vor cădea la locul lor”! și veți avea din nou paradisul. Fără materie. Doar energie pură.

Cu alte cuvinte - *pe Mine!*

În cele din urmă, totul se va întoarce la Mine. Aceasta este originea expresiei voastre: „Totul se întoarce de unde a plecat.”

Asta înseamnă că noi nu vom mai exista!

Nu sub formă fizică. Dar voi *veți exista întotdeauna*. Nu se poate să *nu existați*. Voi *sunteți* ceea ce *Este*.

Ce se va întâmpla după ce va „cădea” universul?

Întregul proces va fi luat de la capăt! Va fi un alt, așa numit, Big-

Bang și se va naște un alt univers. El se va dilata și se va contracta.

Și apoi va face același lucru, iarăși și iarăși. Și iarăși. Și iarăși. Veșnic și pentru totdeauna. O lume fără sfârșit. Aceasta este inspirația și expirația lui Dumnezeu.

Ei bine, totul este, iarăși, foarte interesant - dar are foarte puțin de-a face cu viața mea de fiecare zi.

După cum am mai spus, a-ți petrece o cantitate exagerată de timp încercând să scoți la lumină cele mai profunde mistere ale universului nu este probabil cel mai eficient mod de a-ți folosi viața. Totuși, există niște câștiguri din aceste alegorii și descrieri ale Procesului Mai Extins - făcute de un simplu laic.

Cum ar fi?

Cum ar fi înțelegerea faptului că toate lucrurile sunt ciclice - inclusiv viața. Înțelegerea vieții universului te va ajuta să înțelegi viața universului din interiorul *tău*.

Viața se mișcă în cicluri. Totul este ciclic. Totul. Când înțelegi acest lucru, devii mai pregătit să te bucuri de acest Proces - nu doar să-l rabzi, pur și simplu. Toate lucrurile se mișcă ciclic. Există un ritm natural al vieții și totul se mișcă în acest ritm; totul e un șuvoi continuu. De aceea și este scris: „Există o vreme pentru fiecare lucru; și o vreme pentru fiecare Țel sub Soare.”

Înțelept e cel care înțelege asta. Deștept e cel care o folosește.

Puțini sunt oamenii care înțeleg ritmurile vieții mai bine decât femeile. Femeile își trăiesc întreaga lor viață urmând anumite ritmuri. Ele sunt *în ritm* cu viața însăși. Femeile sunt mai capabile decât bărbații „să se lase duse de șuvoi”. Bărbații vor să împingă, să tragă, să reziste, să *directioneze* șuvoiul. Femeile *trăiesc experiența* lui - apoi se modelează după el pentru a crea armonie.

O femeie aude cântecul florilor în bătaia vântului. Ea vede frumusețea Nevăzutului. Ea simte zvâcnetele și smuciturile și imboldurile vieții. Ea *știe* când e momentul să alergi și când e momentul să te odih-

nești; momentul pentru a râde și momentul pentru a plânge; momentul când să te agăți de ceva și momentul când să-i dai drumul.

Majoritatea femeilor își părăsesc corpul cu grație. Majoritatea bărbaților se împotrivesc plecării. Femeile acordă mai multă grijă trupurilor lor când sunt *în interiorul* acestora. Bărbații se comportă cu trupurile lor într-un mod oribil. La fel se comportă și cu viața.

Desigur că sunt și excepții de la fiecare regulă. Aici vorbesc în mod general. Mă refer la cum au stat lucrurile până acum. Vorbesc în termenii cei mai largi. Dar, dacă privești viața, dacă accepți în sinea ta ceea ce vezi sau ai văzut, dacă recunoști că lucrurile sunt așa cum sunt, e posibil să găsești un adevăr în aceste generalități.

Ce-mi spui mă face să fiu trist. Mă face să simt că femeile sunt, într-un fel, ființe superioare. Că ele sunt făcute dintr-un „material mai bun” decât bărbații.

O parte din ritmul extraordinar al vieții sunt elementele yin și yang. Nici un Aspect al „Ființei” nu este „mai perfect” sau „mai bun” decât altul. Ambele aspecte sunt pur și simplu - și într-un mod minunat - doar atât: aspecte.

Este clar că bărbații întruchipează alte fațete ale Divinității, pe care femeile le privesc cu tot atâta invidie. Cu toate acestea, s-a spus că a fi bărbat este un test, un mod de a te pune la încercare. După ce ai fost destul de mult timp bărbat - după ce ai suferit destul din cauza propriei tale neghiobii; după ce ai produs suficientă durere, din cauza nenorocirilor create de tine; după ce i-ai rănit pe alții suficient pentru ca să încetezi să te mai porți într-un anumit fel - să înlocuiești agresivitatea cu rațiunea, disprețul cu compasiunea, cel-care-câștigă-întotdeauna cu nimeni-nu-pierde - atunci poți să devii femeie.

După ce vei fi învățat că cel puternic *nu este* „cel care are dreptate”; că forța *nu înseamnă* puterea *asupra altora*, ci *putere împreună cu ceilalți*; că puterea absolută nu pretinde absolut nimic de la ceilalți; când vei fi înțeles aceste lucruri, atunci e posibil să meriți să porți un corp de femeie - pentru că vei fi înțeles, în sfârșit, Esența ei.

Deci o femeie este mai bună decât un bărbat.

Nu! Nu „mai bună” - diferită! *Tu* ești cel care judeci în felul acesta. În realitatea obiectivă nu există „mai bine” sau „mai rău”. Există numai ceea ce Este - și ceea ce dorești tu să Fie.

Fierbintele nu e mai bun decât recele, sus nu e mai bun decât jos - idee pe care am exprimat-o și mai devreme. Prin urmare, femela nu este „mai bună” decât masculul. *Este* doar ceea ce Este. Tot așa cum tu ești ceea ce ești.

Cu toate acestea, nici unul dintre voi nu este mai mărginit, mai limitat decât celălalt. Tu poți să Fii ceea ce dorești să Fii, poți să alegi ce vrei să trăiești ca experiență, în această viață, sau în următoarea, sau în cea de după ea - exact cum ai făcut în viața dinainte. Fiecare dintre voi are întotdeauna dreptul de a alege. Fiecare dintre voi este construit din Totul la un Loc.

Există masculin și feminin în fiecare dintre voi. Exprimă și trăiește ca experiență acel aspect din tine pe care-ți face plăcere să-l exprimi și să-l trăiești. Reține, totuși, că *totul* este deschis pentru fiecare dintre voi.

Nu vreau să divaghez spre alte subiecte. Vreau să rămân ceva mai mult la această paradigmă mascul-femelă. La sfârșitul cărții celeilalte ai promis că vom discuta mai detaliat întreaga latură sexuală a acestei dualități.

Da, e momentul ca tu și cu Mine să discutăm despre Sex.

De ce ai creat două sexe? A fost acesta singurul mod pe care ți l-ai putut imagina pentru a ne reproduce? Cum ar trebui să tratăm această experiență incredibilă, numită sexualitate?

Nu cu rușine, asta e sigur. Și nu cu un sentiment de vinovăție. Nici cu frică. Pentru că rușinea nu este o virtute și vinovăția nu este un lucru bun, iar frica nu vă onorează.

Și nu cu desfrâu, pentru că desfrăul nu este pasiune; și nu vă abandonați ei, pentru că aceasta nu înseamnă libertate; și nu cu agresivitate, pentru că agresivitatea nu este înflăcărare.

Și, bineînțeles, nu cu idei de control sau putere sau dominare, pentru că acestea nu au nimic de-a face cu dragostea. Dar... ar putea fi sexul folosit în scopul unei simple satisfacții personale? Răspunsul, absolut surprinzător, este - da - deoarece „satisfacția personală” e un alt cuvânt pentru Dragoste de Sine.

Satisfacția personală a căpătat, în decursul anilor, o conotație rea, aceasta fiind motivul principal pentru care noțiunii de sex i s-a atașat atât de mult sentiment de vinovăție.

Vi se spune că nu trebuie să folosiți în scopul satisfacției personale ceva *care-ți oferă o imensă satisfacție personală!* Această contradicție evidentă îți este clară, dar nu știi ce să faci cu o asemenea concluzie! Ca urmare, decizi că, a te simți *vinovat* de cât de bine îți este în timpul sexului și după el face din sex ceva ce poate fi cel puțin acceptat.

Se întâmplă același lucru ca în cazul faimoasei cântărețe pe care o știi și al cărei nume nu-l voi spune, care primește milioane de dolari pentru cântecele ei. Rugată să comenteze incredibilul ei succes și bogățiile pe care acesta i le-a adus, ea a spus: „Mă consider aproape *vinovată* pentru că simt atât de multă dragoste pentru cântat”.

Implicația este clară. Dacă există ceva ce faceți cu dragoste, n-ar trebui să fiți recompensați în plus, primind bani. Majoritatea oamenilor câștigă bani *făcând ceva ce urăsc* - sau ceva care este cel puțin *muncă grea*, și nu *bucurie nesfârșită!* Astfel că mesajul lumii este: *vă puteți bucura de*

ceva, numai dacă aveți un sentiment negativ față de acel lucru!

Sentimentul de vinovăție este adesea folosit de către voi în încercarea de a vă simți *vinovat* pentru ceva care vă face să vă simțiți, de fapt, *bine* și astfel să vă reîmpăcați cu Dumnezeu ... despre care credeți că nu vrea ca voi să vă simțiți bine *în nici o privință!* Considerați că, în special, nu trebuie să vă simțiți bine când e vorba de bucuriile trupului. Și *absolut deloc* (după cum îți șoptea bunica) atunci când e vorba despre „S-E-X...”

Ei bine, vestea cea bună este că *e în regulă să iubești sexul!*

Este, de asemenea, în regulă *să-ți iubești Sinele!*

De fapt, este obligatoriu.

Ceea ce *nu* îți face bine este să *devii dependent* de sex (sau de orice altceva). Dar *este* „în regulă” să te îndrăgostești de el!

Exersează, spunând următoarele cuvinte de câte zece ori în fiecare zi:

IUBESC SEXUL

Exersează, spunând *aceasta* de zece ori:

IUBESC BANII

Ei, vrei una dură acum? Încearcă să spui *aceasta* de zece ori:

MĂ IUBESC PE MINE!

Iată și alte lucruri pe care se zice că n-ar trebui să le iubești. Exersează să iubești:

PUTEREA

GLORIA

FAIMA

SUCCESUL

VICTORIA

Mai vrei și altele? Încearcă-le *pe astea*. Ar trebui să te simți *cu adevărat* vinovat dacă le iubești *pe astea*:

PREAMĂRIREA CELORLANȚI

SĂ FII MAI BUN

SĂ AI MAI MULT

SĂ ȘTII CUM

SĂ ȘTII DE CE

Ajunge? Așteaptă! Iată și *vina maximă*. Ar trebui să considerați ca o maximă vină dacă simțiți că:

ÎL CUNOAȘTEȚI PE DUMNEZEU

Nu-i așa că-i interesant? Toată viața voastră ați fost forțați să vă simțiți vinovați pentru:

LUCRURILE PE CARE LE DORIȚI CEL MAI MULT

Dar adevăr vă spun Eu vouă: iubiți, iubiți, iubiți lucrurile pe care le doriți, pentru că dragostea voastră pentru ele e cea care *le atrage către voi*. Aceste lucruri formează însăși viața. Când le iubiți, iubiți viața! Când declarați că le doriți, anunțați că alegeți tot binele pe care viața vi-l poate oferi! Alegeți deci sexul - tot sexul pe care-l puteți obține! Și alegeți *puterea* - toată puterea pe care o puteți aduna! Și alegeți *faima* - toată faima la care puteți ajunge! Și alegeți *succesul* - tot succesul pe care-l puteți căpăta! Și alegeți *victoria* - toată victoria pe care o puteți trăi ca experiență!

Dar nu alegeți sexul în locul dragostei, *ci ca pe o sărbătorire a ei*. Și nu alegeți puterea asupra altora, *ci puterea împreună cu ei*. Și nu alegeți faima ca un scop în sine, *ci ca pe un mijloc de a ajunge la o finalitate mai înaltă*. Și nu alegeți succesul în detrimentul altora, *ci ca pe un instrument prin care să-i ajutați pe ceilalți*. Și nu alegeți victoria cu orice preț, *ci victoria care nu-i costă nimic pe ceilalți, ba chiar le aduce și lor un câștig*.

Dați-i înainte și alegeți preamărirea celorlalți, dar considerați-i pe toți ca pe niște ființe asupra cărora voi vă puteți revărsa întreaga preamărire, și faceți-o! Dați-i înainte și alegeți să fiți mai buni - dar nu mai buni decât alții; mai degrabă, mai buni decât ați fost înainte. Dați-i înainte și alegeți să aveți mai mult, dar numai pentru ca, în felul acesta, să aveți mai mult de dăruit. Și, da! alegeți „să știți cum” și „să știți de ce” - astfel încât să puteți împărtăși cu ceilalți toată cunoașterea voastră.

Și, mai presus de orice, alegeți să ÎL CUNOAȘTEȚI PE DUMNEZEU.

De fapt, ALEGEȚI ACEASTA ÎN PRIMUL RÂND și toate celelalte vor veni de la sine.

Toată viața ați fost învățați că e mai bine să dați decât să primiți. Cu toate acestea, nu puteți să dați ceea ce nu aveți. De aceea este atât de importantă satisfacția personală - și de aceea e păcat că acest cuvânt a ajuns să sune atât de urât. Este evident că noi nu vorbim aici despre satisfacția personală în detrimentul altora. Nu înseamnă a ignora nevoile celorlalți.

Viața, totuși, n-ar trebui să însemne să-ți ignori propriile tale nevoi.

Acordă-ți plăceri din abundență și vei avea de dat altora plăceri din abundență.

Maestrii sexului Tantric știu acest lucru. De aceea, încurajează ei masturbarea, pe care unii dintre voi o numesc un adevărat păcat.

Masturbarea? Vai de capul meu - chiar că ai depășit măsura de data asta. Cum poți să Te referi la așa ceva - cum poți să *pronunți* acest cuvânt - într-un mesaj care vine de la Dumnezeu?

Înțeleg. Ai o prejudecată când e vorba de masturbare.

Păi, *eu* nu am, dar s-ar putea să aibă o mulțime de cititori. Și eu care credeam că Tu spuneai că facem această carte ca să o citească alții.

Așa și facem, împreună.

Atunci, de ce-i ofensezi în mod deliberat?

Eu nu „ofensez în mod deliberat” pe nimeni. Oamenii sunt liberi să se simtă „ofensați” sau nu, e la alegerea lor. Dar crezi tu cu adevărat că e posibil să vorbim deschis și imparțial despre sexualitatea umană fără ca *cineva* să aleagă să fie „ofensat”?

Nu, dar există și noțiunea că mergi prea departe. Eu nu cred că majoritatea oamenilor sunt pregătiți să-L audă pe Dumnezeu vorbind despre masturbare.

Dacă această carte ar fi să se limiteze numai la ceea ce „majoritatea oamenilor” sunt gata să audă de la Dumnezeu, ar fi o carte foarte mică.

Majoritatea oamenilor nu sunt niciodată pregătiți să audă ce spune Dumnezeu, atunci când Dumnezeu spune ceva. De obicei, ei așteaptă două mii de ani.

E în regulă, dă-i înainte. Am trecut deja cu toții peste șocul inițial.

Bine. Am folosit această experiență de viață (pe care, că veni vorba, ați trăit-o cu toții, dar despre care nimeni nu vrea să vorbească) pur și simplu pentru a ilustra o idee mai largă.

Ideea mai largă, reformulată, este: *Acordă-ți plăceri din abundență și vei avea de dat altora plăceri din abundență.*

Învățătorii a ceea ce voi numiți sex Tantric - care este, de fapt, o formă foarte înaltă de exprimare sexuală - știu că, dacă te îndrepti către sex *cu foame* de sex, abilitatea ta de a-i face plăcere partenerului și de a trăi experiența unei uniuni prelungite și pline de bucurie a sufletelor și trupurilor - care, că veni vorba, este cel mai înalt motiv al unei experiențe sexuale - se micșorează foarte tare.

De aceea, amanții Tantrici își oferă adesea lor înșiși plăceri, înainte de a oferi plăceri unuia altuia. Aceasta se face în mod frecvent în prezența celui alt și, de obicei, cu încurajarea, ajutorul și îndrumarea plină de dragoste a celui alt. Apoi, când foamea inițială a fost satisfăcută, setea cea mai profundă a celor doi - setea pentru un extaz obținut prin uniune prelungită - poate fi satisfăcută într-un mod minunat.

Oferirea mutuală de plăceri personale este într-un totu o parte a bucuriei, a jocului și a dragostei unei sexualități exprimate pe deplin. Este una dintre cele *câteva* părți componente. Experiența pe care voi o numiți coit sau act sexual ar putea să apară la sfârșitul unei întâlniri amoroase de două ore. Sau ar putea să nu apară. Pentru majoritatea dintre voi, ea este aproape *singurul scop* al unui exercițiu de 20 de minute. Adică, 20 de minute, dacă aveți noroc!

Nu mi-am închipuit că această carte urmează să devină un manual de sexologie.

Nici nu o să fie așa ceva. Dar n-ar fi un lucru rău dacă ar deveni.

Majoritatea oamenilor mai au foarte mult de învățat despre sexualitate și despre exprimarea ei cea mai minunată și mai benefică.

Totuși, Eu încercam să ilustrez ideea mai largă. Cu cât îți acorzi mai

multă plăcere ție însuși, cu atât poți să dai mai multă plăcere altuia. La fel, dacă îți acorzi ție însuși plăcerea puterii, ai mai multă putere de a împărtăși cu alții.

Același lucru este valabil și pentru faimă, bogăție, glorie, succes, sau orice altceva care te face să te simți bine.

Și, fiindcă veni vorba, cred că e momentul să vedem de ce un anumit lucru *te face cu adevărat* să „te simți bine”.

Bine - mă dau bătut. De ce?

„A te simți bine” este modalitatea sufletului de a striga „Acesta sunt eu!” Ai fost vreodată într-o clasă în care profesorul făcea prezența - striga catalogul - și când ți-ai auzit numele a trebuit să spui „prezent”?

Da.

Ei bine, „a te simți bine” este modul sufletului de a striga „prezent!”.

Există o grămadă de oameni care ridiculizează întreaga idee de a „face ceva ca să te simți bine”. Ei spun că acesta este drumul spre iad. *Eu* spun că este drumul spre *rai*!

Multe depind, desigur, de ceea ce numești tu „a te simți bine”. Cu alte cuvinte, ce fel de experiențe te fac să te simți bine? Și, totuși, adevăr vă spun Eu vouă: n-a existat nici un fel de evoluție prin *refuz*. Dacă e să evoluezi, nu o vei face pentru că ai reușit foarte bine *să-ți refuzi* lucrurile despre care *știi* „că-ți fac bine”, ci pentru că *ți-ai oferit* aceste plăceri - și ai descoperit ceva și mai formidabil. Cum ai putea să știi că ceva este „formidabil”, dacă nu ai gustat niciodată din ceva „de mai mică valoare”? Religia vrea să te facă să o crezi pe cuvânt. De aceea toate religiile eșuează. *Spiritualitatea*, pe de altă parte, va izbândi întotdeauna.

Religia îți cere să înveți din experiența altora. Spiritualitatea te îndemnă să o cauți pe a ta. Religia nu poate să sufere Spiritualitatea. Ea nu poate să o înghită. Pentru că Spiritualitatea te poate duce la o *concluzie diferită* de cea a unei anumite religii și acesta este un lucru pe care nici o religie cunoscută nu îl poate tolera.

Religia te încurajează să explorezi gândurile altora și să accepți să

devină ale tale proprii. Spiritualitatea te invită să *dai de-o parte* gândurile altora și să îți *formezi* propriile tale gânduri. „A te simți bine” este modul tău de a-ți spune ție însuși că ultimul tău gând a fost *adevăr*, că ultimul tău cuvânt a fost *înțelepciune*, că ultima ta acțiune a fost *dragoste*.

Dacă vrei să-ți dai seama cât de mult ai progresat, să măsoari cât de mult ai evoluat, privește doar ce te face „să te simți bine”. Totuși, nu încerca să-ți *forțezi* evoluția - să evoluezi mai mult, mai repede - *refuzându-ți* lucrurile care-ți fac bine, sau îndepărtându-te de ele.

A-ți refuza ceva înseamnă a te auto-distruge.

Trebuie să știi că a aduce ordine în viața ta nu înseamnă a-ți refuza ceva. A-ți ordona comportamentul este o *alegere activă* de a face sau a nu face ceva, având la bază decizia asupra a cine ești. Dacă declari că ești o persoană care respectă drepturile altora, care decide să nu fure sau să jefuiască, să nu violeze sau să prade, asta nu înseamnă „că-ți refuzi ceva”. Este o *declarație asupra ta însuși*.

De aceea se spune că măsura a cât de departe a evoluat cineva este dată de ce anume îl face să se simtă bine.

Dacă ceea ce te face „să te simți bine” este să acționezi iresponsabil, să te porțezi într-un fel care știi că le-ar putea dăuna altora sau le-ar putea produce greutate și dureri, atunci nu ai evoluat foarte mult.

Cheia este a fi conștient. Sarcina membrilor mai în vârstă din familie și comunitate e să creeze și să implementeze printre cei tineri noțiunea de conștientă. La fel, este treaba mesagerilor lui Dumnezeu să crească starea de conștientă printre *toți* oamenii, astfel încât ei să înțeleagă că ceea ce îi faci unuia le faci tuturor - pentru că noi cu toții *Una* suntem.

Dacă pornești de la ideea că „toți suntem Una”, atunci este virtual imposibil să consideri că a-i face rău altuia „te face să te simți bine”. Așa numitul „comportament iresponsabil” dispare. Ființele evolute caută să trăiască experiența vieții în cadrul acestor parametri. În cadrul acestor parametri, zic Eu *să vă acordați vouă înșivă permisiunea de a avea tot ceea ce viața are de oferit* - și veți descoperi că ea are mai mult de oferit decât v-ați imaginat vreodată.

Voi sunteți ceea ce trăiți ca experiență. Voi trăiți ca experiență ceea ce exprimați. Voi exprimați ceea ce aveți de exprimat. Aveți ceea ce vă acordați vouă înșivă permisiunea de a avea.

Îmi place ce-mi spui. Putem să ne întoarcem la întrebarea inițială?

Da. Eu am creat două sexe din același motiv pentru care am pus „yin” și „yang” în totul - în întregul univers! Masculul și femela sunt parte din yin și yang. Ei sunt cea mai înaltă expresie vie a acestor noțiuni în lumea voastră. Ei sunt yin și yang ... *În formă. Într-una din multele lor forme fizice.* Yin și yang, aici și acolo ... acesta și acela ... sus și jos, fierbinte și rece, mare și mic, repede și încet, - materie și antimaterie ...

Toate acestea sunt necesare pentru ca voi să puteți trăi experiența vieții, așa cum o cunoașteți.

Cum putem exprima cel mai bine treaba asta care se numește energie sexuală?

Cu Dragoste. Cu Deschidere. În Joacă. Cu Bucurie. Peste Măsură. Cu Pasiune. În mod Sacru. Cu Romantism. Cu Umor. Spontan. Mișcător. Creativ. Fără Sfială. Cu Senzualitate. Și, desigur, Frecvent.

Există unii care spun că singurul scop legitim al sexualității umane este procrearea.

Prostii. Procrearea e efectul ulterior fericit și nu gândul prealabil, logic, al majorității experienței sexuale umane. Ideea că sexul există doar pentru a face copii este naivă, iar gândul corolar că, din acest motiv, sexul ar trebui oprit după ce a fost conceput ultimul copil este mai mult decât naiv, este chiar rău. El încalcă natura umană - natura pe care Eu v-am dat-o.

Exprimarea sexuală este rezultatul inevitabil al unui proces etern de atracție și al unui șuvoi de energie ritmică ce vă alimentează întreaga viață. Am construit în toate o energie care-și trimite semnalul în întregul univers. Fiecare persoană, fiecare animal, plantă, stâncă, copac - *fiecare* lucru fizic - emite energie ca un radio emițător. *Tu* trimiți în afară energie - emiți energie - în toate direcțiile, chiar acum, din centrul ființei tale. Această energie - care este *tu* - se mișcă în afară sub formă de undă.

Energia pleacă din tine, trece prin pereți, peste munți, dincolo de lună, în Eternitate. *Ea nu se oprește absolut niciodată.*

Fiecare gând pe care l-ai avut vreodată colorează această energie. (Când te gândești la cineva, dacă acea persoană este suficient de sensibilă, el sau ea pot să o *simtă*.) Fiecare cuvânt pe care l-ai spus vreodată îi dă formă. Orice ai făcut vreodată o influențează. Vibrația, viteza, lungimea de undă, frecvența emanațiilor tale se mișcă și se transformă constant, în funcție de gândurile tale, de stările tale de spirit, de sentimentele, cuvintele și acțiunile tale.

Ai auzit că se spune: „cineva trimite vibrații bune” și este adevărat. Este foarte exact! Fiecare persoană face, în mod firesc, același lucru. Și, astfel, eterul - „aerul” dintre voi - *este plin de energie*; o Matrice de „vibrații” personale care se întrepătrund, se împletesc și formează o tapiserie mult mai complexă decât ți-ai putea imagina vreodată.

Această țesătură este câmpul de energie combinată în interiorul căruia trăiești voi. El este *puternic* și afectează *totul*. Inclusiv *pe tine*. Apoi, *tu* trimiți înspre în afară „vibrații” nou create, influențate, așa cum ești și tu, de vibrații *care vin spre tine* și acestea, la rândul lor, adaugă la Matrice și o modifică - ceea ce afectează apoi câmpul energetic al tuturor, fapt care are un impact asupra *vibrațiilor* pe care *ei* le emit, ceea ce are impact asupra Matricei - ceea ce are impact asupra *ta ...* și așa mai departe.

S-ar putea să crezi că toate acestea sunt doar o închipuire exaltată - dar ai intrat vreodată într-o cameră unde „aerul era atât de gros încât îl puteai tăia cu cuțitul”?

Sau ai auzit vreodată de doi savanți care lucrează în același timp la aceeași problemă - unul de-o parte și unul de alta a globului - fiecare lucrând la aceeași problemă fără să știe de celălalt și ajungând, brusc, la aceeași soluție, amândoi în același timp - dar *independent unul de altul*?

Acestea sunt întâmplări care apar frecvent și reprezintă unele dintre cele mai evidente manifestări ale Matricei.

Matricea - câmpul de energie prezentă combinată, aflată în cadrul unui parametru dat - este o vibrație puternică. Ea poate avea un impact direct, poate afecta și poate *crea* obiecte fizice și evenimente. („Oriunde sunt adunați doi sau mai mulți oameni în numele Meu ...”) ¹⁰

Psihologia voastră populară a numit această Matrice energetică,

¹⁰ Matei, XVIII, 20. Noul Testament

„Conștiința Colectivă”. Ea poate afecta, și o și face, *tot ce se află pe planeta voastră*: planurile de război și șansele de pace; zguduirea geofizică sau liniștirea planetei; boala larg răspândită sau bunăstarea mondială.

Totul este rezultatul conștiinței. La fel sunt și cele mai importante evenimente și situații din viața voastră personală.

E fascinant, dar ce legătură are cu sexul?

Ai răbdare. Ajung și acolo.

În permanență, întreaga omenire face schimb de energie. Energia ta iese în afară și atinge absolut totul. Totul și toți ceilalți te ating pe tine. Dar acum se întâmplă ceva interesant. Într-un anumit punct, la mijlocul drumului între tine și orice altceva, aceste energii *se întâlnesc*.

Ca să fac o descriere mai sugestivă, să ne imaginăm că într-o cameră sunt doi oameni. Ei sunt așezați la capetele extreme ale camerei. Hai să-i numim Tom și Mary. Energia personală a lui Tom transmite semnale înspre univers, într-un cerc de 360 de grade. O parte din această undă energetică o lovește pe Mary.

Între timp, Mary emite propria ei energie - o parte din ea îl lovește pe Tom. Dar aceste energii se întâlnesc într-un mod la care nu te-ai fi gândit niciodată. Ele se întâlnesc *la mijlocul drumului între Tom și Mary*.

Aici, energiile se unesc (amintește-ți acum că aceste energii sunt *fenomene fizice*; ele pot fi măsurate, simțite) și se combină pentru a forma o unitate de energie nouă, pe care o vom numi „Tomary”. Este energia combinată a lui Tom și a lui Mary. Tom și Mary ar putea foarte bine să numească această energie Corpul Dintre Noi - pentru că exact asta este: un corp de energie la care sunt conectați amândoi, amândoi hrănesc energiile continui care curg spre el, iar el trimite energii înapoi înspre cei doi „sponsorii”, de-a lungul firului, corzii, conductei care există întotdeauna în interiorul Matricei. (Într-adevăr, această „conductă” este Matricea).

Această experiență a lui „Tomary” reprezintă adevărul lui Tom și Mary. Amândoi sunt atrași către această Comuniune Sfântă, deoarece ei simt de-a lungul conductei bucuria sublimă a Corpului Dintre, a Unului Unit, a Uniunii Binecuvântate.

Tom și Mary, așezați la distanță, pot simți - într-un mod fizic - ce se întâmplă în interiorul Matricei. Amândoi sunt atrași urgent înspre această

experiență. Ei vor să se miște unul spre celălalt! Imediat! Acum începe „antrenamentul” lor. Lumea i-a învățat s-o ia încet, să nu aibă încredere în sentimentele lor, să aibă grijă să nu fie răniți, să se țină de-o parte.

Dar sufletul... vrea să-l cunoască pe „Tomary” - acum!

Dacă cei doi sunt norocoși, se vor simți suficient de liberi ca să lase frica de-o parte și să aibă încredere că numai dragostea contează.

Cei doi sunt atrași acum, în mod irevocabil, către Corpul Dintre Ei. TOMARY este *deja* trăit *metafizic*, iar Tom și Mary vor vrea să-l trăiască *fizic*. Prin urmare, ei se vor apropia unul de altul. Nu ca să ajungă unul la celălalt. Așa ar părea unui observator neatent. Fiecare dintre ei încearcă să ajungă la TOMARY. Ei încearcă să ajungă la acel loc de Uniune Divină care *există deja* între ei. Locul unde ei știu deja că sunt Unul - și cum e *Să Fii Unul*.

Astfel, ei se îndreaptă către „sentimentul” pe care-l trăiesc și, pe măsură ce micșorează spațiul gol dintre ei, pe măsură ce „scurtează coarda”, energia pe care o trimit amândoi către TOMARY călătorește pe o distanță mai scurtă și este, prin urmare, mai intensă. Ei se mută și mai aproape. Cu cât distanța este mai scurtă, cu atât intensitatea este mai mare. Ei se mută și mai aproape. Încă o dată, intensitatea crește.

Acum se găsesc doar la mai puțin de un metru depărtare. Corpul dintre ei strălucește înfierbântat. Vibrează cu o viteză teribilă. „Legătura” spre și de la TOMARY este mai groasă, mai extinsă, mai strălucitoare, arzând din cauza transferului de energie incredibilă. Se spune că cei doi „ard de dorință”. *Chiar ard!* Ei se apropie și mai mult. Acum se ating.

Senzația este aproape de nesuportat. Splendidă. În punctul unde ei se ating, simt toată energia lui TOMARY - toată substanța compactă, intens unită a Ființei lor Combinate.

Dacă dai frâu liber celei mai mari sensibilități pe care o ai, vei fi în stare să simți la atingere această energie subtilă, sublimă, ca pe o furnicătură - uneori „furnicătura” va trece direct *prin* tine - sau ca pe o căldură în punctul de atingere - căldură pe care o poți simți, de asemenea, dintr-o dată în tot corpul, dar concentrată profund în interiorul ceakrei tale celei de mai jos, centrul energetic.

Acolo va „arde” cu o intensitate deosebită - iar acum se poate spune despre Tom și Mary că „ard” unul după celălalt! Cei doi se îmbrățișează și micșorează și mai mult golul dintre ei, Tom, Mary și Tomary umplând

aproape același spațiu. Tom și Mary îl pot *simți* pe Tomary între ei - ei vor să *se apropie* și mai mult, literalmente să se *topească* în Tomary.

Să devină Tomary în formă fizică.

Am creat în trupurile de mascul și femelă o modalitate de a o face. În acest moment, trupurile lui Tom și Mary sunt gata să o facă. Trupul lui Tom este acum, literalmente, gata să *intre* în Mary. Trupul lui Mary este acum, literalmente, gata să *îl primească pe Tom în interiorul ei*. Furnicătura, arsura, sunt acum *extraordinar* de intense. Este ... de nedescris. Cele două corpuri fizice se unesc. Tom, Mary și Tomary devin *Unul*.

În carne.

Energiile curg încă între ei. Cu intensitate. Cu pasiune. Ei se ridică. Se mișcă. Nu se satură unul de altul, nu sunt destul de aproape unul de celălalt. Se luptă să ajungă *mai aproape. Mai aproape. MAI APROAPE.*

Explodează - literalmente - și întregul lor trup fizic se zbate.

Vibrațiile trimit unde spre vârfurile picioarelor. În explozia unirii lor, ei l-au cunoscut pe (Dumne)zeu și pe (Dumne)zeiță, pe Alfa și pe Omega, Totul și Nimicul - Esența vieții - Experiența a Ceea ce Este.

Se produc și reacții fizico-chimice. Cei doi *au devenit Unul* - și *o a treia entitate este* adeseori creată din cei doi, *în formă fizică*. Astfel se creează o *imagine exterioară* a lui TOMARY. Carne din carnea lor. Sânge din sângele lor. Ei au creat, literalmente, *viață!*

Nu v-am spus Eu că *voi sunteți Dumnezeu?*¹¹

Aceasta este cea mai frumoasă descriere a sexualității umane pe care am auzit-o vreodată.

Vezi frumusețea acolo unde dorești să o vezi. Vezi urâtenia acolo unde ți-e frică să vezi frumusețea. Ai fi uluit să afli cât de mulți oameni consideră că ceea ce tocmai am descris este ceva urât.

Nu, n-aș fi. Am văzut deja cu cât de multă frică și urâtenie au înconjurat oamenii sexul. Dar m-ai lăsat cu o grămadă de întrebări.

¹¹ Psalm 81,6; Ioan 10,34

Sunt aici ca să răspund. Dar dă-Mi voie să-Mi continui povestirea, înainte să începi să Mi le arunci pe toate în cap.

Da, Te rog.

Acest ... *dans* pe care tocmai l-am descris, această interacțiune a energiilor pe care am explicat-o apare tot timpul - în și cu *toate*. Energia ta - care radiază din tine ca o Lumină Aurie - interacționează în mod constant cu totul și cu toată lumea. Cu cât ești mai aproape, cu atât mai intensă este energia. Cu cât ești mai departe, cu atât este mai subtilă. Cu toate acestea, tu nu ești niciodată complet deconectat de *nimic*.

Este un punct între Tine și orice altă persoană, loc sau lucru care există. Aici se întâlnesc cele două energii, formând o a treia unitate de energie, mult mai puțin densă, dar nu mai puțin reală.

Fiecare și orice de pe planetă - și din univers - emite energie în toate direcțiile. Această energie se amestecă cu toate celelalte energii, formând o rețea de o complexitate care întrece capacitatea de analiză a celor mai puternice computere pe care le aveți. Energiile care se încrucișează, se împletesc și se încolăcesc una peste alta, circulând în interiorul a tot ceea ce voi numiți dimensiune fizică este cea care *ține lumea fizică la un loc*. Aceasta este Matricea despre care v-am vorbit Prin această Matrice vă trimiteți voi semnale unul altuia - mesaje, semnificații, vindecări și alte efecte fizice - create uneori de către indivizi, dar, în mare majoritate, de conștiința maselor.

Aceste energii fără număr sunt, după cum am explicat, atrase una către cealaltă. Aceasta se numește Legea Atracției. În această Lege, Ceea ce se Asemănă se Atrage. Pe tot traseul Matricei, Gândurile Asemănătoare se atrag - și când, ca să zic așa, „se îngrămădesc” suficiente asemenea energii similare, vibrațiile lor devin mai grele; ele încetinesc - și câteva devin Materie. Gândurile *într-adevăr* creează formă fizică - și, când mulți oameni gândesc *același* lucru, există o probabilitate foarte mare ca gândurile lor să formeze o realitate. (De aceea „Ne vom ruga pentru tine” este o afirmație așa de puternică. Există atâtea dovezi asupra eficacității rugăciunii făcute împreună, încât s-ar putea scrie o carte.)

E tot atât de adevărat că și gânduri care sunt total opuse unei rugăciuni pot avea „efecte”. De exemplu, un sentiment de frică sau furie sau

lipsuri sau nemulțumire ce cuprinde întreaga omenire poate da naștere aceluiași gen de experiență - pe întregul glob sau în interiorul unui loc anumit, unde aceste idei colective sunt cele mai puternice.

Națiunea de pe Pământ pe care voi o numiți Statele Unite, de exemplu, de multă vreme s-a gândit să se considere ca fiind o națiune „aflată sub protecția lui Dumnezeu, indivizibilă, care oferă libertate și dreptate pentru toată lumea”.¹² Nu este întâmplător faptul că această națiune s-a ridicat și a devenit cea mai prosperă de pe Pământ. Nu este surprinzător faptul că această națiune pierde treptat tot ceea ce s-a trudit atât de mult să creeze - pentru că această națiune pare să-și fi pierdut idealul.

Termenii „sub protecția lui Dumnezeu, indivizibilă” chiar asta și înseamnă - ei exprimă Adevărul Universal al Unității; Unul: o Matrice foarte greu de distrus. Dar Matricea a fost slăbită. Libertatea religioasă a devenit intransigență religioasă, vecină cu intoleranța religioasă. Libertatea individuală a dispărut, tot așa cum a dispărut și responsabilitatea individuală. Noțiunea de *responsabilitate individuală* a fost distorsionată, iar acum înseamnă „fiecare pentru sine”. Aceasta e noua filozofie care își imaginează că se trage din Tradiția Americană Timpurie a individualismului sălbatic.

Dar sensul original al responsabilității individuale pe care s-a bazat idealul american și visul american și-a găsit înțelesul cel mai profund și exprimarea cea mai înaltă în conceptul de *Dragoste Frățească*.

Ceea ce a făcut ca America să fie mare nu a fost faptul că fiecare om s-a luptat pentru *propria* supraviețuire, ci că fiecare om a acceptat responsabilitatea individuală pentru supraviețuirea *tuturor*.

America a fost o națiune care nu întorcea spatele celor flămânzi, nu îi refuza pe cei în nevoie, își deschidea brațele către cei extenuați și fără de adăpost și își împărțea abundența cu restul lumii. Dar de când America a devenit mare, americanii au devenit hrăpăreți. Nu toți, dar mulți dintre ei. Iar pe măsură ce a trecut timpul, tot mai mulți și mai mulți.

Pe măsură ce americanii au văzut că este *posibil* să aibă ceea ce este bun, ei s-au gândit să aibă ceva și mai bun. Dar exista un singur mod de a avea mai mult, și mai mult, și *mai mult*. Altcineva trebuia să aibă mai puțin, și mai puțin, și mai puțin.

Pe măsură ce, în caracterul american, lăcomia a înlocuit măreția, s-a

¹² din Declarația de Independență, 4 iulie 1776

făcut din ce în ce mai puțin loc pentru compasiune față de cei bătuți de soartă. Celor mai puțin norocoși li s-a spus că era „propria lor vină” dacă nu aveau mai mult. La urma urmei, America era Țara Tuturor Posibilităților, nu-i așa? Nimeni *în afară de* cei mai puțin norocoși nu a putut să admită că oportunitățile oferite de America erau limitate, *prin înseși instituțiile ei*, existând doar pentru cei avantați de soartă.

În general, aceștia nu au inclus multe minorități, cum ar fi cele de o anumită culoare a pielii sau sex.

Americanii au devenit aroganți și pe plan internațional. În vreme ce milioane de oameni mureau de foame pe întreg globul, în fiecare zi americanii aruncau destulă mâncare cu care ar fi putut hrăni națiuni întregi.

America a fost generoasă cu unii, da - dar, din ce în ce mai mult, politica ei externă a ajuns să fie o extensie a propriilor ei interese de investiție. America i-a ajutat pe alții când aceasta i-a servit interesele. (Adică, atunci când a servit structurii de putere a Americii, elitei celei mai bogate din America, sau mașinii militare care a protejat acea elită, cât și bunurile ei colective.)

Idealul existent la fondarea Americii - Dragostea Frățească - a fost erodat. Acum, orice vorbă cum că ai fi „cel care are grijă de fratele mai mic” este înlocuită de un nou sortiment de americanism - o minte ascuțită care să te învețe ce trebuie să faci ca să păstrezi ce este al tău și o limbă ascuțită folosită față de toți cei mai puțin norocoși, care ar îndrăzni să ceară partea lor sau ajutor la necaz. Fiecare *trebuie* să fie răspunzător pentru sine însuși - acesta este un adevăr de necontestat.

Dar America - și întreaga omenire - pot să funcționeze cu adevărat numai când fiecare persoană vrea să se considere responsabilă pentru voi *toți ca un Întreg*.

Deci, Conștiința Colectivă produce rezultate colective.

Exact - și acest lucru a fost demonstrat iarăși și iarăși, pe tot parcursul istoriei voastre scrise. Matricea se atrage înspre ea însăși - exact așa cum descriu savanții voștri fenomenul așa-numitei Găuri Negre.

Ea împinge energie asemănătoare către energie asemănătoare, atrăgând chiar obiectele fizice unul înspre celălalt.

Aceste obiecte trebuie să se respingă unul pe altul - să se îndepărteze

- sau se vor contopi pentru totdeauna - vor dispărea din forma lor prezentă și vor lua o formă nouă.

Toate ființele conștiente cunosc acest lucru în mod intuitiv, așa că, toate ființele conștiente *se îndepărtează* de Contopirea Permanentă, pentru a-și menține relația cu toate celelalte ființe. Dacă nu ar face-o, ele s-ar contopi *în interiorul* tuturor celorlalte ființe și ar trăi experiența de A Fi Unul pentru Totdeauna.

Aceasta este starea din care am venit. Întrucât ne-am îndepărtat de această stare, noi suntem în permanență reatrași *către* ea. Mișcarea de flux și reflux, „începe și încolo” este ritmul de bază al universului *și a tot ceea ce este în el*.

Acesta este sexul - Schimbul de Energie Sinergică.

Sunteți în permanență atrași, forțați, să vă îndreptați către unirea unui cu celălalt (și cu tot ceea ce este în Matrice) iar apoi, în Momentul Unirii, sunteți respinși prin alegere conștientă, îndepărtându-vă de acea Unitate.

Alegerea voastră este să vă îndepărtați de Ea, astfel încât să o puteți trăi *ca experiență*. Deoarece, o dată ce ați devenit parte a Unității și *rămâneți acolo*, nu puteți să o cunoașteți ca pe o Unitate, întrucât nu mai cunoașteți separarea. Cu alte cuvinte: pentru ca Dumnezeu să Se cunoască pe El Însuși ca Întreg, Dumnezeu trebuie Să se cunoască pe El Însuși *ca nefiind* Întregul.

Prin voi - și prin orice altă unitate de energie a universului - Dumnezeu Se cunoaște pe El Însuși *ca Părțile Întregului* - și astfel Își dă Lui Însuși posibilitatea de a Se cunoaște, prin Propria Sa Experiență, *ca Totul în Toate*.

Eu pot să trăiesc experiența a ceea ce sunt, numai trăind experiența a ceea ce nu sunt. Totuși, Eu *sunt* ceea ce nu sunt - și în felul acesta poți să vezi Dicotomia Divină. De aici, afirmația: Eu Sunt ceea ce Eu Sunt.

După cum am spus, fluxul și refluxul natural, acest *ritm* natural al universului este reprezentativ pentru întreaga viață - incluzând chiar mișcărilor care *crează* viață în realitatea voastră.

Voi sunteți împinși unul *către* celălalt de o forță presantă, pentru ca, apoi, să vă îndepărtați și să vă separați, apoi să fiți iarăși împinși, urgent, unul *către* celălalt, să vă separați încă odată, pentru ca apoi, cu foame, cu pasiune, cu perseverență, să căutați unirea totală.

Împreună-separat, împreună-separat, împreună-separat așa dansează

trupurile voastre, într-o mișcare atât de fundamentală, atât de *instinctuală*, încât sunteți foarte puțin conștienți de această acțiune deliberată. La un moment dat, totul devine automat. Nimeni nu trebuie să spună corpurilor voastre ce să facă. Ele, pur și simplu, *o fac* - cu perseverența *întregii vieți*.

Aceasta este viața însăși, care se exprimă ca viața însăși.

Și aceasta este viața însăși, care produce o viață *nouă* în sânul propriei sale experiențe. Întreaga viață acționează după un astfel de ritm; întreaga viață ESTE ritmul.

Și, în felul acesta, întreaga viață este îmbibată de ritmul blând a lui Dumnezeu - ceea ce voi numiți ciclurile vieții.

Hrana crește în astfel de cicluri. Anotimpurile vin și se duc. Planetele se învârt și se rotesc. Sori cunosc explozie, implozie și din nou explozie. Universurile inspiră și expiră.

Totul se întâmplă, *totul*, în cicluri, în ritmuri, în vibrații care sunt la unison cu frecvențele lui (Dumne)zeu/(Dumne)zeiță - *întregul*.

Pentru că (Dumne)zeu *este* întregul, și (Dumne)zeița *este totul* și nu există nimic altceva; și tot ceea ce *a fost* vreodată, *este acum* și *va fi* vreodată este lumea voastră fără de sfârșit.

Amin.

Când vorbesc cu Tine, este interesant că întotdeauna mă lași cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Acum am întrebări și despre politică și despre sex!

Unii zic că-i același lucru. Că tot ceea ce obții de la politică e ...

Stai puțin! Doar n-ai de gând să folosești *cuvinte obscene*!

Păi, ba da, m-am gândit să te șochez puțin.

Hei, HEI! *Termină*! Dumnezeu nu trebuie să vorbească așa!

Atunci *voi* de ce o faceți?

Majoritatea dintre noi *nu o fac*.

Pe naiba, nu o fac.

Nu o fac cei care sunt *cu frica lui Dumnezeu*!

Aha, am înțeles, trebuie să vă fie frică de Dumnezeu ca să nu Îl jigniți. Cine zice că Eu sunt *jignit* de un simplu cuvânt?

Și, la urma urmei, nu ți se pare interesant că un cuvânt pe care unii dintre voi îl folosiți în momentele de maximă pasiune pentru a descrie cel mai grozav sex, e folosit și ca cea mai mare insultă? Aceasta nu-ți spune nimic despre sentimentele pe care le aveți voi față de sexualitate?

Cred că faci o mare confuzie. Nu sunt convins că oamenii folosesc acest termen pentru a descrie un moment sexual splendid și într-adevăr romantic.

Chiar așa? Ai fost în ultima vreme printr-un dormitor?

Nu. Tu ai fost?

Eu sunt în toate dormitoarele - tot timpul.

Mda, asta ar trebui să mă facă să mă simt foarte bine!

Ce? Vrei să spui că în dormitor tu faci lucruri pe care nu le-ai face în fața lui Dumnezeu?

Majoritatea oamenilor nu se simt bine când îi privește *cineva*, cu atât mai puțin când e vorba de *Dumnezeu*.

Cu toate acestea, în anumite civilizații - aborigenii, unii polinezieni - dragostea se face de față cu ceilalți.

Da, dar majoritatea oamenilor nu au progresat până la acel nivel de libertate. De fapt, ei ar considera că un astfel de comportament înseamnă regresie - spre un stadiu primitiv, păgân.

Acești oameni pe care tu-i numești „păgâni” au un respect enorm pentru viață. Ei nu știu ce înseamnă viol, iar în societățile lor nu există, practic, crime. Cei din societatea voastră fac pe ascuns sex - care este o funcțiune foarte naturală, normală, omenească - și apoi ies și omoară oameni sub ochii tuturor.

Aceasta este obscenitatea! Ați transformat sexul în ceva așa de murdar, de rușinos, de tabu, încât sunteți jenați să-l faceți!

Prostii. Majoritatea oamenilor au un simț de decență diferit în ceea ce privește sexul - ei ar zice, un simț superior. Ei consideră sexul ca pe un act privat; pentru unii, e partea sacră a relației lor.

Lipsa de intimitate nu înseamnă lipsă de sfințenie. Majoritatea celor mai sacre ritualuri ale omenirii sunt făcute în public. Nu confunda intimitatea cu sfințenia. Majoritatea acțiunilor voastre *cele mai rele* sunt făcute în intimitate și vă păstrați comportamentul cel mai bun pentru când sunteți în public.

Aceasta nu este o pledoarie pentru sex public; este doar o observație că intimitatea nu este neapărat egală cu sfințenia - și nici faptul că acțiunezi în public nu te spoliază de ea. Cât despre decență, acest unic cuvânt cât și conceptul comportamental care se află în spatele lui au contribuit mai mult la inhibarea celor mai mari bucurii ale bărbaților și femeilor, decât orice alte creații umane - cu excepția ideii că Dumnezeu este cel care pedepsește - idee care *a pus capac*.

După cât se pare, Tu nu crezi în decență.

Problema în ceea ce privește „decența” este că cineva trebuie să stabilească niște standarde. Asta înseamnă, în mod automat, că comportamentele voastre sunt limitate, direcționate, *dictate* de ideile *altcuiva* legate de ce ar trebui să vă aducă vouă bucurie. În privința sexualității - ca și în orice altă privință - aceasta poate însemna mai mult decât „a limita” - poate însemna a nimici.

Nu mă pot gândi la nimic mai trist decât la situația unui bărbat și a unei femei care simt că *le-ar place* să trăiască o anumită experiență și care se abțin, deoarece cred că ceea ce au visat, și-au imaginat ar viola „Standardele Decenței!” Înțelege, nu e ceva ce *ei* nu ar vrea să facă - este doar ceva care încalcă „decența”. Și asta, nu doar în ceea ce privește sexualitatea, ci în toată viața voastră, niciodată, niciodată, *niciodată* să nu vă abțineți de la a face ceva, doar pentru că aceasta s-ar putea să încalce standardele de decență ale cuiva.

Dacă aș avea un afiș pe mașină, pe el ar scrie:

ÎNCĂLCAȚI DECENȚA

Aș pune cu siguranță un astfel de afiș în fiecare dormitor.

Dar simțul nostru despre ceea ce este „corect” și „greșit” este ceea ce ține societatea la un loc. Cum putem coabita noi, dacă nu ne punem de acord asupra acestui lucru.

„Decența” nu are nici o legătură cu valorile relative ale lui „corect” și „greșit”. E posibil să fiți cu toții de acord că este „greșit” să omori un om, dar este oare „greșit” să alergi gol prin ploaie? E posibil să fiți cu toții de acord că este „greșit” să te dai la nevasta vecinului, dar este oare „greșit” să „te dai la” propria ta nevastă - sau ca nevasta ta să „se dea la” tine - într-un mod extrem de delicios? „Decența” se referă rareori la limitări legale. De cele mai multe ori, ea se referă la probleme simple asupra a ceea ce e considerat ca fiind cum se „cuvine”.

Nu întotdeauna comportamentul „cum se cuvine” este cel care e în ceea ce voi numiți „avantajul vostru”. Acesta este rareori comportamentul care vă aduce cea mai mare bucurie.

Întorcându-ne la sexualitate, vrei să spui deci că orice comportament este acceptabil, atâta timp cât există un consimțământ mutual între toți cei implicați și afectați.

N-ar trebui să fie acesta un adevăr pentru tot ce privește viața?

Dar, uneori, noi nu știm cine va fi afectat sau cum ...

Trebuie să fiți foarte atenți în această privință. Trebuie să fiți deosebit de conștienți. Și, acolo unde cu adevărat nu știți și nu puteți ghici, trebuie să greșiți în favoarea Dragostei.

Întrebarea esențială în ORICE decizie pe care o luați este: „Ce ar face dragostea acum?”

Dragostea pentru tine însuși, dragostea pentru toți ceilalți care sunt afectați sau implicați. Dacă tu îl iubești pe celălalt, nu vei face nimic din ceea ce crezi că ar putea să rănească sau chiar ar răni acea persoană.

Dacă există vreun semn de întrebare sau un dubiu, vei aștepta până ce totul îți va deveni clar.

Dar aceasta înseamnă că alții te pot ține „ostatic”. E de ajuns să spună că un anumit lucru i-ar „răni” și acțiunile tale sunt îngrădite.

Numai de către Sinele tău. N-ai *dori* să-ți îngreșezi acțiunile, făcându-le numai pe acelea care nu-i lezează pe cei pe care-i iubești?

Dar ce se întâmplă dacă *tu* te simți lezat, *nefăcând* ceva?

Atunci trebuie să le spui celor dragi adevărul tău - că, nefăcând un anumit lucru, te simți rănit, frustrat, minimalizat; că ai vrea să-l faci; că, pentru a-l face, ai vrea să primești asentimentul celor pe care-i iubești.

Trebuie să te străduiești să obții un astfel de asentiment. Luptă-te să ajungi la un compromis; caută o cale de a acționa prin care toată lumea să poată câștiga.

Dar dacă nu se poate găsi o astfel de cale?

Atunci voi repeta ceea ce ți-am spus mai înainte:

*A te trăda
pe tine însuși
ca să nu-l trădezi pe celălalt
înseamnă tot Trădare.
Este cea mai Înaltă Trădare.*

Shakespeare a spus-o altfel:

Mai presus de orice,
Fii ție însuși credincios, de aici
Urmând, precum urmează noaptea zilei,
Că n-ai să poți fi prefăcut cu nimeni.¹³

Dar cel care întotdeauna „se lasă condus” numai de propriile lui dorințe devine un om foarte egoist. Nu pot crede că pledezi pentru așa ceva!

Presupui că acel om va face ceea ce tu numești „o alegere egoistă”. Adevăr îți spun Eu ție: Omul *este* capabil de a face *cea mai înaltă* alegere.

¹³ William Shakespeare, Hamlet

Dar îți spun și asta: Cea mai Înaltă Alegere nu este *întotdeauna* alegerea care ar părea că-i spre binele celui alt.

Deci trebuie, uneori, să ne punem pe noi pe primul loc.

O, dar tu trebuie să te pui *întotdeauna* pe tine pe primul loc! Apoi, în funcție de ce încerci să faci - sau de ce experiență cauți să trăiești - vei alege. Atunci când scopul tău - scopul *vieții* tale este foarte înalt, așa vor fi și alegerile tale.

A te pune pe tine pe primul loc nu înseamnă a fi ceea ce tu numești „egoist” - înseamnă a fi *conștient de sine*.

Stabilești o gamă foarte largă de posibilități ca bază pentru comportamentul uman.

Cea mai mare evoluție este obținută - sau chiar posibilă - numai prin exercitarea celei mai mari libertăți.

Dacă tot ceea ce faceți voi e doar să urmați regulile *altcuiva*, atunci nu ați evoluat, v-ați supus. Contrar tiparelor tale, eu nu vă cer supunere. Supunerea nu este evoluție, iar ceea ce Eu doresc este evoluția.

Și dacă noi nu „evoluăm”, atunci ne arunci în iad, corect?

Greșit. Dar am mai discutat asta în primul volum și o vom face din nou, detaliat, în volumul al treilea.

E în regulă. Deci, păstrându-ne în acești parametri largi pe care i-ai stabilit, pot să-ți pun niște întrebări finale despre sex, înainte de a părăsi subiectul?

Dă-i drumul.

Dacă sexul este o parte atât de minunată a experienței umane, de ce sunt atât de mulți învățători spirituali care predică abstenența? Și

de ce atât de mulți maestri au fost, aparent, celibatari.

Dintr-un anumit motiv, majoritatea au fost prezentați ca trăind foarte simplu. Cei care evoluează spre un nivel mai înalt de înțelegere își aduc dorințele corpului în echilibru cu mintea și sufletul lor.

Sunteți ființe făcute din trei părți, dar majoritatea oamenilor se simt ca fiind numai corp. Până și mintea este uitată după vârsta de 30 de ani.

Nimeni nu mai citește, nimeni nu mai scrie, nimeni nu mai învață pe alții. Nimeni nu mai învață de la alții. Mintea este uitată. Mintea nu mai este întreținută. Nu mai este extinsă. Nu mai primește nimic nou. I se cere să dea minimum necesar. Mintea nu este hrănită. Nu este trezită.

Este legănată ca să adoarmă, este prostită. Faceți tot ce puteți ca să o decuplați. Televiziune, filme, romane proaste. Orice ai face, nu gândi, nu gândi, *nu gândi!*

Astfel încât, majoritatea oamenilor duc o viață la nivelul trupului.

Hrănește trupul, îmbracă trupul, dă-i trupului „tot felul de chestii”. Majoritatea oamenilor nu au citit o carte bună - vreau să spun o carte din care pot *învăța* ceva - de ani de zile. Dar ei pot să-ți spună programul de televiziune pe o săptămână întreagă. E ceva îngrozitor de trist în asta.

Adevărul este că majoritatea oamenilor nu vor să fie obligați să *gândească*. Ei aleg lideri, ei sprijină guverne, ei adoptă religii care pretind să *nu gândești independent*. „Ușurează-mi viața. Spune-mi ce să fac”.

Majoritatea oamenilor vor ceva de genul: Unde să șed? Când să stau în picioare? Cum să salut? Când să plătesc? Ce vrei să fac? Care sunt regulile? Unde-mi sunt granițele? Spune-mi, spune-mi, *spune-mi*. Fac orice - dar *să-mi spună* ceva.

Apoi ei devin dezgustați, deziluzionați. Au urmat toate regulile, au făcut ceea ce li s-a spus. Unde a fost greșeala? Când s-a stricat totul? De ce s-a distrus totul? Totul s-a distrus în clipa în care ți-ai abandonat mintea - cel mai mare instrument creator pe care l-ai avut vreodată.

Este momentul să te împrietenești iarăși cu mintea ta. Fii alături de ea - s-a simțit atât de singură. Fii cel care o hrănește - a fost atât de flămândă! Unii dintre voi - o mică minoritate - ați înțeles că aveți *și* un corp *și* o minte. V-ați comportat bine cu mintea voastră.

Cu toate acestea, chiar și printre aceia dintre voi care v-ați prețuit

mintea - și tot ceea ce ține de ea - există puțini care au învățat *să folosească* mintea la mai mult de o zecime din capacitatea ei. Dar, dacă ați ști de ce este în stare mintea voastră, n-ați înceta niciodată să vă împărtășiți din minunile ei - și din puterile ei. Iar dacă voi credeți că sunteți puțini cei care păstrați un echilibru în viață între trupul vostru și mintea voastră, atunci cei care vă vedeți ca pe niște ființe făcute din *trei* părți - Trupul, Mintea și Sufletul - este minuscul.

Totuși, voi *sunteți* ființe făcute din trei părți. Sunteți mai mult decât trupul vostru și mai mult decât un trup cu o minte.

Vă îngrijiți voi sufletul? Îl *băgați* măcar *în seamă*? Îl vindecați sau îl răniți? Evoluati sau vă veștejiți? Vă extindeți sau vă contractați? Este sufletul vostru tot atât de singuratic ca și mintea voastră? Este el, oare, mai neglijat decât ea? Și care a fost ultima dată când ați simțit că sufletul vostru *se exprimă*? Când ați plâns ultima dată de bucurie? Sau ați scris poezii? Sau ați făcut muzică? Sau ați dansat în ploaie? Sau ați făcut o plăcintă? Sau ați pictat *orice*? Sau ați reparat ceva ce era stricat? Sau ați sărutat un copilăș? Sau ați ținut o pisică lipită de fața voastră? Sau v-ați plimbat urcând un deal? Sau ați înotat în pielea goală? Sau v-ați plimbat la răsăritul soarelui? Sau ați cântat din acordeon? Sau ați stat de vorbă până în zori? Sau ați făcut dragoste ore întregi... pe o plajă, într-o pădure? Sau ați intrat în comuniune cu natura? Sau L-ați căutat pe Dumnezeu?

Când a fost ultima dată când ați stat singuri, în tăcere, călătorind spre partea cea mai profundă a ființei voastre?

Când i-ați spus ultima dată „salut” sufletului vostru?

Când trăiești ca o ființă cu o singură fațetă, devii adânc înămolit în problemele trupului: Bani. Sex. Putere. Averi. Stimulări și Satisfacții fizice. Siguranță. Faimă. Câștig financiar.

Când trăiești ca o ființă cu două fațete, îți lărgiești preocupările pentru a include problemele minții. Prietenie; creativitate; stimularea noilor gânduri, a noilor idei; crearea de noi scopuri, de noi solicitări; evoluție personală. Când trăiești ca o ființă făcută din trei părți, ajungi, în sfârșit, la un echilibru cu tine însuți. Preocupările tale includ probleme ale sufletului: identitate spirituală; scop în viață; relație cu Dumnezeu; cale spre evoluție; creștere spirituală; destin absolut.

Pe măsură ce evoluezi spre stadii din ce în ce mai înalte ale conștiinței, realizezi pe deplin fiecare aspect al ființei tale.

Cu toate acestea, evoluție nu înseamnă *să renunți* la anumite aspecte ale Sinelui în favoarea altora. Ea înseamnă, pur și simplu, extinderea scopului; înseamnă să te îndepărtezi de la implicarea aproape exclusivă într-un singur aspect și să te concentrezi asupra dragostei adevărate și prețuirii *tuturor* aspectelor.

Atunci, de ce sunt atât de mulți învățători care propovăduiesc abinență completă în ceea ce privește sexul?

Pentru că ei nu cred că oamenii pot să ajungă la un echilibru. Ei cred că energia sexuală - ca și energiile care se află în jurul altor experiențe lumești - este prea puternică pentru a aduce moderație, pur și simplu; pentru a aduce echilibru. Ei cred că abinența este *unicul drum* spre evoluție spirituală, mai degrabă decât un posibil *rezultat* al ei.

Totuși, nu este adevărat că anumite ființe care sunt deosebit de evaluate „au renunțat la sex”?

Nu „au renunțat”, în sensul clasic al cuvântului. Nu este o abandonare forțată a ceva ce încă mai dorești, ci cunoașterea faptului că „n-are rost să-l ai”. Este mai mult ca și când ai da drumul la ceva, te-ai îndepărta de ceva - așa cum împingi departe de tine încă o farfurioară cu desert. Nu pentru că desertul nu e bun. Nici măcar pentru că nu e bun *pentru* tine. Ci, pur și simplu, pentru că, oricât de bun ar fi, ai mâncat destul.

Când, din acest motiv, poți să renunți la implicarea ta în sex, s-ar putea să vrei s-o faci. Dar s-ar putea și să nu vrei. S-ar putea să nu decizi niciodată că „ți-a fost destul” - și s-ar putea să vrei întotdeauna să trăiești această experiență, în echilibru cu alte experiențe ale Ființei tale.

E-n regulă. E bine. Cei care sunt activi sexual nu sunt cu nimic mai puțin calificați pentru iluminare, cu nimic mai puțin evoluți spiritual decât cei care sunt inactivi sexual. Iluminarea și evoluția te determină *într-adevăr* să renunți la *dependența* de sex, la *nevoia* ta profundă de a avea această experiență, la obsesiile tale.

La fel vor dispărea și *preocupările* tale legate de bani, putere, siguranță, averi și alte experiențe ale corpului. Dar nu vor dispărea și nici *nu*

trebuie să dispară, prețuirea ta autentică față de ele. Prețuirea față de tot ce ține de viață înseamnă considerație față de Procesul pe care l-am creat.

Desconsiderarea față de viață sau față de bucuriile ei - chiar și față de cele de mai jos, cele fizice - înseamnă desconsiderare față de *Mine*, Creatorul. Pentru că, dacă voi considerați creația Mea ca fiind lipsită de sfințenie, pe *Mine* cum Mă considerați? Dar când voi considerați creația Mea ca fiind sacră, binecuvântați experiența pe care o aveți față de ea și, de asemenea, Mă preamăriți pe *Mine*.

Adevăr vă spun Eu vouă: nu am creat *nimic* demn de dispreț - și, după cum a spus Shakespeare al vostru, *nimic* nu este „rău”, doar gândul vostru îl face să fie așa.

Aceasta mă duce la alte întrebări finale despre sex. Este permis orice fel de sex între adulții care sunt de acord să-l practice?

Da.

Vreau să spun, chiar și sexul „mai ciudat”? Chiar și sexul fără dragoste? Chiar și între homosexuali?

În primul rând, să ne lămurim încă o dată că *nimic* nu este dezaprobat de Dumnezeu. Eu nu șed și judec, hotărând că o acțiune este *Bună* și o alta *Rea*. (După cum știi, am mai discutat aceasta destul de detaliat în volumul I.)

Acum - în contextul a ceea ce te servește sau te deservește pe *tine* pe Drumul tău spre Evoluție - numai *tu* poți să decizi.

Totuși, există niște principii călăuzitoare foarte largi, asupra cărora au căzut de acord majoritatea sufletelor evolute.

Nici o acțiune care-i face rău altuia nu duce la evoluție rapidă.

Iată și un al doilea principiu:

Nici o acțiune care-l implică pe altul nu poate fi făcută, fără a se obține acceptul și permisiunea celuilalt.

Hai să discutăm acum întrebările pe care le-ai pus, având în vedere aceste principii.

Sex „ciudat”? Păi, dacă nu face rău nimănui și se face cu permisiunea tuturor, ce motiv ar avea cineva să-l numească „rău”?

Sex fără dragoste? Sex „de dragul sexului” a fost subiect de dezbateri din cele mai vechi timpuri. Adeseori, când aud această întrebare mă gândesc că mi-ar place să intru, într-o zi, într-o cameră plină de oameni și să spun: „Să ridice mâna acela dintre voi care nu a făcut niciodată sex în afara cadrului unei relații de dragoste profundă, veșnică, plină de dăruire, trainică.” Îți spun doar atât: *Orice* este făcut fără dragoste nu reprezintă drumul cel mai rapid spre starea de Dumnezeuire.

Voi pierdeți cea mai extraordinară parte a experienței pe care o trăiți dacă pregătiți festinul și îl consumați fără dragoste, fie că e vorba de sex fără dragoste sau macaroane cu carne gătită fără dragoste.

Și e rău să piezi așa ceva? Cuvântul „rău” poate să nu fie cel mai potrivit. „Dezavantajos” ar fi ceva mai aproape, dat fiind faptul că dorești să evoluezi cât de repede poți spre o ființă spirituală superioară.

Sex între homosexuali? Sunt atât de mulți oameni care vor ca Eu să spun că sunt împotriva homosexualității - sau a manifestării ei. Cu toate acestea, Eu nu judec nici această alegere, nici oricare altă alegere pe care voi o faceți. Oamenii vor să emită tot felul de judecăți de valoare - despre *orice* - iar Eu le cam stric cheful. Nu vreau să mă alătur lor când emit asemenea judecăți, ceea ce este derutant, mai ales pentru cei care spun că Eu *le-am dat naștere*. Observ că: a existat o vreme când oamenii gândeau că o căsătorie între două persoane de *rase* diferite nu numai că era inacceptabilă, dar era și *împotriva legii lui Dumnezeu*. (Este uluitor că unii oameni încă mai cred asta.).

Ei au indicat Biblia ca fiind cartea de referință - așa cum fac atunci când vor să arate că sunt experți în probleme legate de homosexualitate.

Vrei să spui că e în regulă ca oameni de rase diferite să se unească prin căsătorie?

Întrebarea este absurdă, dar nu chiar atât de absurdă ca siguranța unor oameni că răspunsul este „nu”.

Sunt la fel de absurde și întrebările legate de homosexualitate?

Decide singur. Eu nu emit o judecată în legătură cu aceasta sau cu *orice altceva*. Știu că ai vrea s-o fac. Asta v-ar face viața mult mai ușoară.

N-ar mai trebui să luați decizii. N-ar fi nevoie de opțiuni dure. Totul este deja decis pentru voi.

N-ați mai avea nimic altceva de făcut decât să vă supuneți. N-ați mai avea o viață adevărată, cel puțin nu în sens de creativitate sau de putere pe care ți le acorzi ție însuți, dar ... n-ați mai avea nici stres.

Lasă-mă să Te întreb câte ceva despre sex și copii. La ce vârstă este potrivit să le permitem copiilor să devină conștienți de sexualitate ca experiență de viață?

Copiii sunt conștienți de ei înșiși ca ființe sexuate - ca ființe *umane*, adică - încă de la începutul vieții lor. Ceea ce mulți părinți de pe planetă fac acum este să încerce să îi oprească să observe acest lucru. Dacă mâna unui copil merge „unde nu trebuie”, o îndepărtați. Dacă un copilăș începe să găsească momente de plăcere în a se juca în mod inocent cu propriul său trup, reacționați plini de oroare și transmiteți această oroare asupra copilului vostru. Copilul se minunează: Ce-am făcut, ce-am făcut? Mămica este furioasă, ce-am făcut?

În cazul neamului vostru omenesc, nu s-a pus problema legată de momentul în care să prezentați copiilor voștri noțiunea de sex, ci de cel în care să încetați de a le mai cere să-și nege propria identitate ca ființe sexuate. Undeva între vârsta de 12 și 17 ani, majoritatea dintre voi renunță deja la luptă și spun în esență (deși, bineînțeles, nu cu cuvinte - despre aceste lucruri nu se vorbește): „E-n regulă, acum ai voie să observi că ai organe sexuale și să vezi ce poți să faci cu ele.”

Dar răul a fost deja făcut. Timp de 10 ani sau mai mult, copiilor voștri li s-a arătat că trebuie să le fie *rușine* de acele părți ale corpului. Unora nu li s-a spus nici măcar *numele* potrivit pentru ele. Ei aud ceva - de la „păsărică” la „cocoșel” și până la cuvinte pe care unii dintre voi se străduiesc foarte tare să le inventeze - toate pentru a evita, pur și simplu, să spuneti „penis” sau „vagin”.

După ce au înțeles foarte clar că toate lucrurile care au legătură cu părțile *acelea* ale corpului trebuie să fie ascunse, să nu fie rostite, să fie

negate, copiii voștri explodează în pubertate, neștiind câtuși de puțin ce să înțeleagă din ceea ce se întâmplă cu ei. Nu au fost deloc pregătiți.

Desigur că, apoi, ei acționează într-un mod jalnic la cele mai noi și urgente necesități pe care le au, răspunzând neîndemânatic, ca să nu zic în modul cel mai nepotrivit. Nu trebuie să se întâmple așa și nici nu observ că ar fi în folosul copiilor voștri, întrucât mult prea mulți intră în viața de adult cu tabu-uri sexuale, inhibiții și „dureri de cap” și nu mai sunt în stare să țină pasul.

În societățile iluminate, copiii nu sunt niciodată descurajați, pedepsiți sau „corecți” când încep să-și găsească o plăcere timpurie chiar în natura ființei lor. Nici sexualitatea părinților lor - adică *identitatea* părinților lor ca ființe sexuate - nu este în mod special evitată sau neapărat ascunsă. Trupurile goale, fie că sunt ale părinților sau ale copiilor sau ale rudelor, sunt văzute și tratate ca fiind ceva absolut natural, minunat și în regulă - nu ca niște chestii de care să-ți fie rușine.

De asemenea, funcțiile sexuale sunt considerate și tratate ca fiind ceva absolut natural, minunat și complet în regulă.

În anumite societăți, părinții se acuplează sub ochii copiilor - și ce ar putea da copiilor un sentiment mai mare despre frumusețea și minunea și pura bucurie și totala normalitate a exprimării sexuale a dragostei, decât aceasta? Pentru că părinții modelează în mod constant aspectul „corect” și „greșit” al *tuturor* comportamentelor, iar copiii primesc de la ei semnale subtile și-nu-chiar-așa-de-subtile în legătură cu *totul*, prin ceea ce văd ei că gândesc, spun sau fac părinții lor.

După cum s-a subliniat mai devreme, puteți numi astfel de societăți „păgâne” sau „primitive” și, cu toate acestea, se poate observa că, în astfel de societăți, violul și crimele pasionale sunt practic inexistente, prostituția este ridiculizată ca fiind absurdă și nimeni nu a auzit de inhibiții și disfuncții sexuale. În timp ce o astfel de atitudine deschisă nu este recomandată acum în societatea voastră (ea ar fi considerată o rușine pentru cultura oricărei altei societăți, în afară de cele cu adevărat ieșite din comun), *este* momentul ca așa numitele civilizații moderne de pe planeta voastră să facă ceva pentru a pune capăt reprimării, vinovăției și rușinii care, mult prea adesea, înconjoară și caracterizează totalitatea expresiilor și experiențelor sexuale ale societății voastre.

Ai ceva sugestii? Ceva idei?

Încetați de a-i mai învăța pe copiii voștri încă de la începutul vieții lor că tot ceea ce are legătură cu funcționarea foarte naturală a corpurilor lor este de rușine sau greșit. Nu mai demonstrați copiilor voștri că tot ceea ce este legat de sex trebuie să fie ascuns. Permiteți-le să vadă și să observe latura romantică din *voi*. Lăsați-i să vă vadă cum vă îmbrățișați, vă atingeți, vă mângâiați cu blândețe - lăsați-i să-și vadă părinții cum *se iubesc unul pe altul* și că, *a-și arăta dragostea fizică*, este ceva foarte natural și absolut minunat. (V-ar surprinde să știți în cât de multe familii nu a fost niciodată predată această lecție simplă.)

Când copiii voștri încep să trăiască propriile lor sentimente, curiozități și nevoi sexuale, faceți-i să lege această experiență personală, nouă și care se amplifică treptat, de o trăire interioară de bucurie și sărbătoare, nu de vinovăție și rușine.

Și, pentru numele Domnului, încetați să vă mai ascundeți *trupurile* de copiii voștri. Este absolut în regulă dacă ei vă văd înotând în pielea goală într-un iaz când ieșiți la iarbă verde, sau în piscina din spatele casei; nu faceți apoplexie dacă ei vă văd o clipă când treceți de la dormitor la baie fără haină pe voi; puneți capăt acestei nevoi turbate de a vă acoperi, de a vă ascunde, de a închide orice ocazie, oricât de inocentă, în care copilul vostru ar putea să vă vadă ca pe o ființă cu propria ei identitate sexuală.

Copiii cred că părinții lor sunt asexuați, pentru că părinții s-au arătat în felul *acesta*. Apoi, își imaginează că așa trebuie să fie și *ei*, pentru că *toți copiii își imită părinții*. (Terapeuții vă vor spune că unii copii - ajunși adulți - întâmpină, până în ziua de astăzi, dificultăți în a-și imagina că părinții lor chiar „o fac”, ceea ce, bineînțeles, îi umple pe acești foști copii - acum pacienți în cabinetul unui terapeut - de mânie sau vinovăție sau rușine, deoarece bineînțeles că și ei *doresc* să „o facă” și nu înțeleg ce *nu e în regulă cu ei*.)

Așa că, vorbiți despre sex cu copiii voștri, glumiți despre sex cu copiii voștri, învățați-i și permiteți-le și amintiți-le și *arătați-le cum să se bucure de sexualitatea lor*. *Asta* puteți face voi pentru copiii voștri. Și faceți-o din prima zi când s-au născut, o dată cu primul sărut, cu prima îmbrățișare, cu prima atingere pe care o primesc de la voi și arătați-le că voi

primiți același lucru, unul de la celălalt.

Mulțumesc. *Mulțumesc*. Speram să aduci un pic de *normalitate* în acest subiect. Dar încă o întrebare finală. Când este potrivit să deschizi, în mod specific, subiectul sau să descrii și să discuți cu copiii tăi despre sexualitate?

Vă vor spune ei când a venit momentul. Să fiți sigur că orice copil vă dă de veste, dacă priviți și ascultați cu adevărat.

De fapt, apare treptat. În etape. Și veți ști care e modul cel mai potrivit vârstei pentru a trata această apariție treptată a sexualității copilului vostru, dacă *v-ați lămurit*, dacă v-ați rezolvat propriile probleme „nerezolvate” legate de aceasta.

Și cum reușim să ni le rezolvăm?

Faceți ce trebuie. Înscrieți-vă la un curs. Mergeți la un terapeut. Intrați într-un grup de terapie. Citiți o carte. Meditați asupra ei.

Descoperiți-vă unul pe altul - mai presus de orice, *descoperiți-vă* din nou *unul pe altul* ca bărbat și femeie; descoperiți, regăsiți, recâștigați, luați-vă înapoi *propria* voastră sexualitate. Savurați-o. Bucurați-vă de *ea*. Luați-o în stăpânire.

Luați în stăpânire propria voastră sexualitate plină de bucurii și apoi le puteți permite și îi puteți încuraja pe copiii voștri să o ia în stăpânire pe a lor.

Îți mulțumesc din nou. Acum, întorcându-ne de la subiectul legat de copii la unul mai larg, legat de sexualitatea umană, trebuie să-Ți mai pun încă o întrebare. Și ar putea să pară impertinentă și ar putea să pară chiar neserioasă, dar nu pot să termin acest dialog fără să o pun.

Hai, hai, nu te mai scuza și întreabă-Mă.

Grozav! Există ceea ce se numește „prea mult” sex?

Nu. Bineînțeles că nu. Dar există ceva care se cheamă prea mare nevoie de sex. Vă sugerez:

Bucură-te de tot.

Nu avea nevoie de nimic.

Inclusiv de oameni?

Inclusiv de oameni. *În special* de oameni. A avea nevoie de cineva este cel mai rapid mod de a omorî o relație.

Dar tuturor ne place să simțim că cineva are nevoie de noi.

Atunci opriți-vă de la a mai simți astfel.

Să vă facă plăcere, în schimb, să simțiți că nu e nevoie de voi - pentru că cel mai mare dar pe care-l puteți da cuiva este forța și tăria *de a nu avea nevoie de voi*, de a nu avea nevoie de voi în nici o privință.

În regulă, sunt gata să mergem mai departe. Ai promis că vom discuta despre câteva dintre aspectele mai extinse ale vieții pe Pământ. Și, încă de când ai făcut comentariile despre viața în Statele Unite, am dorit să discutăm mai mult despre toate acestea.

Da, bine. Am vrut ca volumul al doilea să ofere idei mai extinse referitoare la planeta voastră. Și nu există nimic mai important decât educația copiilor voștri.

Nu prea îi educăm bine, nu-i așa? Îmi dau seama după felul în care ai pus problema.

Păi, bineînțeles că totul este relativ. În legătură cu ceea ce spuneai adineaori, nu, nu e bine ce faceți.

Tot ceea ce spun aici, tot ceea ce am inclus până acum în această discuție și te-am făcut să pui în acest document trebuie înțeles în contextul de mai sus. Eu nu emit judecăți referitoare la cât e de „corect” sau „greșit”, „bine” sau „rău”. Eu fac, pur și simplu, niște observații asupra *eficienței* voastre, relativ la ceea ce *spui tu că încercați să faceți*.

Înțeleg.

Știu că zici că înțelegi, dar s-ar putea să vină un moment - chiar înainte ca acest dialog să se termine - când Mă vei acuza că emit judecăți de valoare.

Nu Te-aș acuza niciodată de așa ceva. Știu eu mai bine despre ce este vorba.

„A ști mai bine” nu a împiedicat, în trecut, rasa umană să Mă considere un Dumnezeu care judecă.

Pe mine mă va împiedica.

Vom vedea.

Voi să discutăm despre educație.

Chiar așa. Observ că majoritatea dintre voi ați înțeles greșit sensul, scopul și funcția educației, ca să nu mai vorbim despre procesul în cadrul căruia se desfășoară ea cel mai bine.

Este o afirmație uriașă și am nevoie de ajutor ca să o înțeleg.

Majoritatea rasei umane a decis că sensul, scopul și funcția educației sunt de a oferi cunoștințe; că a educa pe cineva înseamnă a-i da cunoștințe - în general, cunoștințele acumulate de către familia, clanul, tribul, societatea, națiunea și lumea cuiva. Cu toate acestea, educația are foarte puțin de-a face cu cunoștințele.

Măi să fie! Era cât p'aci să mă las păcălit și să zic că are.

Așa e, cum îți spun.

Și atunci despre ce este vorba?

Despre înțelepciune.

Înțelepciune?

Da.

Bine, mă dau bătut. Care-i diferența?

Înțelepciunea înseamnă cunoștințe aplicate.

Deci, se presupune că noi nu trebuie să încercăm să le oferim copiilor noștri cunoștințe. Se presupune că trebuie să încercăm să le oferim înțelepciune.

În primul rând, nu „încercați” să faceți nimic. *Faceți*. În al doilea rând, nu ignorați cunoștințele în favoarea înțelepciunii. Ar fi fatal. Pe de altă parte, nu ignorați înțelepciunea în favoarea cunoștințelor. Și asta ar fi fatal. Ar omorî educația. Pe planeta voastră, chiar *o omoară*.

Noi ignorăm înțelepciunea în favoarea cunoștințelor?

În cele mai multe dintre cazuri, da.

Și cum facem asta?

Voi îi învățați pe copiii voștri *ce* să gândească în loc de, *cum* să gândească.

Explică, te rog.

Bineînțeles, când le dați copiilor voștri cunoștințe, le spuneți *ce* să gândească. Adică, le spuneți *ce* ar trebui să știe, *ce* vreți voi să înțeleagă ei ca fiind adevărat.

Când le dați copiilor voștri înțelepciune, nu le spuneți *ce* să știe sau *ce* e adevărat ci, mai degrabă, *cum să ajungă la propriul lor adevăr*.

Dar nu poate exista înțelepciune fără cunoștințe.

De acord. De aceea am spus că nu puteți ignora cunoștințele în favoarea înțelepciunii. O anumită cantitate de cunoștințe trebuie să se transmită de la o generație la alta. Este evident. Dar cât mai puține cunoștințe cu putință. Cu cât cantitatea e mai mică, cu atât e mai bine.

Lasă copilul să descopere singur. Să știi: Cunoștințele se pierd. Înțelepciunea nu e niciodată uitată.

Prin urmare, școlile noastre ar trebui să-i învețe pe copii cât mai puțin cu putință?

Școlile voastre ar trebui să pună accentul pe altceva. În clipa de față sunt axate în special pe cunoștințe - și acordă deosebit de mică atenție înțelepciunii. Ore de curs, cum ar fi: gândire critică, soluții la probleme, logică, sunt considerate de către părinți o amenințare. Ei vor ca asemenea ore să fie scoase din programă. Și ar trebui să o și facă, dacă vor să-și protejeze modul lor de viață. Deoarece, copiii cărora li se permite să-și dezvolte un mod de gândire critic sunt cei care vor *abandona* criteriile morale, standardele și întregul mod de viață al părinților lor.

Pentru a vă proteja modul vostru de viață, ați construit un sistem educațional bazat pe dezvoltarea memoriei copilului și nu a aptitudinilor lui. Copiii sunt învățați *să-și amintească* fapte și povești - povești pe care fiecare societate le-a construit despre ea însăși - mai degrabă decât să le ofereți abilitatea de a descoperi și de a crea propriile lor adevăruri.

Programele care le cer copiilor să dezvolte *aptitudini* și *îndemânări*, mai degrabă decât *memorie*, sunt ridiculizate foarte tare de către cei care-și închipuie că știu ce trebuie să învețe un copil. Iar ceea ce i-ați învățat voi pe copiii voștri a condus lumea *înspre* ignoranță, nu a îndepărtat-o de ea.

Școlile noastre nu predau povești, ele predau fapte.

Vă mințiți pe voi înșivă, așa cum îi minți și pe copiii voștri.

Îi mințim noi pe copiii noștri?

Bineînțeles. Ia orice carte de istorie și ai să vezi. Istoriile voastre sunt scrise de către oameni care vor ca acești copii ai lor să vadă lumea dintr-un anumit punct de vedere. Orice încercare de a extinde relatările istorice, printr-o privire mai largă asupra faptelor, este disprețuită și numită

„revizionism”. Nu le spuneți copiilor adevărul despre trecutul vostru, ca să nu vă vadă așa cum sunteți voi în realitate.

Mare parte a istoriei este scrisă din punctul de vedere al celui segment al societății voastre pe care l-ați numi bărbați albi Protestanți Anglo-Saxoni. Când femeile, sau negrii, sau alții aflați în minoritate spun: „Hei, stai o clipă! Nu așa au stat lucrurile. Ați lăsat foarte mult pe dinafară!”, vă înverșunați și răcniți și pretindeți ca „revizionistii” să înceteze de la a mai încerca să vă schimbe manualele. Nu *vreți* ca acei copii să știe cum s-au întâmplat lucrurile *cu adevărat*. Vreți ca ei să știe cum *justificați* ceea ce s-a întâmplat, din punctul vostru de vedere.

Să-ți dau un exemplu?

Te rog.

În Statele Unite nu-i învățați pe copii tot ce trebuie știut despre decizia țării voastre de a arunca bombe atomice asupra a două orașe japoneze, bombe care au omorât și au schilodit sute de mii de oameni. În schimb, le oferiți fapte, așa cum le vedeți voi - așa cum vreți voi ca ei să le vadă.

Când se face o încercare de a contrabalansa acest punct de vedere cu punctul de vedere al altora - în cazul acesta, al japonezilor - țipați și urlați și tunați și fulgerați și săriți în sus și pretindeți ca școlile să nici *nu îndrăznească* măcar să se gândească la a oferi astfel de date în prezentarea istorică a acestui eveniment important.

Procedând astfel, voi nu ați predat istorie, ci politică.

Se presupune că istoria trebuie să fie o relatare corectă și completă a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Politica nu se referă niciodată la ce s-a întâmplat cu adevărat. Politica reprezintă întotdeauna *punctul de vedere* al cuiva asupra a ceea ce s-a întâmplat.

Istoria revelează, politica justifică. Istoria dă la iveală; spune tot. Politica acoperă; spune punctul de vedere al unei singure părți.

Politicienii urăsc istoria ce scrie adevărul. Iar istoria care conține adevărul nu vorbește nici ea prea bine despre politicieni.

Cu toate acestea, voi purtați Hainele cele Noi ale Împăratului, pentru că, până la urmă, copiii voștri vor vedea prin voi. Copiii care au fost învățați să gândească în mod critic privesc istoria voastră și spun: „Măi, măi

ce s-au mai autoamăgit părinții și strămoșii noștri”.

Voi nu puteți accepta așa ceva, prin urmare le scoateți cu forța din cap asemenea gânduri. Nu vreți ca acești copii să cunoască faptele fundamentale. Vreți ca ei să preia faptele așa cum le vedeți voi.

Cred că exagerezi. Cred că ai dus exemplul prea departe.

Chiar așa? Majoritatea oamenilor din societatea voastră nici măcar nu vor ca odraslele lor să știe fapte fundamentale ale *vieții*. Oamenii au căpiat când școlile au început să-i învețe pe copii cum funcționează corpul omenesc. Considerați că nu ar trebui să le spuneți cum se transmite SIDA, sau cum *să i se oprească* extinderea. Doar dacă, bineînțeles, nu le spuneți *pe ocolite* cum să evite SIDA. Atunci e în regulă.

Dar să le oferiți, pur și simplu, faptele și să-i lăsați să decidă singuri?

Pentru nimic în lume.

Copiii nu sunt pregătiți să hotărască aceste lucruri singuri. Ei trebuie să fie îndrumați cum se cuvine.

Te-ai uitat, în ultima vreme, la cum arată lumea voastră?

Ce-i cu ea?

Așa v-ați îndrumat copiii în trecut.

Nu. Așa i-am *derutat*. Dacă lumea este într-o formă jalnică acum - și, în multe privințe, așa este - nu se întâmplă pentru că am încercat să-i învățăm pe copiii noștri valorile *vechi*, ci pentru că le-am permis să învețe toate „aiurelele” astea noi!

Crezi cu adevărat ceea ce spui, nu-i așa?

Să știi că da! Chiar cred! Dacă ne-am ține copiii în limita disciplinelor de bază: citit, scris și socotit, în loc de a-i îndopa cu toată

porcăria asta de „gândire critică”, am duce-o mult mai bine astăzi. Dacă am fi ținut așa numita „educație sexuală” departe de clasă și am fi predat-o acasă, așa cum se cuvine, n-am mai vedea adolescenți dând naștere la copii, mame celibatare de 17 ani cerând ajutor social și o lume care o ia razna.

Dacă am fi insistat ca tinerii noștri să trăiască după standardele *noastre* morale, în loc să-i lăsăm să plece și să le creeze pe ale lor proprii, n-am fi transformat națiunea noastră puternică și sănătoasă într-o imitație jalnică a ceea ce a fost ea cândva.

Înțeleg.

Și încă ceva. Nu sta acolo să-mi explici cum că ar trebui să ne vedem așa, dintr-o dată, ca fiind „răi” pentru ceea ce am făcut la Hiroșima și Nagasaki. *Noi am pus capăt războiului*, pentru numele lui Dumnezeu! Am salvat mii de vieți. Din *ambele* tabere. Țsta a fost prețul războiului. Nimănui nu i a plăcut această hotărâre, dar a trebuit să fie luată.

Înțeleg.

Mda, înțelegi. Ești exact ca toți comuniștii ăia roșii. Vrei să ne revizuiți istoria, bine! Vrei să ne-o revizuiți până dispărem cu totul. Atunci voi, ăștia, puteți să vă faceți, în sfârșit, de cap; să puneți stăpânire pe lume; să creați societățile voastre decadente; să redistribuiți bogăția. *Să dați putere poporului* și prostii d-astea. Numai că asta nu ne-a dus niciodată nicăieri.

Ceea ce ne trebuie nouă acum este o întoarcere la trecut; la valorile strămoșilor noștri. De asta avem nevoie!

Ai terminat?

Da, am terminat. Cum m-am descurcat?

Destul de bine. A fost chiar bine.

Păi, când ai vorbit la radio ani de zile, îți este destul de ușor.

Așa gândesc oamenii de pe planeta ta, nu-i așa?

Ba bine că nu. Și nu numai în America. Vreau să spun că ai putea să schimbi numele țării și să schimbi numele războiului; să pui în loc orice acțiune militară ofensivă, făcută de către orice națiune, în orice moment al istoriei. Nu contează. Toți cred că ei au dreptate. Toți știu că *ceilalți* sunt de vină. Hai să lăsăm Hiroșima de-o parte. Să punem în loc Berlinul. Sau Bosnia. Toată lumea știe că vechile valori sunt și cele care au fost eficiente. Toată lumea știe că omenirea se duce de răpă. Nu numai în America. Pretutindeni. Peste tot pe planetă există o tendință și un strigăt pentru reîntoarcerea la valorile vechi, pentru reîntoarcerea la naționalism.

Știu că există.

Iar eu am încercat să accentuez acest sentiment, această grijă, această furie.

Ai făcut-o foarte bine. Aproape că M-ai convins și pe Mine.

Ei bine? Ce ai de spus celor care chiar gândesc așa?

Chiar crezi că lucrurile au mers mai bine acum 30 de ani, acum 40 de ani, acum 50 de ani? Zic că memoria e cam mioapă. Vă amintiți numai de ce a fost bun, nu și de ce a fost rău. E normal, e natural să fie așa. Dar nu vă autoamăgiți.

Gândiți critic și nu memorați doar ceea ce vor alții să gândiți.

Întorcându-ne la exemplul nostru, chiar îți închipui că a fost absolut necesar să aruncați o bombă atomică asupra Hiroșimei? Ce zic istoricii voștri americani despre nenumăratele rapoarte făcute de cei care susțin că știu mai mult despre ce s-a întâmplat cu adevărat, în care se arată că

imperiul japonez a anunțat în particular Statele Unite despre dorința lui de a termina războiul, *înainte* ca bomba să fie aruncată? Cât de mare a fost rolul jucat de dorința de *răzbunare* pentru grozăvia de la Pearl Harbour în luarea deciziei de bombardare. Și, dacă accepți că bomba de la Hiroșima a fost necesară, a fost oare nevoie să aruncați și a doua bombă?

S-ar fi putut, desigur, ca relatarea voastră să fi fost corectă. S-ar fi putut ca punctul de vedere american să concorde exact cu ceea ce s-a întâmplat. Dar nu acesta este subiectul discuției.

Ideea e că sistemul vostru educațional nu permite gândire critică asupra acestor chestiuni, sau asupra multor altora. Îți poți imagina ce i s-ar întâmpla unui profesor de istorie sau studii sociale din Iowa care ar pune elevilor întrebările de mai sus, invitându-i și încurajându-i să examineze și să exploreze aceste subiecte în profunzime și să tragă propriile lor concluzii? *Aceasta e problema!*

Voi nu vreți ca tinerii voștri să tragă propriile lor concluzii. Vreți ca ei să *ajungă la aceeași concluzie la care ați ajuns și voi*. Așa îi condamnați să repete greșelile la care v-au dus propriile *voastre* concluzii.

Dar ce părere ai despre afirmațiile făcute de atât de mulți oameni în legătură cu vechile valori și dezintegrarea actuală a societății noastre? Ce părere ai de creșterea incredibilă a numărului de adolescente care nasc copii, sau de mame care apelează la ajutor social, sau de lumea noastră care o ia razna?

Lumea voastră a luat-o razna. Sunt de acord cu asta. Dar nu a luat-o razna pentru ceea ce ați permis voi școlilor să-i învețe pe copii. A luat-o razna din cauza a ceea ce nu le-ați permis să-i învețe. Nu ați permis școlilor să îi învețe că nu există nimic altceva decât dragoste. Nu ați permis școlilor să vorbească despre o dragoste necondiționată.

Fir-ar să fie! Noi nu le permitem nici măcar *religiilor* noastre să vorbească despre asta.

E adevărat. Și nu veți permite odraslelor voastre să fie învățate să se bucure de ei înșiși și de trupurile lor, de calitatea lor de oameni și de minunatele lor ființe sexuate. Și nu veți permite copiilor voștri să știe că ei

sunt - în primul rând și mai presus de orice - ființe spirituale care locuiesc într-un trup. Și nici nu îi tratați pe copiii voștri ca pe niște suflete care vin în trupuri.

În societățile în care se vorbește despre sexualitate deschis, liber, unde aceasta este explicată și trăită cu bucurie, practic nu există crime sexuale, apare un număr foarte mic de nașteri care nu sunt așteptate și nu există nici o naștere „nelegitimă” sau nedorită. În societățile foarte evolute, *toate* nașterile sunt binecuvântări și toate mamele și copiii sunt îngrijiți. Într-adevăr, societatea nu poate proceda altfel. În societățile în care istoria nu se supune punctelor de vedere ale celor mai puternici și celor mai tari, greșelile trecutului sunt recunoscute deschis și nu mai sunt repetate niciodată, iar comportamentele care sunt, în mod clar, autodistructive sunt abandonate, pe considerentul că *o dată, ajunge*.

În societățile în care se predau gândire critică, soluții la probleme, cât și deprinderi pentru viață, mai degrabă decât fapte memorate pur și simplu, până și așa numitele acțiuni „justificabile” din trecut sunt supuse unei analize intense. Nimic nu este acceptat așa cum se prezintă.

Cum funcționează asta? Să folosim exemplul luat din al doilea război mondial. Cum ar putea aborda episodul istoric Hiroșima un sistem școlar care predă deprinderi pentru viață, mai degrabă decât simple fapte.

Profesorii voștri ar descrie elevilor lor exact ceea ce s-a întâmplat acolo. Ei ar include toate faptele - *toate* faptele - care au dus la acel eveniment. Ar căuta punctul de vedere al istoricilor din *ambele* tabere, înțelegând că există mai mult decât un singur punct de vedere în *orice* *pravință*. Apoi, nu ar cere elevilor să memoreze faptele. În schimb, le-ar arunca o provocare. Ar spune: „Acum ați auzit totul despre acest eveniment. Știți tot ce s-a întâmplat înainte și tot ce a fost după aceea. V-am oferit tot atâtea 'cunoștințe' despre acest eveniment câte am putut găsi. Ce 'înțelepciune' iese acum din aceste 'cunoștințe'.

Dacă vi s-ar cere să rezolvați problemele care au apărut în acele zile și care au fost rezolvate prin aruncarea bombelor, cum ați face-o? Vă puteți gândi la o soluție mai bună?”

Bineînțeles. E ușor. Oricine poate oferi răspunsuri *în felul acesta* - profitând de avantajul *celui care privește în urmă*. Oricine poate privi peste umăr și spune „eu așa fi procedat altfel”.

Atunci, voi de ce n-o faceți?

Ce-ai spus?

Am întrebat, de ce n-o faceți și voi? De ce nu v-ați uitat peste umăr, să *învățați* din trecutul vostru și apoi să procedați altfel? Îți spun Eu de ce. Pentru că, a le permite copiilor voștri să privească trecutul vostru și să-l analizeze critic - *ale cere* să procedeze astfel ca parte a educației lor - ar însemna să riscați ca ei *să nu fie de acord* cu modul în care *ați procedat voi*.

Oricum, ei nu vor fi, bineînțeles, de acord. Voi nu veți permite ca asemenea lucruri să se întâmple prea mult în timpul orelor de clasă. Prin urmare, ei trebuie să meargă pe străzi. Să fluture placarde. Să-și rupă cantele. Să ardă steaguri. Să facă orice pot ca să vă capteze atenția, să vă determine să-i vedeți. Tineretul vostru țipă către voi: „Trebuie să existe o cale mai bună!” Dar voi nu-i auziți. Nu *vreți* să-i auziți. Și, desigur, nu vreți să-i încurajați ca, în *clasă*, să înceapă să gândească critic asupra faptelor pe care le oferiți.

Acceptați-le, spuneți voi. Nu veniți aici să ne spuneți că am greșit. *Acceptați* că am procedat *așa cum trebuie*.

În felul acesta vă educați copiii. Asta numiți voi educație.

Dar există și dintre cei care ar spune că tineretul cu ideile lui trăsnete, nebune, libertine, au dus această țară și această lume de răpă. Au trimis-o în iad. Au împins-o la limită. Au distrus civilizația noastră bazată pe valori și au înlocuit-o cu o moralitate bazată pe făce-vrei, fă „orice-te-face-să-te-simți-bine”, moralitate care amenință să pună capăt chiar modului nostru de viață.

Tineretul *într-adevăr* distruge modul vostru de viață. *Întotdeauna* a făcut-o. Treaba voastră este să-l încurajați, nu să-l descurajați. Nu tineretul

vostru este cel care distruge pădurile tropicale. Ei vă cer să *încetați această distrugere*. Nu tineretul vostru este cel care degradează stratul vostru de ozon. Ei vă cer să *încetați această degradare*. Nu tineretul vostru este cel care îi exploatează pe săraci în ateliere ale trudei din toată lumea. Ei vă cer să *încetați această exploatare*. Nu tineretul vostru este cel care vă pune taxe îngrozitoare, iar apoi le folosește pentru război și armament. Ei vă cer să *încetați această practică*. Nu tineretul vostru este cel care ignoră problemele celor slabi și asupriți, lăsând sute de oameni să moară de inaniție în fiecare zi, pe o planetă care are mâncare absolut suficientă pentru a-i hrăni pe toți. Ei vă cer să *încetați aceasta*.

Nu tineretul vostru este cel care este angajat în politica de înșelăciune și manipulare. Ei vă cer să *încetați această politică*. Nu tineretul vostru este cel care este oprimat, rușinat și făcut să se jeneze sub aspect sexual de propriile lor trupuri și să le transmită și copiilor lor această rușine și jenă. Ei vă cer să *încetați toate astea*. Nu tineretul vostru este cel care a instituit un sistem de valori care spune că „cel mare este și cel tare”, cât și o lume care rezolvă problemele cu violență. Ei vă cer să *încetați de a-l mai folosi*. Ba nu, ei nu vă cer, ... ei vă *imploră*.

Cu toate acestea, tineretul e cel violent! Tineretul care intră în bande și se omoară unul pe altul! Tineretul e cel care dă cu tifla legii și ordinii - *orice fel* de ordine. Tineretul care ne *înnebunește*!

Când țipetele și rugămințile tineretului pentru a schimba lumea nu sunt auzite și nici băgate în seamă; când își vede cauza pierdută - când vede că faceți cum vreți voi, orice s-ar întâmpla - tineretul, care nu este prost, va face următorul lucru pe care-l va considera bun. Dacă nu vă poate înfrânge, va face ca voi.

În ceea ce privește comportamentul, tineretul vostru a făcut ceea ce ați făcut și voi. Dacă ei sunt violenți, e din cauză că voi sunteți violenți. Dacă ei sunt materialişti, e din cauză că voi sunteți materialişti. Dacă ei se comportă ca niște nebuni, e din cauză că voi vă comportați ca niște nebuni. Dacă ei folosesc sexul ca pe un instrument de manipulare, fără simț de răspundere, plini de rușine, e din cauză că voi faceți același lucru. Singura diferență dintre tineret și oamenii în vârstă este că tinerii fac totul la vedere. Cei în vârstă își ascund comportamentul, cei în vârstă cred că

tinerii nu văd. Cu toate acestea, tineretul vede tot. Nu li se poate ascunde nimic. Ei văd ipocrizia celor în vârstă și încearcă cu disperare să o schimbe. După ce au încercat și nu au reușit, tinerii nu văd altă șansă decât să o imite. Aici greșesc, dar *nu au fost niciodată învățați să procedeze altfel*. Nu li s-a permis să analizeze în mod critic ce făceau părinții lor. Li s-a permis numai să memoreze.

Ceea ce memorezi, îți revine mereu în minte.

Prin urmare, cum ar trebui să ne educăm tineretul?

În primul rând, tratați-i ca suflete. Ei sunt suflete care intră într-un corp fizic. Nu e ușor pentru un suflet să facă asta; nu e ușor să se obișnuiască cu așa ceva. E ceva care constrânge, care limitează. De aceea nou-născutul va plânge că este, dintr-o dată, atât de limitat. Ascultați-le plânsul. Înțelegeți-i și acordați copiilor voștri cât mai mult sentiment de „neîngrădire” cu puțință. Apoi, prezentați-le cu blândețe și grijă lumea pe care ați creat-o.

Aveți mare grijă - adică, fiți prudenți - cu ceea ce le introduceți în memorie. Copiii își amintesc tot ceea ce văd, tot ceea ce trăiesc ca experiență. De ce îi palmuiți pe copiii voștri în momentul în care ies din pân-tec. Chiar vă imaginați că acesta este unicul mod prin care le porniți motoarele? De ce îndepărtați bebelușii de mamele lor la câteva minute după ce au fost separați de singura formă de viață pe care au cunoscut-o în toată existența lor actuală? Oare măsuratul și cântăritul și înțepatul și scormonitul nu pot să mai aștepte, până ce nou-născutul trăiește experiența siguranței și mângâierii celei *care i-a dat viață*?

De ce permiteți ca cele mai de început imagini la care este expus copilul vostru să fie imagini ale violenței? Cine v-a spus că acestea le fac bine copiilor voștri? Și de ce ascundeți imaginile dragostei?

De ce-i învățați pe copiii voștri să le fie rușine și să fie jenați de propriile lor trupuri și de funcțiile lui, ascunzând de ei propriul vostru trup și spunându-le să nu se atingă vreodată într-un mod care le face plăcere? Ce mesaj despre plăcere le trimiteți voi? Și ce lecții despre trup?

De ce vă duceți copiii la școli unde este permisă și încurajată competiția, unde este recompensat cel care învață „mai bine” și cel care este „cel mai bun”, unde „performanța” capătă note și cu greu se tolerează evoluția

în ritm propriu? Ce înțelege copilul vostru din asta?

De ce-i nu-i învățați pe copiii voștri mișcare și muzică și bucuria artei și misterul basmelor și minunăția vieții? De ce nu scoateți la suprafață ceea ce se găsește în mod natural în copil, mai degrabă decât să căutați să băgați în el tot ce este artificial. Și de ce nu permiteți tinerilor să învețe gândire logică și critică și soluții la probleme și creație, folosind uneltele proprii lor intuiții și cunoașterea lor interioară cea mai profundă, mai degrabă decât regulile și sistemele de memorare și concluziile unei societăți care s-a dovedit deja a fi complet incapabilă de a evolua prin astfel de metode, dar care continuă să le folosească?

În cele din urmă, învățați-i *concepte* și nu *subiecte*.

Organizați o nouă programă școlară pe care să o construiți în jurul a trei Concepte de Bază:

A fi conștient.

A fi cinstit.

A fi responsabil.

Învățați-i pe copiii voștri aceste trei concepte, încă din fragedă pruncie. Faceți ca acestea să fie prezente în programa școlară până în ultima clipă. Structurați întregul model educațional bazându-vă pe ele. Întregul proces de instruire să se nască din ele.

Nu înțeleg ce vrei să spui.

Vreau să spun că tot ceea ce-i învățați, trebuie să provină din interiorul acestor concepte.

Poți să-mi explici? Cum să-i învățăm cele trei discipline de bază, cititul, scrisul și socotitul?

Toate subiectele materiilor predate, toate poveștile, povestirile se vor situa în jurul acestor concepte de bază, de la primele clase primare până la cititorii voștri cei mai sofisticăți. Adică, ele vor fi povestiri despre conștientă, povestiri despre cinste, povestiri despre responsabilitate. Copiii voștri vor fi inițiați în aceste concepte, inoculați cu ele, îndopați cu ele.

Temele scrise se vor învăța în jurul acestor Concepte de Bază și a

altora care sunt la fel cu ele, pe măsură ce copilul crește în capacitatea lui de autoexprimare.

Până și îndemânarea de a socoti va fi predată în cadrul acestora. Aritmetica și matematica nu sunt noțiuni abstracte, ci unelte fundamentale în univers, pentru ca să-ți poți trăi viața. Predarea tuturor deprinderilor de a socoti va fi făcută în contextul unei experiențe mai largi de viață, într-un mod care atrage atenția asupra Conceptelor de Bază și a derivatelor lor și concentrează această atenție asupra acestora.

Ce sunt aceste „derivate”?

Ca să folosesc o expresie modernă, ele sunt produse colaterale. Întregul model educațional se poate baza pe ele, înlocuind - în actuala voastră programă școlară - obiectele care predau, în esență, fapte.

De exemplu?

Ei bine, hai să ne folosim imaginația. Care sunt câteva dintre conceptele care au importanță pentru tine în viață?

Păi... aș zice ... cinstea, după cum ai spus.

Bine, dă-i înainte. Acesta este un Concept de Bază.

Și... corectitudinea. Este un concept important pentru mine.

Bun. Mai sunt și altele?

Să te porți frumos cu ceilalți. Țsta ar fi unul. Nu știu cum să-l exprim ca pe un concept.

Continuă. Lasă-ți gândurile să curgă.

Să te înțelegi cu cineva. Să fii tolerant. Să nu faci rău altora. Să-i consideri pe toți egali. Sper că îi voi putea învăța pe copiii mei toate aceste lucruri.

Bine. Excelent! Dă-i înainte.

Uf... să crezi în tine însuși. Țasta e unul grozav. Și, of,... așteaptă, așteaptă... mai îmi vine unul în gând. Aha... da, ăsta-i:... să trăiești cu demnitate. Cred că l-aș numi *a trăi cu demnitate*. Nu știu cum să-l formulez mai bine, dar e vorba de modul în care un om se comportă în viață, modul în care-i respectă pe ceilalți și căile pe care o apucă ceilalți.

E foarte bine ce ai spus. E foarte bine. *Ajunși* la esență. Și mai există multe alte asemenea concepte pe care toți copiii voștri trebuie să le înțeleagă foarte bine, dacă vor să evolueze și să devină ființe umane depline. Cu toate acestea, voi nu predați aceste lucruri în școli. Ele, cele despre care vorbim acum, sunt cele mai importante lucruri din viață, dar voi nu le predați în școli. Voi nu predați ce înseamnă a fi cinstit. Voi nu predați ce înseamnă a fi responsabil. Voi nu predați ce înseamnă a fi conștient de sentimentele altora și cu respect față de căile altora.

Zici că e de datoria părinților să-i învețe pe copii asemenea lucruri. Dar părinții nu pot decât să transmită mai departe ceea ce le-a fost transmis și lor. Iar păcatele tatălui au fost trecute asupra fiului. Așa că voi îi învățați aceleași lucruri pe care le-ați învățat de la părinții voștri.

Și ce dacă? Ce e rău în asta?

După cum am tot spus, te-ai uitat, în ultima vreme, la cum arată lumea voastră?

Ne tot aduci înapoi la chestia asta. Ne tot faci să ne uităm la lumea de azi. Dar nu e vina noastră. Nu putem fi acuzați pentru felul în care arată restul lumii.

Nu este o problemă de acuzare, e o problemă de alegere. Și, dacă *voi* nu sunteți responsabili pentru alegerile pe care le-a făcut umanitatea și *le face mereu*, atunci cine este?

Noi nu ne putem considera responsabili pentru *tot*!

Adevăr îți spun Eu ție: Până când nu veți vrea să vă asumați responsabilitatea pentru tot, *nu puteți schimba nimic*. Nu puteți continua să spuneți că *ei* au făcut-o și *ei* o fac și ce bine ar fi dacă *ei* ar face ce trebuie. Amintește-ți minunatul vers din personajul comic al lui Walt Kelly, Pogo, și nu-l uita niciodată:

„Am întâlnit dușmanii și ei sunt noi.”

Am repetat aceleași greșeli timp de sute de ani, nu-i așa?

Mii de ani, fiule. Faceți aceleași greșeli de mii de ani. În privința instinctelor primare, omenirea nu a evoluat mult peste oamenii cavernelor. Dar orice încercare de a schimba lucrurile este întâmpinată cu dispreț. Orice provocare de a vă evalua valorile și, poate, a le restructura este întâmpinată cu frică și apoi cu mânie. Și mai vine și ideea Mea de a preda în *școli* concepte mai evolute. Măiculiță, chiar că ne jucăm cu focul. Cu toate acestea, în societățile foarte evolute se face exact acest lucru.

Problema este că nu toți oamenii sunt de acord cu aceste concepte, cu înțelesul lor. De aceea nu le putem preda în *școli*. Părinții iau foc când încerci să introduci asemenea lucruri în programa școlară.

Ei spun că predai „valori” și că în școală nu este loc pentru acest gen de instruire.

Ei greșesc. Iarăși, bazându-ne pe ceea ce spui tu că încearcă rasa umană să facă - adică să construiască o lume mai bună - ei *greșesc*. Școlile sunt *exact* locul pentru acest gen de instruire. Mai exact, *pentru că* școlile sunt departe de prejudecățile părinților. Mai exact, *pentru că* școlile sunt separate de ideile preconceptuate ale părinților. *Ai văzut* ce rezultat a avut pe planeta voastră transmiterea valorilor de la părinte la copil.

Planeta voastră este o *harababură*.

Voi nu înțelegeți care sunt conceptele fundamentale ale societăților civilizate.

Voi nu știți cum să rezolvați un conflict fără violență.

Voi nu știți cum să trăiți fără frică.

Voi nu știți cum să acționați fără interes personal.

Voi nu știți cum să iubiți necondiționat.

Acestea sunt moduri fundamentale de a înțelege - *fundamentale* - și, ... după mii și mii de ani, voi nu sunteți nici măcar aproape de a le înțelege pe deplin, cu atât mai puțin de a le implementa.

Există vreun mod de a ieși din această harababură?

Da. El se află în școlile voastre! În educația tineretului! Speranța voastră este în generația viitoare și în cea de după ea! Dar încetați de a-i mai angrena în mecanismul *trecutului*. Acest mecanism nu a funcționat. Nu v-a dus unde ziceați că vreți să mergeți. Dacă nu sunteți atenți, veți ajunge exact în locul înspre care vă îndreptați!

Opriți-vă, deci! Întoarceți-vă! Stați cu toții jos și adunați-vă gândurile. Creați cea mai măreață versiune a celei mai grandioase viziuni pe care ați avut-o vreodată despre voi înșivă ca rasă umană. Apoi luați valorile și conceptele care marchează o astfel de viziune și predați-le în școlile voastre. De ce să nu aveți materii școlare cum ar fi:

A înțelege ce înseamnă Puterea

Rezolvări Pașnice pentru Conflicte

Elementele Relațiilor de Iubire

Conceptul de Persoană și Crearea de Sine

Trup, Minte și Suflet: Cum Funcționează Ele

Creativitate Angajantă

Celebrarea Sinelui, Prețuirea Altora

Exprimare Sexuală Exuberantă

Corectitudine

Toleranță

Deosebiri și Asemănări
Economie Etică
Conștiință Creatoare și Puterea Minții
Conștiință și Vigilență
Cinste și Responsabilitate
Clarviziune și Transparență
Știință și Spiritualitate

Multe *sunt* predate chiar acum. Le numim Studii Sociale.

Eu nu vorbesc despre un curs de două zile într-un semestru. Eu vorbesc despre *cursuri separate* asupra fiecăruia dintre aceste subiecte. Eu vorbesc despre o revizuire completă a programelor voastre școlare. Eu vorbesc despre o programă bazată pe valori. Ceea ce predați voi acum este, în mare măsură, o programă bazată pe fapte.

Eu vorbesc despre concentrarea atenției copiilor voștri asupra înțelegerii conceptelor de bază și a structurilor teoretice în jurul cărora poate fi construit sistemul lor de valori, în aceeași măsură în care se concentrează ei acum asupra datelor, faptelor și statisticilor.

În societățile foarte evolute din galaxia și din universul vostru (societați despre care vom vorbi mult mai detaliat în volumul al III-lea), conceptele de viață sunt predate odraslelor începând cu o vârstă foarte mică. Ceea ce voi numiți „fapte”, care în acele societăți sunt considerate de mult mai mică importanță, sunt predate la o vârstă mult mai avansată.

Pe planeta voastră ați creat o societate în care micuțul Ionel a învățat să citească înainte să termine grădinița, dar nu a învățat cum să facă să nu-și mai muște fratele. Și Suzi și-a perfecționat tabla înmulțirii folosind cartonașe și memorare mecanică în clasele foarte mici, dar nu a învățat că nu există nimic de rușine sau jenant când e vorba de trupul ei.

În clipa aceasta, școlile voastre există în primul rând pentru a da răspunsuri. Ar fi mult mai folositor dacă funcția lor ar fi, în primul rând, de a pune întrebări.

Ce înseamnă să fii cinstit sau responsabil sau „corect”? Care sunt implicațiile? Ce înseamnă, oare, că $2+2=4$? Care sunt implicațiile?

Societățile foarte evolute își încurajează copiii să *descopere* și să

creeze ei înșiși răspunsurile.

Dar ... dar, aceasta ar duce la *haos*!

În comparație cu viața nehaotică pe care o trăiți acum ...

Bine, bine,... ar duce la *și mai mult* haos.

Eu nu sugerez că școlile voastre nu împărtășesc niciodată copiilor nici unul dintre lucrurile învățate de voi și nici concluziile la care ați ajuns în legătură cu ele. Dimpotrivă. Școlile fac un serviciu elevilor când împărtășesc Celor Tineri ceea ce Bătrânii au învățat și au descoperit, au decis și au ales în trecut. Elevii pot observa, apoi, cum au funcționat toate acestea. Totuși, în școlile voastre, voi prezentați aceste date elevilor ca Ceea ce Este Corect, când ele ar trebui să fie oferite, pur și simplu, ca ceea ce sunt: date.

Datele din Trecut nu ar trebui să fie baza Adevărului Present. Datele dintr-un timp anterior sau o experiență anterioară ar trebui să fie întotdeauna numai și numai baze pentru noi întrebări. Comoara ar trebui să fie în întrebare și nu în răspuns. Iar întrebările sunt întotdeauna aceleași. Referitor la aceste date din trecut pe care vi le-am prezentat, sunteți de acord sau nu sunteți de acord? Ce credeți?

Întotdeauna aceasta este întrebarea cheie. Întotdeauna acesta este centrul atenției. Ce credeți voi? Ce credeți voi? *Ce credeți voi?*

În mod evident, copiii vor acorda acestei întrebări valorile impuse de către părinții lor. Părinții vor continua să joace un rol deosebit - evident, primul rol - în crearea sistemului de valori al copilului. Intenția și scopul școlii ar fi să încurajeze copilul, de la vârsta ce mai fragedă până la sfârșitul educației lui formative, să exploreze aceste valori, să învețe cum să le folosească, cum să le aplice, cum să le facă să funcționeze - și, ei bine da, chiar să le pună sub semnul întrebării. Pentru că, acei părinți care nu permit copiilor lor să se îndoiască de aceste valori nu-și iubesc copiii ci, mai degrabă, se iubesc pe ei înșiși *prin* copiii lor.

O, cât aș dori, cât de mult aș dori să existe școli ca cele pe care le

descrii!

Există unele care caută să se apropie de acest model.

Există?

Da. Citește lucrările unui om care se numește Rudolph Steiner. Cercetează metodele Școlii Waldorf căreia el i-a pus bazele.

Desigur că știu despre aceste școli. Faci cumva reclamă?

Este o observație.

Pentru că știai că eu cunosc foarte bine Școlile Waldorf. Știai acest lucru.

Bineînțeles că-l știam. Tot ce ai făcut în viață ți-a fost de folos, te-a adus în acest moment. Eu nu am pornit să vorbesc cu tine doar la începutul acestei cărți. Eu vorbesc cu tine de ani întregi, prin toate legăturile și experiențele pe care le-ai avut.

Vrei să spui că Școala Waldorf este cea mai bună?

Nu. Spun doar că este un model care funcționează, dacă luăm în considerare încotro spui tu că se îndreaptă rasa umană; dacă luăm în considerare ceea ce pretinzi că vrei să facă ea, dacă luăm în considerare ceea ce spui că vrea să fie. L-am dat doar ca exemplu - unul dintre cele câteva pe care le-aș putea cita, deși pe planeta ta și în societate ta ele sunt rare - de cum se poate realiza educația într-un mod care se concentrează pe „înțelepciune” mai mult decât pe simple „cunoștințe”.

Ei da, e un model pe care-l aprob foarte tare. Există multe diferențe între o școală Waldorf și alte școli. Să-ți dau un exemplu. E unul simplu, dar exemplifică extraordinar de bine această idee.

În școala Waldorf, profesorul parcurge împreună cu copiii toate nivelele de experiență școlară, de la școală primară la școală gimnazială. În toți acei ani, copiii au același profesor și nu trec de la o persoană la alta. Îți imaginezi ce legătură se formează aici. Poți să vezi valoarea?

Profesorul ajunge să cunoască copilul ca și când ar fi al lui propriu. Copilul trece la un nivel înalt de încredere și dragoste față de profesor, nivel care deschide uși nebănuite de multe școli cu orientare tradițională. La sfârșitul acelor ani, profesorul se întoarce la clasa întâi, luând-o iarăși de la capăt cu un alt grup de copii, de-a lungul tuturor anilor de programă școlară.

Un profesor Waldorf devotat poate să lucreze numai cu patru sau cinci grupe de copii pe parcursul întregii cariere. Dar el a însemnat ceva pentru acei copii, dincolo de orice ar putea oferi o școală tradițională.

Acest model educațional admite și anunță că *relațiile umane, legăturile și dragostea* care sunt împărtășite într-o astfel de paradigmă, sunt la fel de importante ca orice *fapte* pe care profesorul i le poate împărtăși unui copil. Este ca și cum ar fi lecții particulare care se desfășoară în afara casei.

Da, este un model bun.

Mai sunt și alte modele bune?

Da. În ceea ce privește educația, faceți ceva progrese pe planeta voastră, dar foarte încet. Până și încercarea de a introduce în școli publice o programă școlară care are un scop, care se axează pe dezvoltarea unor îndemânări, a întâmpinat o rezistență enormă. Oamenii o consideră ca pe o amenințare, sau ca fiind inefficientă. Ei vor ca odraslele lor să învețe *fapte*. Totuși, mai există și alte păreri.

Mai e mult de făcut.

Și acesta este numai un singur domeniu al experienței umane căreia i-ar prinde bine niște corecturi, dat fiind ceea ce spuneți voi, în calitate de ființe umane, că vă străduiți să fiți.

Dar îmi închipui că și arenei politice i-ar prinde bine niște schimbări.

Să fii sigur de asta.

10

Asta am așteptat. E mai mult decât am presupus că îmi promiteai când mi-ai spus că volumul al II-lea va trata despre probleme planetare la scară globală. Ce-ar fi să începem discuția noastră despre politica umană cu ceva care arată ca o întrebare elementară?

Nici o întrebare nu este fără rost sau fără valoare. Întrebările sunt ca oamenii.

Aha! E bună! Atunci să te întreb. Este greșit să faci politică externă bazându-te pe interesele generale ale țării tale?

Nu. În primul rând, din punctul Meu de vedere, *nimic* nu este „greșit”. Dar înțeleg cum folosești acest termen, așa că voi vorbi în contextul vocabularului tău. Voi folosi termenul „greșit” cu înțelesul „ceea ce nu-ți este de folos având în vedere cine și ce alegi tu să fii”. Acesta este înțelesul pe care l-am dat Eu întotdeauna termenilor „corect” și „greșit” în ceea ce vă privește; întotdeauna în acest context, deoarece, adevărul e că nu există Corect și Greșit.

Deci, în acest context, nu, nu este greșit să-ți bazezi deciziile de politică externă pe considerații de interese de investiție. Ceea ce este greșit este a pretinde că nu procedezi așa. Și asta fac, desigur, majoritatea țărilor. Ele acționează - *sau nu acționează* - din anumite motive, apoi expun ca justificare un cu totul alt set de motive.

De ce? De ce fac țările așa ceva?

Pentru că guvernele știu că, dacă oamenii ar înțelege motivele reale pentru majoritatea deciziilor de politică externă, poporul nu i-ar mai sprijini. Acesta este un adevăr valabil pentru guvernele de pretutindeni. Există foarte puține guverne care nu-și duc poporul în eroare în mod deliberat. Înșelăciunea este un apanaj al guvernului, deoarece puțini

oameni ar alege să fie guvernați la modul în care sunt guvernați - puțini oameni ar alege să fie guvernați cât de cât - dacă guvernul nu i-ar convinge că deciziile pe care el le ia sunt spre binele lor.

E greu să-i convingi, pentru că majoritatea oamenilor văd clar prostia care există în guvern. Astfel că guvernul trebuie să mintă pentru ca, cel puțin să încerce să păstreze loialitatea poporului. Guvernul este exemplul perfect al acurateței axiomei că, dacă minți destul de tare și destul de mult timp, minciuna devine „adevăr”. Oamenii de la putere nu trebuie niciodată să lase publicul să știe cum au ajuns ei la putere - și nici tot ceea ce au făcut și vor să facă pentru a rămâne acolo.

Adevărul și politica nu se amestecă și *nu pot* să se amestece, deoarece politica este *arta* de a spune numai ceea ce e nevoie să fie spus - și așa cum trebuie spus - pentru a se ajunge la scopul dorit. Nu tot ce înseamnă politică este rău, dar arta politicii este o artă *practică*. Ea recunoaște cu mare sinceritate psihologia majorității oamenilor. Ea, pur și simplu, observă că majoritatea oamenilor acționează din interes propriu. Astfel că politica e modul în care oamenii de la putere încearcă să te convingă că interesul *lor* propriu e *interesul tău*.

Guvernele înțeleg interesul propriu. De aceea guvernele sunt foarte bune să facă programe care *dau* ceva oamenilor. Inițial, guvernele au avut funcții foarte limitate. Scopul lor a fost doar să „păstreze și să protejeze”. Apoi, cineva a adăugat „să dea”. Când guvernele au început să fie și *furnizorul* poporului și nu numai protectorul lui, guvernele au început să *creeze* societatea - mai degrabă decât să o păstreze.

Dar guvernele nu fac, pur și simplu, ceea ce vor oamenii? Nu furnizează guvernării doar mecanismul prin care poporul face rost, la nivel social, de ceea ce are nevoie ? De exemplu, în America, noi punem mare preț pe demnitatea vieții umane, pe libertatea individuală, pe importanța șansei, pe caracterul sacru al noțiunii de copil. Astfel că am făcut legi și am cerut guvernului să creeze programe care să ofere venituri pentru cei în vârstă, astfel încât ei să-și poată păstra demnitatea și când sunt la pensie; să asigure locuri de muncă și condiții de locuit egale pentru toți oamenii - chiar și pentru cei care sunt diferiți de noi sau care au un stil de viață cu care nu suntem de acord; să garanteze prin legislația muncii dreptul copiilor națiunii de a nu deveni sclavii națiunii și că o familie care are copii trăiește cu

demnitate și cu elementele de bază ale vieții - hrană, îmbrăcăminte, adăpost.

Astfel de legi au un impact bun asupra societății. Totuși, atunci când te ocupi de nevoile poporului, trebuie să fii atent să nu-i jefuiești de cea mai mare demnitate a lor: exercitarea puterii personale, creativitatea individuală și ingeniozitatea care permit oamenilor să-și dea seama că pot să facă ei înșiși rost de ceea ce au nevoie. Este un echilibru foarte greu de păstrat aici. Voi, oamenii, se pare că știți numai cum să treceți de la o extremă la alta. Ori vreți ca guvernul „să facă totul” pentru popor, ori vreți să distrugeți toate programele guvernului și să aboliți, mâine, toate legile lui.

Da, iar problema este că sunt atât de mulți care *nu pot* să facă rost de ceea ce au nevoie, într-o societate care oferă, în mod obișnuit, oportunitățile de viață cele mai bune celor care au recomandările „bune” (sau nu le au pe cele „rele”); care *nu pot* să obțină cele necesare, într-o națiune în care proprietarii nu închiriază case familiilor numeroase, în care companiile nu promovează femeile, în care justiția e prea adesea un produs al statutului social, în care accesul la îngrijirea sănătății este limitat pentru cei care nu au venituri suficiente și în care există pe scară largă multe alte discriminări și nedreptăți.

Deci trebuie ca guvernele să înlocuiască conștiința poporului?

Nu. Guvernele *sunt* conștiința manifestă a poporului. Prin ele, poporul caută, speră și hotărăște să îndrepte relele societății.

Bine spus. Totuși, repet, trebuie să aveți grijă să nu vă înăbușiți în legi care încearcă să garanteze oamenilor șansa de a putea respira! Nu puteți legifera moralitatea. Nu puteți mandata egalitatea.

E nevoie de o *schimbare* a conștiinței colective și nu de o *impunere* a conștiinței colective. Comportamentul (și toate legile și toate programele guvernamentale) trebuie să-și aibă obârșia în A Fi, trebuie să fie o reflectare adevărată a lui Cine Sunteți.

Legile societății reflectă *într-adevăr* cine suntem! Ele spun fiecăruia „Așa *este* aici în America. Așa *suntem* noi, americanii”.

Asta, poate, în cel mai bun dintre cazuri. Dar cel mai adesea, legile voastre anunță ceea ce cred *cei de la putere* că *ar trebui să fiți*, dar nu sunteți.

„Cei puțini din elită” îi instruiesc prin legi pe „cei mulți și ignoranți”.

Exact.

Și ce-i rău în asta? Dacă există câțiva dintre cei mai inteligenți și cei mai buni dintre noi care vor să se ocupe de problemele societății, ale lumii și propun soluții, oare asta nu e în favoarea celor mulți?

Depinde de motivele acestor câțiva, cât și de puterea lor de înțelegere. În general, singurul lucru în favoarea „celor mulți” este să îi lași să se guverneze singuri.

Anarhie. N-a funcționat niciodată.

Nu poți să evoluezi și să devii cineva, când guvernul îți spune tot timpul ce să faci.

S-ar putea aduce drept contra-argument faptul că guvernul - și prin aceasta înțeleg legea prin care am ales să ne guvernăm pe noi înșine - este o reflectare a cât de evoluată este societatea (sau cât nu este), deoarece societățile evolute dau legi evolute.

Foarte puține o fac, pentru că în societățile evolute sunt *necesare* foarte puține legi.

Dar societățile care într-adevăr nu au legi sunt cele primitive, în

care „cel mare este și cel tare”. Legile reprezintă încercarea omului de a nivela terenul; de a garanta că predomină ceea ce este într-adevăr corect, indiferent dacă este slăbiciune sau putere. Cum am putea coexista fără coduri de comportament asupra cărora ambele părți au căzut de acord?

Eu nu propun o lume fără coduri de comportament și fără acorduri mutuale. Sugerez că acordurile și codurile voastre să fie bazate pe o înțelegere superioară și pe o definiție măreață a interesului propriu.

Ceea ce *spun*, de fapt, majoritatea legilor este ceea ce reprezintă interesele generale ale celor mai puternici dintre voi.

Hai să luăm un singur exemplu. Fumatul. Legea spune că nu aveți voie să cultivați un anumit gen de plantă, cânepa indiană, deoarece, după cum spune guvernul, nu e bună pentru voi. Totuși, același guvern spune că este permis să cultivați și să folosiți *un alt* soi de plantă, tutunul, nu pentru că *acesta* este bun pentru voi (chiar guvernul însuși spune că este *rău*) ci, probabil, pentru că l-ați cultivat dintotdeauna.

Motivul adevărat pentru care prima plantă este scoasă în afara legii și a doua nu, nu are nici o legătură cu sănătatea. Are legătură cu factorul economic. Adică, cu *puterea*.

Legile voastre *nu* arată, deci, ce gândește societatea despre ea însăși și ce anume dorește să fie. Legile voastre arată *unde se află puterea*.

Nu-i cinstit. Ai ales o situație unde contradicția este evidentă.

Majoritatea situațiilor nu sunt așa.

Dimpotrivă. Majoritatea *sunt*.

Atunci, care este soluția?

Să aveți cât de puține legi cu putință - legi care sunt limitări reale.

Motivul pentru care prima buruiană este scoasă în afara legii este nu-mai *ostentativ* legat de sănătate. *Adevărul* este că prima buruiană nu dă mai multă dependență și nu reprezintă un risc mai mare pentru sănătate decât țigările sau alcoolul, iar acestea două sunt *protejate* prin lege.

Atunci de ce nu este permisă? Pentru că, dacă ar fi cultivată, jumătate din producătorii de bumbac și fabricanții de nylon și relon și produse de cherestea din lume ar ieși din afaceri. Întâmplător, cânepa indiană este unul dintre materialele cele mai folositoare, mai puternice, mai dure și mai rezistente de pe planeta voastră. Nu puteți produce o fibră mai bună pentru îmbrăcăminte, un material mai puternic pentru frânghii și sursă de pastă pentru hârtie mai ușor de cultivat și de recoltat. Tăiați pe an sute de mii de copaci ca să vă tipăriți ziarele de duminică, din care să puteți citi despre distrugerea pădurilor lumii. Cânepa indiană ar putea să vă ofere milioane de ziare de duminică fără să tăiați un singur pom. Într-adevăr, ea ar putea înlocui atât de multe materii prime cu o zecime din preț.

Ei, aici e toată treaba! Cineva pierde bani dacă se permite cultivarea acestei plante miraculoase - care, întâmplător, are și proprietăți medicale extraordinare. *De aceea*, marijuana este ilegală în țara voastră.

Din același motiv a durat atât de mult ca să ajungeți la producția de masă a automobilelor electrice, să acordați îngrijire medicală convenabilă și de bun simț, sau să folosiți energia solară în fiecare casă.

De ani de zile ați avut mijloacele necesare și tehnologia pentru a produce toate aceste lucruri. De ce nu le-ați produs? *Uită-te să vezi cine pierde bani dacă ați face-o*. Acolo vei găsi răspunsul.

Și asta este Societatea Măreață de care ești atât de mândru? „Măreața ta societate” trebuie să fie forțată cu șuturi și țipete să ia seama la bunăstarea comună. Ori de câte ori sunt menționate bunăstarea comună și binele colectiv, toată lumea urlă „comunism!”. În societatea voastră, dacă a oferi bunăstare celor mulți nu aduce un profit uriaș cuiva, *de cele mai multe ori binele celor mulți este ignorat*.

Aceasta nu este o realitate numai în țara ta, ci și în toată lumea. Prin urmare, problema de bază cu care se confruntă omenirea este: poate fi vreodată înlocuit interesul personal cu interesele cele mai mărețe, cu interesul *comun* al umanității? Dacă da, cum?

În Statele Unite ați încercat să serviți prin legi interesul comun, interesul cel mai mare. Ați eșuat lamentabil. Națiunea voastră este cea mai bogată, cea mai puternică de pe pământ și are una dintre cele mai ridicate rate ale mortalității infantile. De ce? Deoarece *oamenii săraci* nu-și pot permite îngrijire pre- și post-natală de calitate - iar societatea voastră este condusă de profit.

Am citat aceasta doar ca pe un exemplu al eșecului vostru lamentabil. Ar trebui să vă îngrijoreze faptul că bebelușii voștri mor în număr mai mare decât în majoritatea națiunilor industrializate din lume. Dar nu se întâmplă așa, iar aceasta spune foarte mult despre ce consideră societatea voastră ca fiind priorități.

Alte țări au grijă de cei bolnavi și de cei nevoiași, de bătrâni și de infirmi. Voi aveți grijă de cei bogați și înstăriți, de cei influenți și de cei bine situați. 85% dintre americanii pensionari *trăiesc în sărăcie*. Mulți dintre acești americani bătrâni și majoritatea oamenilor cu venituri mici folosesc camera de gardă a spitalului local ca „doctor de familie”, căutând tratament medical în condițiile cele mai mizerabile și neprimind, practic, nici un fel de îngrijire medicală preventivă.

Vezi tu, nu se scoate profit din oamenii care nu au bani de cheltuit... care nu mai *sunt folositori*... Și aceasta este *măreața* voastră societate.

Faci ca lucrurile să pară foarte sumbre. Cu toate acestea, America a făcut mai mult pentru cei bătuți de soartă și nefericiți, atât aici cât și în străinătate, decât orice altă națiune de pe Pământ.

America a făcut mult, e un adevăr vizibil. Dar știi că procentajul din produsul național brut pe care Statele Unite îl oferă ca ajutor extern este, proporțional, mai redus decât al multor țări mici? Ideea este că, înainte de a vă lauda prea mult pe voi înșivă, ar trebui, poate, să vă uitați la lumea din jur. Pentru că, dacă acesta este cel mai bun lucru pe care lumea voastră îl poate face pentru cei mai puțini norocoși, atunci aveți multe de învățat.

Trăiți într-o societate risipitoare și decadentă. Practic, în tot ceea ce faceți, aplicați ceea ce inginerii voștri numesc „învechire planificată”.

Automobilele costă de trei mai mult și țin de trei ori mai puțin.

Îmbrăcămintea se distruge după a zecea purtare.

Puneți chimicale în mâncare, astfel încât să o puteți ține mai mult în galantar, chiar dacă asta înseamnă ca voi să rămâneți mai puțin pe planetă. Sprijiniți, încurajați și faceți posibil ca echipele sportive să acorde salarii rușinos de mari pentru eforturi ridice, în timp ce profesorii, preoții și cercetătorii, care se chinuiesc să găsească un tratament pentru bolile care vă omoară, ajung să cerșească. Aruncați mai multă mâncare în fiecare zi din magazinele, restaurantele și casele voastre, decât ar fi necesar ca să

hrăniți jumătate din omenire. Toate astea nu sunt o încredințare, ci o simplă observație. Nu numai în legătură cu Statele Unite, pentru că asemenea atitudini care-ți fac rău la inimă sunt de găsit în toată lumea.

Cei bătuți de soartă de pretutindeni trebuie să se umilească și să țină foarte strâns de bani ca să poată rămâne în viață, în timp ce puținii de la putere își apără și își sporesc grămezile de bani, dorm pe cearceafuri de mătase și, în fiecare dimineață, învârt la baie robinete de aur. În timp ce copii numai carne și oase mor în brațele mamelor înlăcrimate, „liderii” țărilor lor se angajează în corupție politică și nu dau alimente obținute din donații maselor care mor de foame.

Nimeni nu pare că are puterea de a modifica aceste condiții, dar, adevărul e că nu puterea e problema. Nimeni nu pare să *vrea* să o facă.

Și așa va fi întotdeauna, atâta timp cât nimeni nu vrea să se ocupe de această situație grea ca și cum ar fi a lui.

De ce nu o facem? Cum putem să vedem asemenea atrocități în fiecare zi și să le lăsăm să continue?

Pentru că *nu vă pasă*. Este o lipsă de *grijă*. Întreaga planetă e pusă în fața unei crize de conștiință. Trebuie să hotărâți, pur și simplu, dacă *vă pasă unul de altul*.

Este o întrebare atât de patetică. De ce nu-i putem iubi pe membrii propriilor noastre familii?

Dar *îi iubiți* pe membrii propriilor voastre familii. Problema este că aveți o imagine foarte limitată în legătură cu cine *sunt* membrii familiei voastre.

Nu vă considerați ca făcând parte din familia omenească, prin urmare, problemele ei nu sunt ale voastre.

Cum își pot schimba popoarele de pe Pământ acest mod de a vedea lucrurile?

Depinde de *direcția* înspre care vreți să faceți schimbarea.

Cum putem elimina mare parte din durere, mare parte din suferință?

Eliminând ceea ce vă separă. Construind un nou model al lumii. Păstrându-l în cadrul unei *idei noi*.

Cum ar fi?

Cum ar fi, îndepărtarea radicală de modul în care vedeți voi lumea acum.

În prezent, voi vedeți lumea - vorbim geopolitic, acum - ca pe un grup de state-națiuni, fiecare suveran, separat, și independent unul față de celălalt.

Problemele interne ale acestor state-națiuni independente nu sunt în totalitatea lor considerate problemele grupului ca un întreg - în afară de cazul sau până când ele *afectează* grupul ca un întreg (sau pe cei mai puternici membri ai aceluia grup).

Grupul ca un întreg reacționează la condițiile și problemele statelor individuale, bazate pe interesele generale ale grupului mai larg. Dacă nimeni din grupul mai extins nu are nimic *de pierdut*, situația dintr-un anumit stat poate să se ducă de răpă și nimănui nu-i pasă.

Mii de oameni pot să moară de foame în fiecare an, sute pot muri în războaie civile, tirani pot să jefuiască teritoriul, dictatori și hoardele lor armate pot să violeze, să prade și să omoare, regimuri pot să jupoaie oamenii de drepturile lor cele mai elementare, iar voi ceilalți nu faceți nimic. Este, după cum spuneți, o „problemă internă”.

Dar când sunt amenințate interesele voastre, când e vorba de investițiile voastre, siguranța voastră și calitatea voastră de viață, adunați întreaga națiune și încercați să adunați întreaga lume în jurul vostru și vă repeziți acolo unde nimeni nu ar îndrăzni să pășească.

Apoi spuneți Marea Minciună - pretinzând că faceți ceea ce faceți din motive umanitare, pentru a-i ajuta pe cei oprimați, când adevărul este că vă apărați, pur și simplu, interesele.

Dovada este că nu vă pasă decât de locurile în care *aveți* interes.

Mașina politică mondială funcționează pe baza interesului personal. Ce e nou în asta?

Va trebui să apară ceva nou, dacă doriți ca lumea să se schimbe. Trebuie să începeți să vedeți interesul altuia ca fiind al vostru propriu.

Aceasta se va întâmpla numai când veți reconstrui realitatea globală și vă veți guverna în consecință.

Vorbești despre un guvern mondial?

Da.

11

Ai promis că în volumul al doilea vei intra în probleme geopolitice mai extinse care privesc planeta noastră (spre deosebire de problemele personale de bază pe care le-ai tratat în volumul I), dar nu credeam că vei intra într-o *asemenea* dezbatere!

E momentul ca omenirea să înceteze de a se mai autoamăgi, să se trezească, să-și dea seama că *singura problemă a omenirii* este lipsa de dragoste. Dragostea dă naștere la toleranță, toleranța dă naștere la pace. Intoleranța produce război și privește cu indiferență către condiții de neîngăduit. Dragostea nu poate fi indiferentă. Nu știe cum să o facă.

Cel mai rapid mod de a ajunge la dragoste și grijă față de întreaga omenire este să considerați întreaga omenire ca pe *familia* voastră.

Cel mai rapid mod de a vedea omenirea ca pe familia voastră este *să încetați de a vă mai separa de ea*. Fiecare dintre statele-națiuni care formează lumea voastră trebuie *să se unească*.

Dar avem Națiunile Unite.

Care a fost incapabil și lipsit de putere. Ca să funcționeze, acest organism ar trebui să fie complet restructurat. Nu e ceva imposibil dar, probabil, dificil și incomod.

Bine - ce propui?

Nu am o „propunere”. Ofer doar niște observații. În acest dialog tu îmi spui care sunt noile voastre alegeri și eu ofer observații asupra posibilităților voastre de a le manifesta. Ce *alegeți* voi acum în ceea ce privește relațiile curente între popoarele și națiunile de pe planeta voastră?

Am să folosesc cuvintele Tale. Dacă aș face cum vreau eu, aș alege să ajungem „acolo unde există dragoste și grijă pentru întreaga

omenire”.

Având în vedere această alegere, observ că ceea ce ar da rezultate ar fi formarea unei noi comunități politice mondiale, în care fiecare stat-națiune să aibă un cuvânt egal de spus în afacerile lumii și o parte proporțional egală din resursele lumii.

Asta n-o să funcționeze niciodată. Cei „care au” nu-și vor ceda niciodată suveranitatea, bogăția și resursele în favoarea celor „care nu au”. Și poți să-mi spui vreun motiv pentru care ar face-o?

Deoarece ar fi *în maximul lor interes*.

Ei nu-și dau seama de asta - și nici eu.

Dacă ați putea adăuga miliarde de dolari pe an la economia națiunii voastre - dolari care ar putea fi folosiți la a-i hrăni pe cei flămânzi, la a-i îmbrăca pe cei goi, la a-i adăposti pe cei săraci, la a aduce siguranță pentru cei bătrâni, a oferi o sănătate mai bună și a da un standard de viață demn pentru toți - n-ar fi aceasta în interesul cel mai înalt al națiunii voastre?

Păi, în America există cei care ar argumenta că aceasta i-ar ajuta pe săraci pe cheltuiala celor bogați și a contribuabilului cu venit mijlociu. Între timp, țara continuă să se ducă de râpă, crimele distrug națiunea, inflația îi jefuiește pe oameni de economiile lor de-o viață, șomajul atinge cote uriașe, guvernul devine din ce în ce mai umflat și mai gras, iar în școli se dau prezervative.

Vorbești de parcă ai fi la un talk-show radiofonic.

Da, dar acestea *sunt* îngrijorările multor americani.

Atunci, ei au o viziune foarte limitată. Nu înțelegi că, dacă miliarde de dolari pe an - adică milioane pe lună, sute și sute de mii pe săptămână,

sume de neînchipuit în fiecare zi - ar putea fi aduse înapoi în sistemul vostru, dacă *ați putea* folosi acești bani pentru a-i hrăni pe cei flămânzi, a-i îmbrăca pe cei goi, a-i adăposti pe cei săraci, a aduce siguranță bătrânilor voștri și a oferi îngrijire medicală și demnitate tuturor, cauzele *crimelor* ar dispărea pentru totdeauna? Nu înțelegi că, pe măsură ce dolarii ar fi pompați înapoi în economia voastră, noile locuri de muncă ar răsări ca ciupercile? Că propriul vostru guvern ar putea fi redus, deoarece *ar avea mai puțin de lucru?*

Presupun că o parte din toate acestea s-ar putea întâmpla - nu pot să-mi imaginez că guvernul ar deveni *vreodată* mai mic! - dar de unde ar veni aceste milioane și miliarde? Din taxele impuse de noul Tău guvern mondial? Din ceea ce se ia de la cei care „au muncit ca să aibă” pentru a li se da celor care nu vor „să se țină pe propriile lor picioare” și care preferă să stea cu mâna întinsă?

Așa vezi tu lucrurile?

Nu, dar așa le văd *o mulțime de oameni* și am vrut doar să prezint, în mod corect, felul lor de a gândi.

Ei bine, aș dori să vorbim despre aceasta mai târziu. Acum nu vreau să mă abat de la discuție - dar mă voi întoarce la ea mai târziu.

Grozav.

Ai întrebat de unde ar proveni toți acești bani în plus. Ei bine, n-ar trebui să provină din noi taxe impuse de către noua comunitate mondială (deși membri comunității - cetățenii individuali - ar *dori*, sub o guvernare luminată, să trimită 10% din venitul lor pentru a asigura necesitățile societății per total). Nici nu ar proveni din noi taxe impuse de vreun guvern local. De fapt, unele guverne locale ar fi, fără îndoială, capabile să reducă taxele.

Toate acestea - toate aceste beneficii - ar rezulta din simpla restruc-turare a modului vostru de a vedea lumea, din simpla reorganizare a con-

figurației politice a lumii.

Cum?

Banii pe care-i economisiți din construirea unui sistem de apărare și a armelor de atac.

Aha, înțeleg! Vrei să *desființăm forța militară!*

Nu numai voi, ci *toată lumea*.

Nu să *desființați* forța militară, ci pur și simplu să o reduceți drastic.

Singura voastră necesitate ar fi ordinea internă. Ați putea întări poliția locală - ceva ce spuneți că vreți să faceți, dar în fiecare an când se face bugetul țipați că nu puteți - reducând în același timp, în mod dramatic, cheltuielile pentru arme și pregătiri pentru război; adică armele ofensive și defensive de distrugere în masă.

În primul rând, cred că cifrele Tale exagerează când arată cât de mult am putea economisi făcând acest lucru. În al doilea rând, nu cred că îi vei convinge vreodată pe oameni că ar trebui să renunțe la capacitatea lor de a se apăra.

Hai să ne uităm la niște cifre. În prezent, (este 25 martie 1994 când scriem acestea) guvernele lumii cheltuiesc aproximativ peste un trilion de dolari pe an pentru scopuri militare. Adică *un milion de dolari pe minut* în lumea întreagă.

Națiunile care *cheltuiesc* cel mai mult ar putea *redirecționa* majoritatea acestor bani către celelalte priorități pe care le-am menționat. Astfel, națiunile mai mari și mai bogate *ar înțelege* că e în maximumul lor interes să o facă - *dacă* s-ar gândi că este și posibil. Dar națiunile mai bogate nu își pot imagina să rămână lipsite de apărare, de frica agresiunilor și atacurilor din partea națiunilor care le invidiază și *vor să le ia ceea ce au*.

Există două modalități de a elimina această amenințare:

1. Împărțiți suficient din bogăția și resursele mondiale totale cu toți

oamenii lumii, astfel încât nimeni să nu vrea sau să aibă nevoie de ceea ce are celălalt și ca toți să poată trăi în demnitate și să scape de frică.

2. Creați un sistem pentru rezolvarea diferendelor, care să elimine nevoia de război - ba chiar și *posibilitatea* acestuia.

Probabil că popoarele lumii nu ar face niciodată acest lucru.

Au făcut-o deja.

Au făcut-o?

Da. Există un mare experiment care se desfășoară acum în lume, legat exact de acest gen de ordine politică.

Acest experiment se numește Statele Unite ale Americii.

Despre care Tu ai spus că eșuează lamentabil.

Așa și este. Mai e foarte mult până când să poată fi numit un succes. (După cum ți-am promis, voi vorbi mai târziu despre aceasta și despre atitudinile care le împiedică acum). Totuși, este cel mai bun experiment în curs de desfășurare. După cum a spus Winston Churchill: „Democrația este sistemul cel mai prost, cu excepția tuturor celorlalte sisteme.”

Națiunea voastră a fost prima care a luat o confederație de state individuale libere, dispartate și le-a unit cu succes într-un grup solidar, fiecare supunându-se unei autorități centrale.

Pe vremea aceea, nici unul dintre state nu a vrut să facă acest lucru și fiecare a rezistat cu putere, înspăimântat că-și pierde măreția individuală și pretinzând că o astfel de uniune nu i-ar servi interesele.

Ar putea fi instructiv să înțelegeți exact ce s-a întâmplat în vremea aceea cu fiecare dintre aceste state individuale.

Cât timp erau dispartate în cadrul acestei confederații, nu exista un adevărat guvern al Statelor Unite și, prin urmare, nici o putere care să impună Articolele Confederației asupra cărora statele căzuseră de acord.

Ele își conduceau propriile lor afaceri externe, câteva încheind înțe-

legeri private asupra comerțului și a altor probleme cu Franța, Spania, Anglia și alte țări. Statele făceau comerț unul cu celălalt și, deși Articolele Confederației interziceau o astfel de practică, unele state adăugau tarife la bunurile aduse pe mare din alte state - exact așa cum făceau cu bunurile aduse de peste ocean! Negustorii nu aveau de ales și plăteau în port dacă voiau să-și cumpere sau să-și vândă bunurile, neexistând o autoritate centrală - deși era o *înțelegere* scrisă care să interzică o asemenea taxare.

Statele individuale s-au luptat în războaie unul cu celălalt. Fiecare stat își considera gărzile naționale ca fiind o armată stabilă, nouă state aveau propriile lor nave și „Nu mă călca pe coadă!” ar fi putut fi motto-ul oficial al fiecărui stat din Confederație.

Peste jumătate din state își tipăreau propriile lor bancnote. (Deși confederația căzuse de acord că acest lucru era, de asemenea, ilegal!) Pe scurt, statele voastre originale, deși s-au unit sub *Articolele Confederației*, acționau *exact așa cum fac națiunile independente de astăzi*.

Deși ele puteau vedea că acordurile din cadrul Confederației lor (cum ar fi investirea Congresului ca singură autoritate de a bate monedă) nu funcționau, ele au rezistat cu dârzenie și nu au creat și nu s-au supus unei autorități centrale, care ar fi putut *să le impună* aceste acorduri și să le asprească. Totuși, cu timpul, au început să se impună câțiva lideri progresiști. Ei i-au convins pe oamenii simpli că aveau mai mult *de câștigat* decât de pierdut prin crearea unei astfel de noi Federații.

Negustorii ar economisi bani și și-ar mări profiturile, deoarece statele individuale nu și-ar mai pune taxe unul altuia.

Guvernele ar economisi bani și ar avea mai mulți de băgat în programe și servicii care i-ar ajuta cu adevărat *pe oameni*, deoarece resursele nu ar mai trebui să fie folosite pentru a proteja statele individuale unul de celălalt.

Oamenii ar avea mai multă securitate și siguranță și mai mare prosperitate cooperând, mai degrabă, decât luptându-se unul cu altul.

Departate de a-și pierde măreția, fiecare stat ar deveni încă și mai măreț. Și aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat.

Același lucru s-ar putea întâmpla cu cele 160 state-națiuni din lumea de astăzi, dacă s-ar uni într-o Federație Unită. Aceasta ar însemna sfârșitul războiului.

Cum așa? Ar mai exista încă neînțelegeri.

Așa este, atâta timp cât oamenii rămân atașați de lucrurile exterioare. Există o modalitate de a elimina cu adevărat războiul - și *toate* experiențele de neliniște și lipsă de pace - dar aceasta este o soluție spirituală. Aici explorăm una geopolitică.

De fapt, trucul este *să le combinați pe amândouă*. Adevărul spiritual trebuie trăit în viața practică, pentru a schimba experiența de fiecare zi.

Până când o asemenea schimbare apare, vor mai exista *încă* neînțelegeri. Ai dreptate. Totuși, nu trebuie să mai fie războaie.

Nu trebuie să mai fie omoruri. Există oare războaie între California și Oregon din cauza unor drepturi asupra apelor? Între Maryland și Virginia pentru pescuit? Între Wisconsin și Illinois, Ohio și Massachusetts.

Nu.

Și oare de ce nu? Nu s-au ivit diverse dispute și diferende între ele?

De-a lungul anilor, presupun că s-au ivit.

Să fii sigur de asta. Dar aceste state individuale au căzut de acord de bună voie - a fost o *înțelegere* simplă, *voluntară* - să se sprijine pe anumite legi și pe anumite compromisuri asupra unor probleme comune tuturor, păstrându-și dreptul de a avea statute separate în probleme referitoare la fiecare individ.

Iar când apar *într-adevăr* dispute între state din cauza interpretărilor diferite ale legii federale - sau cineva, pur și simplu, încalcă legea - problema este adusă în fața unui tribunal... căruia i s-a *acordat autoritatea* (adică *i s-a dat de către state* autoritatea) de a rezolva disputa.

Și, dacă actualul corp de lege nu oferă un precedent sau un mijloc prin care problema poate fi trecută prin justiție cu un rezultat *satisfăcător*, statele și oamenii din ele își trimit reprezentanții către un guvern central, pentru a încerca să stabilească acorduri asupra unor legi *noi* care *vor produce*, cu adevărat, o circumstanță favorabilă - sau, cel puțin, un compromis rezonabil.

În felul acesta *funcționează* federația voastră.

Un sistem de legi, un sistem de tribunale *împuternicite* de către voi să interpreteze aceste legi și un sistem al justiției - sprijinit din spate de puterea armată, în cazul în care este necesar - pentru a impune deciziile acelor tribunale.

Deși nimeni nu poate contrazice faptul că sistemul ar trebui îmbunătățit, acest amalgam politic funcționează de mai mult de 200 de ani! Nu există nici un motiv să ne îndoim că *aceeași formulă va funcționa și între statele-națiuni*.

Dacă este atât de simplă, de ce nu a fost încercată?

A fost. Liga Națiunilor a fost o încercare de început. Națiunile Unite este cea mai recentă încercare.

Dar prima a eșuat și cealaltă are minimum de eficiență, deoarece - ca și cele 13 state din Confederația inițială a Americii - statelor-națiuni membre (în special celor mai puternice) le este teamă că *au mai mult de pierdut decât de câștigat* din această reconfigurare.

Asta, pentru că „oamenii puterii” sunt mai preocupați de a ține strâns de putere, mai degrabă decât de a îmbunătăți calitatea vieții pentru *toți* oamenii. „Cei care au” *știu* că o astfel de Federație Mondială ar produce, în mod inevitabil, mai mult pentru „cei care nu au” - dar „cei care au” cred că aceasta s-ar face pe *cheltuiala lor* ... și ei nu vor să dea nimic.

Dar, oare, frica lor nu este justificată, iar dorința lor de a vrea să țină ceea ce s-au zbatut atât de mult să aibă ar putea fi exagerată?

În primul rând, *nu este* neapărat adevărat că dând mai mult celor care acum suferă de foame, sete și trăiesc fără un adăpost înseamnă că alții trebuie să renunțe la bogăția lor.

După cum am subliniat, tot ce aveți de făcut este să luați cei 1.000.000.000.000 de dolari pe an cheltuiți anual în întreaga lume în scopuri militare și să-i transferați spre scopuri umanitare și veți fi rezolvat problema, fără să cheltuiți nici un ban în plus sau fără să treceți *nimic* din bogăție de acolo de unde se află spre un loc unde nu se găsește.

(Desigur, s-ar putea argumenta că acele conglomerate internaționale ale căror profituri provin din război și cele necesare războiului ar fi „cei care pierd” - așa cum s-ar întâmpla și cu angajații lor și cu *toți* cei a căror avere provine din conștiința conflictuală a lumii - dar sursa voastră de abundență este, probabil, plasată greșit.

Dacă cineva trebuie să *depindă* pentru a supraviețui de o lume care trăiește în dezbinare, pesemne că această dependență explică de ce lumea voastră a rezistat *oricărei* încercări de a crea o structură pentru o pace durabilă.)

Cât despre a doua parte a întrebării tale, a vrea să *ții* ceea ce te-ai zbatut atât de mult să obții, ca individ sau ca națiune, nu este un lucru exagerat, dacă vii dintr-o conștiință a unei Lumi Exterioare.

Ce-i aia?

Dacă-ți capeți cea mai mare fericire a vieții din experiențe care pot fi obținute numai din Lumea Exterioară - lumea fizică din afara ta - nu vei vrea *niciodată* să renunți la *un gram* din tot ceea ce ai acumulat, ca persoană sau ca națiune, pentru ca să devii fericit.

Și, atâta timp cât cei care „nu au” își văd *nefericirea* legată de *lipsa* lucrurilor materiale, vor cădea și ei în capcană. Ei vor dori în mod constant ceea ce ai tu și, în mod constant, tu vei refuza să împărți cu ei.

De aceea am spus mai devreme că există un mod cu adevărat posibil de a elimina războiul - *și toate* experiențele de neliniște și lipsă de pace. Dar aceasta este o soluție *spirituală*.

În cele din urmă, fiecare problemă geopolitică, la fel ca și fiecare problemă personală, se rezumă tot la o problemă spirituală.

Întreaga *viață* este spirituală și, de aceea, toate problemele vieții se bazează pe ceva spiritual - și se rezolvă *în mod spiritual*.

Războaiele sunt create pe planeta voastră pentru că cineva are ceea ce altcineva dorește. Acesta este motivul pentru care cineva *face* ceva nedorit de *altcineva*.

Toate conflictele provin din dorințe prost plasate.

Singura pace din lume care durează este Pacea Interioară.

Lăsați fiecare persoană să-și găsească pacea în interiorul ei. Când

descoperiți pacea în interiorul vostru, găsiți că nu vă mai trebuie nimic din exterior. Aceasta înseamnă, pur și simplu, că nu mai aveți nevoie de lucrurile care aparțin lumii exterioare. „A nu avea nici o nevoie” este o mare libertate. În primul rând te eliberează de frică: Frică cum că există ceva ceea ce tu nu vei avea; frică cum că există ceva ce ai și ai putea pierde; și frică cum că, fără un anumit lucru, nu ai fi fericit.

În al doilea rând, „a nu avea nici o nevoie” te eliberează de mânie. *Mânia înseamnă frică declarată.* Când nu este nimic de care să-ți fie frică, nu există nimic care să te facă mânios.

Voi nu sunteți mânioși când nu obțineți ceea ce doriți, pentru că a dori a fost pur și simplu o preferință, nu o necesitate. De aceea nu aveți nici o frică legată de posibilitatea de a nu obține. Deci, nu există nici mânie.

Voi nu sunteți mânioși când îi vedeți pe alții făcând ceea ce voi nu vreți ca ei să facă, deoarece *nu aveți nevoie* ca ei să facă sau să nu facă *ceva* în mod deosebit. Deci, nu există nici mânie.

Nu sunteți mânioși când cineva nu este amabil, deoarece nu aveți *nevoie* ca ei să fie amabili. Nu simțiți mânie când cineva nu este iubitor, pentru că nu aveți *nevoie* ca ei să vă iubească. Nu simțiți mânie când cineva este crud sau jignește sau încearcă să vă facă un rău, pentru că nu aveți *nevoie* ca ei să se comporte în nici un alt fel și vă este foarte clar că nu vi se poate face nici un rău. Nu simțiți mânie nici în cazul în care cineva încercă să vă ia viața, pentru că nu vă e frică de moarte.

Când frica vă este luată, orice altceva vă poate fi luat și nu veți fi mânioși. În sinea voastră, știți în mod intuitiv că tot ceea ce ați creat poate fi creat iarăși sau - ceea ce e mult mai important - că nu contează.

Când îți găsești Pacea Interioară, nici o prezență sau absență a unei persoane, loc sau lucru, a unei condiții, circumstanțe sau situații nu poate fi Creatorul stării voastre de spirit sau cauza experienței voastre ca ființe.

Aceasta nu înseamnă că voi respingeți tot ceea ce ține de trup. Nici gând de așa ceva. Voi trăiți experiența de a fi pe deplin în trupul vostru cât și *deliciile* acestuia, așa cum n-ați mai trăit-o niciodată înainte. Dar implicarea voastră în ceea ce ține de trup va fi voluntară, nu obligatorie. Veți trăi senzații trupești, deoarece *alegeți* să o faceți și nu pentru că *vi se cere* să o faceți pentru a vă simți fericiți sau a vă justifica tristețea.

Această schimbare simplă - a căuta și a găsi pacea interioară - ar

putea, dacă ar fi trăită de fiecare în parte, să termine cu toate războaiele, să elimine conflictul, să prevină nedreptatea și să ducă lumea la pace veșnică. Nu există alte formule necesare sau *posibile*.

Pacea lumii este o treabă personală! Nu este nevoie de o schimbare de împrejurări, ci de o schimbare de conștiință.

Cum poți să-ți găsești pacea interioară când ești flămând? Să fii într-o stare de seninătate când îți este sete? Să rămâi calm când ești ud și ți-e frig și nu ai adăpost? Sau să eviți mânia când cei pe care-i iubești mor fără motiv?

Vorbești atât de poetic, dar este oare poezia ceva practic? Are ea ceva de spus mamei din Etiopia care-și privește copilul vlăguit murind din lipsa unei felii de pâine? Omului din America Centrală care simte cum un glonte îi sfâșie trupul, deoarece a încercat să împiedice o armată să-i cotopească satul? Și ce îi spune poezia ta femeii din Brooklyn, violată de opt ori de către o bandă? Sau familiei cu șase copii din Irlanda care a sărit în aer din cauza unei bombe teroriste, plasată într-o biserică, într-o dimineață de duminică?

E greu să auzi ce spun acum. Dar, adevăr îți spun Eu ție: Există perfecțiune în orice. Străduiește-te să vezi perfecțiunea. Aceasta este schimbarea de conștiință despre care am vorbit. Să nu ai nevoie de nimic. Să dorești totul. Să alegi numai ceea ce se ivește.

Simțiți-vă sentimentele. Plângeți-vă lacrimile. Râdeți râsetele. Cinstiți-vă adevărul. Dar când toată emoția a dispărut, stați liniștiți și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, în mijlocul celei mai mari tragedii priviți miracolul devenirii. Chiar dacă muriți cu un glonte în piept, chiar dacă sunteți violați de o bandă.

Totul sună ca ceva ce este imposibil de făcut. Dar dacă treceți în conștiința lui Dumnezeu, puteți să o faceți.

Nu *trebuie* să o faceți, bineînțeles. Depinde de modul în care doriți să trăiți experiența în acel moment. Într-un moment de mare tragedie, încercarea la care sunteți supuși este întotdeauna să liniștiți mintea și să treceți în adâncimea sufletului vostru.

Voi faceți acest lucru în mod automat, atunci când nu mai dețineți

controlul.

Ai vorbit vreodată cu o persoană care a căzut cu mașina de pe un pod? Sau care s-a pomenit cu un pistol în față? Sau care aproape s-a înecat? Ei îți vor spune adesea că timpul a încetinit, că ei erau copleșiți de un calm ciudat, că nu a existat deloc frică.

„Nu vă fie frică, pentru că Eu sunt cu voi.”¹⁴ Asta este ceea ce îi spun versurile, celui care trăiește o tragedie. În cele mai întunecate ore, Eu voi fi lumina voastră. În cele mai negre momente, Eu voi fi mângâierea voastră. În clipele cele mai grele și mai chinuitoare, Eu voi fi puterea voastră. Aveți, deci, credință! Pentru că Eu sunt păstorul vostru. Nimic nu vă va lipsi. La loc cu pășune vă voi sălășlui, vă voi conduce la apa odihnei.

Vă voi întoarce sufletele și vă voi povățui pe căile dreptății, pentru Numele Meu.

Într-adevăr, deși voi veți umbla în valea Umbrei Mortii, *nu* vă veți teme de rele. Pentru că Eu sunt cu voi. Toiagul Meu și varga Mea, acestea *vă vor mângâia*.

Găti-voi masă înaintea voastră împotriva celor ce vă necăjesc. Unge-voi cu undelemn capul vostru și paharul vostru va da pe afară.

E sigur că bunătatea și mila vă vor urma în toate zilele vieții voastre și voi veți locui în casa Mea și - în inima Mea - într-o lungime de zile.¹⁵

¹⁴ compară Ieremia XLII, 11 Vechiul Testament

¹⁵ compară PSALMUL 22 al lui David; Noul Testament Buc. 1979

E minunat. Ceea ce ai spus acum este absolut minunat. Aș dori ca lumea să poată pricepe vorbele tale. Aș dori ca lumea să poată înțelege, să poată crede.

Această carte îi va ajuta. Tu îi ajuți. Deci, tu joci un rol, îți joci rolul tău în dezvoltarea Conștiinței Colective. Aceasta trebuie să faceți cu toții.

Da.

Putem trece acum la un alt subiect? Cred că este important să vorbim despre această atitudine - această idee - despre care, ceva mai demult, ai spus că vrei să o prezinți așa cum trebuie.

Atitudinea la care mă refer este cea pe care o au mulți oameni care spun că săracilor li s-a dat destul; că trebuie să încetăm de a mai pune taxe asupra celor bogați - penalizându-i, de fapt, pentru că muncesc din greu și „se descurcă” - doar pentru a oferi încă și mai mult celor săraci. Acești oameni cred că săracii sunt săraci, în special pentru că așa vor ei să fie. Mulți nici măcar nu încercă să iasă singuri din această situație. Ei preferă să sugă din biberonul guvernului, mai degrabă decât să-și asume responsabilitatea pentru ei înșiși.

Există mulți oameni care cred că redistribuirea bogăției - împărțirea - este o idee socialistă, diabolică. Ei citează din Manifestul Comunist - „de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi” - ca dovadă a originii satanice a ideii de a asigura demnitatea umană fundamentală a tuturor, prin eforturile fiecăruia.

Acești oameni cred că „fiecare trebuie să fie pentru sine”. Dacă li se spune că acest concept este rece și fără inimă, ei se refugiază în afirmația că șansa bate la ușa fiecăruia în mod egal; ei pretind că nici un om nu este dezavantajat din pornire; că, dacă *ei* au putut „să se descurce”, atunci *toată lumea poate* - iar, dacă cineva nu o face, „este numai vina lui”.

Ție ți se pare că acest gând este arogant, provenit din nerecunoștință.

Da. Dar Ție cum Ți se pare?

Eu nu judec. E, pur și simplu, un gând. Există o singură întrebare relevantă referitoare la acest gând sau la altul. Îți face un serviciu? Îți face acest gând un serviciu când e vorba de Cine Ești și Cine alegi Tu să Fii?

Uitându-se către omenire, aceasta este întrebarea pe care oamenii trebuie să și-o pună. Ne face acest gând un serviciu? Observ că: *Există oameni - e adevărat, grupuri întregi de oameni - care s-au născut, după cum spuneți voi, dezavantajați. E un adevăr evident.*

Este, de asemenea, adevărat că la un nivel metafizic foarte înalt nimeni nu este „dezavantajat”, pentru că fiecare suflet creează pentru el însuși exact acei oameni, evenimente și împrejurări de care are nevoie ca să îndeplinească ceea ce dorește să îndeplinească.

Voi alegeți totul. Părinții, țara în care vă veți naște. Toate împrejurările care însoțesc revenirea voastră. Tot așa, de-a lungul zilelor tuturor vieților voastre, continuați să alegeți și să creați oameni, evenimente și împrejurări destinate să vă ofere șansele exacte, corecte și perfecte pe care le doriți acum, ca să vă cunoașteți așa cum *sunteți voi cu adevărat.*

Cu alte cuvinte, nimeni nu este „dezavantajat”, dacă luăm în considerare ceea ce *sufletul* dorește să realizeze. De exemplu, sufletul poate să *dorească* să lucreze cu un corp handicapat, sau într-o societate represivă, sau în condiții de constrângere politică sau economică enormă, pentru a i se oferi condițiile necesare să realizeze ceea ce a hotărât dinainte.

Vedem că oamenii *se confruntă* cu „dezavantaje” în sens *fizic*, dar acestea sunt, de fapt, condiții *metafizice* corecte și perfecte.

Ce înseamnă pentru noi toate astea, dacă vorbim din punct de vedere practic? Ar trebui să oferim ajutor celor „dezavantajați”, sau ar trebui să vedem că, în realitate, ei se află exact acolo unde *vor* să fie și își dau astfel voie să „acționeze conform Karmei lor”?

Aceasta este o întrebare foarte bună - și foarte importantă.

Amintește-ți, în primul rând, că tot ceea ce gândiți, spuneți și faceți este o reflectare a ceea ce ați decis referitor la voi înșivă; o afirmare a lui

Cine Sunteți; un act de *creație* în cadrul deciziei asupra a cine vreți să *fiți*. Continui să mă întorc la această idee, deoarece acesta este singurul lucru pe care-l faceți aici; cu asta vă ocupați. Nimic altceva nu se întâmplă, sufletul vostru nu are alte puncte pe ordinea de zi. Căutați să fiți și să trăiți experiența lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat - și să îl creați.

Voi vă creați pe voi înșivă din nou, în fiecare moment al lui Acum.

Acum, în acest context, când întâlniți o persoană care, în termeni relativi, așa cum se vede ea în interiorul lumii voastre, pare a fi dezavantajată, prima întrebare pe care trebuie să o puneți este: Cine sunt eu și cine aleg eu *să fiu* în raport cu aceasta? Cu alte cuvinte, prima întrebare când întâlniți pe cineva *în orice* situație ar trebui să fie: Ce doresc eu în acest caz?

M-ai auzit? Prima ta întrebare ar trebui să fie întotdeauna: Ce doresc eu în acest caz? - și nu: Ce dorește cealaltă persoană?

Aceasta este cea mai fascinantă introspecție care mi s-a oferit vreodată asupra modului în care trebuie să procedăm în cadrul relațiilor umane. Ea contrazice complet tot ceea ce am învățat eu până acum.

Știu. Dar, motivul pentru care relațiile voastre sunt într-o astfel de dezordine este că voi încercați întotdeauna să înțelegeți ce dorește cealaltă persoană și ce dorește alți *oameni* - în loc de ce doriți *voi* cu adevărat.

Apoi, trebuie să decideți dacă să le *dați* sau nu. Și iată cum procedați: Decideți, aruncând o privire asupra a ceea ce voi s-ar putea să doriți *de la ei*. Dacă credeți că nu veți dori nimic de la ei, dispare primul motiv pentru a le da ceea ce vor, așa încât, rareori o faceți. Dacă, pe de altă parte, vedeți că există ceva ce doriți sau s-ar putea să doriți de la ei, atunci apare instinctul de autosupraviețuire și încercați să le dați ceea ce vor.

Apoi vă supărați - în special dacă cealaltă persoană nu vă dă, în cele din urmă, ceea ce *doriți*.

În acest joc de-a *Eu îți Dau - Tu îmi Dai* stabiliți un echilibru foarte delicat. Eu îți satisfac nevoile și tu mi le satisfaci pe ale mele.

Cu toate acestea, scopul tuturor relațiilor umane - a relațiilor între națiuni, ca și între indivizi - nu are nimic de a face cu acest joc. Scopul Relațiilor voastre Sfinte cu orice altă persoană, loc sau obiect nu este de a

vă da seama ce anume doresc *ei* sau au nevoie, ci de ce anume doriți sau pretindeți *voi*, ca să *evoluați*, ca să *fiți* Cine *vreți* să Fiți.

De aceea *am creat* Eu Relațiile cu alte lucruri. Dacă n-ar fi fost așa, voi ați fi continuat să trăiți într-un *vacuum*, un vid, Totul Etern de unde veniți. Dar în Totul voi, pur și simplu, *sunteți* și nu puteți *să trăiți experiența „conștienței”* voastre ca fiind *ceva anume*, deoarece în Totul nu există *nimic din ceea ce voi nu sunteți*.

Astfel că am realizat un mod pentru ca voi să creați din nou și *să știți* Cine Sunteți *în cadrul experienței voastre*. Am făcut-o, oferindu-vă:

1. Relativitatea - un sistem în cadrul căruia puteți exista ca ceva în relație cu altceva.

2. Uitarea - un proces prin care vă supuneți voit la amnezie totală, astfel încât să *nu puteți ști* că relativitatea este, pur și simplu, un truc și că voi sunteți Tot ce Este.

3. Conștiența - o stare a Ființei în care voi evoluați, până când ajungeți complet conștienți, devenind apoi un Dumnezeu Adevărat și Viu, creând și trăind experiența propriei voastre realități, extinzând și explorând acea realitate, schimbând și *re-creând* acea realitate, pe măsură ce vă întindeți conștiența spre noi limite - sau, aș zice, spre *nici o limită*.

În această paradigmă, *Conștiența este totul*.

Conștiența - acel ceva de care sunteți pe deplin conștienți - este baza întregului adevăr și, astfel, al întregii spiritualități adevărate.

Dar ce rost au toate astea? Mai întâi ne faci să uităm Cine Suntem, astfel încât să ne putem aminti Cine Suntem?

Nu chiar. Ca să puteți să-l *creați* pe Cine Sunteți și Cine *Vreți* Voi să Fiți. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu de a fi Dumnezeu. Este Eu care sunt Eu - prin voi!

Aceasta este esența întregii vieți.

Prin voi, Eu trăiesc *experiența* de a fi Cine și Ce Sunt.

Fără voi, Eu aș putea să cunosc acest lucru, dar nu să-l trăiesc ca experiență. A cunoaște și a trăi ca experiență sunt două lucruri diferite. Eu voi alege, tot timpul, a trăi ca experiență.

Și, într-adevăr, *asta fac*. Prin voi.

Mi se pare că am deviat de la întrebarea de bază.

E greu să-L ții pe Dumnezeu legat de un singur subiect. Eu sunt genul expansiv. Hai să vedem dacă ne putem întoarce.

Da - ce e de făcut cu cei mai puțin norocoși.

În primul rând, hotărâți Cine și Ce Sunteți în Relația cu ei.

În al doilea rând, dacă decideți că doriți să trăiți experiența de a fi Sprijin, de a fi Ajutor, de a fi Iubire și Compasiune și Grijă, atunci vedeți cum puteți fi *toate acestea, în cel mai bun mod cu putință*.

Și înțelegeți că abilitatea voastră de a fi toate acestea *nu are nimic de a face cu ceea ce sunt sau fac ceilalți*. Uneori, cel mai bun mod de a iubi pe cineva și cel mai mare ajutor pe care i-l poți da este *de a-l lăsa în pace sau de a-i da puterea de a se ajuta singur*.

E ca un ospăț. Viața este o masă întinsă și tu poți să-i servești cu o porție mare din ei înșiși.

Amintește-ți că cel mai mare ajutor pe care-l poți da cuiva este *să-l trezești*, să-i amintești de Cine Este cu Adevărat. Sunt multe căi pentru a o face. Uneori cu un pic de ajutor; cu un brânci, un ghiont, un șut... și uneori cu hotărârea de a-l lăsa să meargă pe drumul lui, să-și urmeze propria cale, să facă ce vrea, fără nici un amestec sau intervenție din partea ta. (Toți părinții știu că există această posibilitate și în fiecare zi se chinuie groaznic din cauza ei.)

Ceea ce ai ocazia să faci pentru cei mai puțin norocoși este să le *reamintești*. Adică, să-i faci să-și creeze o Imagine Mentală Nouă despre ei înșiși. Și tu trebuie să capeți o Imagine Mentală Nouă în ceea ce-i privește, pentru că, dacă *îi vezi* ca fiind nenorocoși, *asa vor fi*.

Marele har a lui Iisus a fost că El i-a văzut pe toți așa cum erau ei cu adevărat; El a refuzat să accepte aparențele. El a refuzat să creadă ceea ce credeau alții despre ei înșiși. El a avut întotdeauna gândirea cea mai înaltă și întotdeauna i-a invitat și pe ceilalți să o aibă.

Dar El a respectat opțiunea făcută de ceilalți. El nu le-a cerut să accepte ideea Sa înaltă - a ținut-o doar ca pe o invitație.

El a avut și compasiune - iar dacă alții alegeau să se vadă pe ei înșiși ca pe niște Ființe care au nevoie de ajutor, El nu i-a respins pentru auto-

evaluarea lor greșită, ci le-a permis să își iubească realitatea - și i-a ajutat, cu dragoste, să-și îndeplinească alegerea.

Asta, deoarece Iisus știa că, pentru unii, cea mai rapidă cale spre Cine Sunt Ei era calea *prin* Cine Ei Nu Sunt.

El nu a considerat-o imperfectă și, prin urmare, nu a condamnat-o. Mai degrabă, El a văzut-o *și pe aceasta* ca fiind „perfectă” - și a sprijinit pe oricine în a fi exact ceea ce voia să fie.

Din acest motiv, oricine Îi cerea lui Iisus ajutorul, îl primea.

El nu a refuzat pe nimeni - dar a avut întotdeauna grijă să vadă că ajutorul pe care-l dădea sprijinea dorința deplină și cinstită a persoanei respective. Dacă alții căutau cu sinceritate iluminarea, exprimând în mod cinstit disponibilitatea lor de a trece la alt nivel, Iisus le dădea puterea și curajul și înțelepciunea pentru a o face. El S-a ținut de-o parte - și pe bună dreptate - ca un exemplu, și i-a încurajat pe oameni ca, dacă nu puteau să facă nimic altceva, măcar să aibă credință în El. El spunea că nu o să-i ducă pe căi greșite.

Mulți și-au pus credința în El - și, până în ziua de astăzi, El îi ajută pe cei care-I invocă numele. Asta, pentru că sufletul Său s-a angajat să-i trezească pe cei care se străduiesc să fie cu totul treji și pe deplin vii în Mine.

Dar Christos a avut *milă* și de cei care nu credeau în El. De aceea a respins ideea că numai El are dreptate și - așa cum face și Tatăl din Ceruri - nu a emis niciodată judecăți. Conceptul lui Iisus despre Iubirea Perfectă a fost să ofere tuturor persoanelor exact ajutorul pe care-l cereau, după ce le spunea ce fel de ajutor puteau *primi*.

El nu a refuzat niciodată să ajute pe cineva și nu a făcut-o câtuși de puțin pornind de la gândul că „după cum ți-ai așternut așa vei dormi”.

Iisus știa că, dacă le dădea oamenilor ajutorul pe care-l cereau - în loc doar de ajutorul pe care voia El să-l dea, le dădea putere *la nivelul la care ei erau pregătiți să primească putere*.

Aceasta este atitudinea marilor măștri. A acelor care au umblat pe planeta voastră în trecut și a acelor care umblă acum.

Acum totul îmi este confuz. Când anume a da ajutor cuiva înseamnă a-i *lua* din putere? Când funcționează aceasta împotriva, mai degrabă decât în folosul evoluției celuiilalt?

Atunci când ajutorul este oferit într-un asemenea mod încât creează dependență continuă, mai degrabă decât independență rapidă. Când le permiți altora să înceapă, în numele compasiunii, să se bazeze pe tine, mai degrabă decât pe ei înșiși.

Aceasta nu înseamnă compasiune ci dorință de a-i face dependenți de tine. De a avea putere asupra lor. Pentru că, acest gen de ajutor, în realitate îți mărește orgoliul. Deosebirea poate fi foarte subtilă și, uneori, nici nu-ți dai seama că ai început să devii plin de tine. Crezi cu adevărat că, de fapt, faci tot ce poți ca să-l ajuți pe altul... dar fii atent ca, nu cumva, prin asta să urmărești să-ți autocreezi un plus de valoare. Pentru că, în măsura în care tu permiți altor persoane să te facă responsabil pentru ele, în aceeași măsură le permiți să te facă puternic. Și aceasta te face, desigur, să te simți valoros.

Iar acest gen de ajutor este un afrodiziac care îi seduce pe cei slabi.

Țelul este să-i ajuți pe cei slabi să devină puternici, nu să-i lași să devină și mai slabi. Aceasta este problema în cazul multor programe guvernamentale de asistență socială, pentru că ele fac adesea acest lucru, în loc de a-l face pe celălalt. Programele guvernamentale se pot perpetua prin ele însele. Obiectivul lor poate fi tot atât de bine să-și justifice existența, ca și să-i ajute pe cei care trebuie asistați. Dacă ar exista o limită a întregii asistențe guvernamentale, oamenii ar fi ajutați când au cu adevărat nevoie, dar nu ar putea deveni dependenți de *acest* ajutor, substituindu-l propriilor lor forțe.

Guvernele înțeleg că ajutor înseamnă putere. Din acest motiv, guvernele oferă cât mai mult ajutor la cât mai mulți oameni - pentru că, cu cât sunt mai mulți oamenii pe care guvernul îi ajută, cu atât sunt mai mulți oamenii care ajută guvernul.

Cei pe care guvernul îi sprijină, sprijină guvernul.

Nu ar trebui să existe redistribuirea bogățiilor. Manifestul comunist este într-adevăr satanic.

Desigur că *nu există* Satana, dar înțeleg ce vrei să spui.

Ideea din spatele afirmației „De la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi” nu este rea, ci frumoasă. Este, pur și simplu, un alt mod de a

spune că tu ești cel care-l ajuți pe fratele tău mai mic. Este implementarea acestei idei frumoase care poate deveni urâtă.

A împărți cu altul trebuie să fie un mod de viață, nu un edict impus de guvern. A împărți cu altul trebuie să fie un gest voluntar, nu forțat.

Dar - iar am ajuns de unde am plecat! - în forma lui cea mai bună, guvernul *înseamnă oameni* și programele lui sunt simple mecanisme prin care oamenii împart cu mulți alții, iar acesta este un „mod de viață”. Și aş argumenta că oamenii, în colectiv, prin sistemele lor politice, au ales să facă aceasta - deoarece au observat, și istoria a arătat, că „cei care au” *nu împart* cu „cei care nu au”.

Țăranii ruși ar fi putut aștepta până ar fi înghețat iadul ca nobilimea rusă să-și împartă bogăția, care a fost câștigată și mărită prin muncă grea. Țăranilor li s-a dat doar atât cât să supraviețuiască, ca un „stimulent” să continue să lucreze pământul - și să-i facă pe moșieri și mai bogați. Vorbeai despre o *relație de dependență*! Acesta a fost un aranjament: eu-te-ajut-pe-tine-numai-dacă-și-tu-mă-ajuti-pe-mine, mai exploatare și mai nerușinat decât orice a fost inventat vreodată de către guvern! Împotriva acestei nerușinări s-au revoltat țăranii ruși. Un guvern care dă asigurări că toți oamenii sunt tratați egal s-a născut din frustrarea poporului că „cei care au” *nu vor să dea de bună voie* „celor care nu au”.

La fel s-a întâmplat când Măria Antoaneta Ie-a spus maselor înfometate care strigau în zdrențe sub fereastra ei, în timp ce ea stătea întinsă într-o cadă de aur, așezată pe un pedestal de pietre prețioase și mesteca struguri de import: „Să mănânce cozonac!”

Aceasta este atitudinea împotriva căreia s-au ridicat cei asupriți. Aceasta este situația care a provocat revoluția și a creat guverne de, așa numită, oprimare. Guvernele care iau de la bogați și dau la săraci se numesc de oprimare, în timp ce guvernele care nu fac nimic când bogații *îi exploatează* pe săraci sunt de reprimare.

Întreabă-i chiar și astăzi pe țăranii din Mexic. Se spune că 20 sau 30 de familii - elita bogată și puternică - literalmente *conduc* Mexicul (în principal pentru că *îl au în posesie!*) în timp de 20 sau 30 de *milioane* trăiesc în cele mai cumplite lipsuri. Astfel încât, în 1993-1994 țăranii au pornit o revoltă, căutând să forțeze guvernul elitist să își

recunoască datoria de a-i ajuta pe oameni să-și facă rost de mijloace de trai care să le ofere un pic de demnitate. Există o diferență între guverne elitiste și guverne „alese de către și pentru popor”. Oare nu sunt guvernele poporului create de către oameni furioși, frustrați din cauza egoismului fundamental al naturii umane? Nu sunt programele guvernamentale create ca un remediu pentru lipsa de dorință a omului de a oferi el însuși un remediu?

Nu sunt acestea criteriile de bază pentru legi cinstite pentru locuințe, statute ale muncii copilului, programe de sprijin pentru mame cu copii care depind de ele? Nu a încercat departamentul de Securitate Socială a guvernului să ofere oamenilor în vârstă ceva ce propriile lor familii nu vor sau nu pot să le ofere?

Cum împăcăm ura noastră față de controlul guvernamental cu faptul că, în același timp, nu facem ceea ce ar *trebui* să facem atunci când *nu există* controale?

Se spune că niște mineri au muncit în condiții *înflorătoare* înainte ca guvernul să ceară împruțitorilor de proprietari de mine să-și curețe minele împruțite.

De ce nu au făcut-o proprietarii înșiși? Pentru că le-ar fi micșorat *profiturile*! Iar celor bogați nu le-a păsat cât de mulți săraci *au murit* în mine nesigure, ca să le crească și să le umfle lor profiturile.

Afaceriștii au plătit salarii de *sclav* muncitorilor începători, înainte ca guvernele să le impună cerințe de salarii minime. Cei care sunt pentru întoarcerea la „vremurile bune de odinioară” spun „Și ce dacă? Ei ne dădeau *locuri de muncă*, nu-i așa? Și cine își asumă *riscul*? Muncitorul? Nu! *Investitorul, proprietarul își* asumă toate riscurile! Deci, el trebuie să primească recompensa cea mai mare!”

Oricine care gândește că muncitorii - de a căror muncă depind proprietarii - ar trebui să fie tratați cu demnitate, e numit *comunist*.

Oricine crede că unei persoane n-ar trebui să i se refuze locuință din cauza culorii pielii e numit *socialist*.

Oricine care crede că unei femei n-ar trebui să i se refuze oportunități de angajare sau promovare, numai pentru că nu are sexul care trebuie e numit *feminist radical*.

Iar când guvernele, prin reprezentanții lor aleși, se străduiesc să

rezolve aceste probleme pe care oamenii care au puterea în societate refuză cu consecvență să le rezolve ei înșiși, acele guverne sunt numite de opresiune! (Dar niciodată de către oamenii pe care-i ajută. Numai de către oamenii care refuză să ofere *ei înșiși* ajutor.)

Nicăieri nu e acest lucru mai evident decât în asistența medicală. În 1992, un președinte american și soția lui au decis că era incorect și nepotrivit ca milioane de americani să nu aibă acces la asistență medicală preventivă; această noțiune a pornit o dezbatere despre îngrijirea medicală, care i-a făcut chiar și pe cei care lucrează în profesia medicală și în industria de asigurări să se amestece în scandal.

Problema reală nu este a cui soluție a fost mai bună: planul propus de către Administrație sau cel propus de către industria particulară. Problema reală este: *De ce nu a propus industria particulară propria sa soluție, cu mult timp în urmă.*

Am să vă spun eu de ce. Pentru că nu *au fost obligați* să o facă. Nimeni nu s-a plâns. Iar industria a scos profit.

Profit. Profit. *Profit.*

Prin urmare, punctul meu de vedere este acesta: putem să țipăm și să ne răzvrătim și să ne plângem cât vrem. Adevărul adevărat este că guvernele oferă soluții, acolo unde sectorul particular nu o face.

Putem să pretindem, de asemenea, că guvernele fac ceea ce fac împotriva voinței oamenilor, dar, atâta timp cât oamenii controlează guvernul - așa cum se întâmplă în mare măsură în Statele Unite - guvernul va continua să ofere și să pretindă soluții pentru relele sociale, deoarece *majoritatea oamenilor nu sunt* bogați și puternici și, de aceea, *nu pot legisla pentru ei înșiși ceea ce societatea nu vrea să le dea de bună voie.*

Doar în țările în care majoritatea oamenilor *nu controlează* guvernul, acest guvern nu face nimic sau mai nimic împotriva acestor inechități. Deci problema este: Ce înseamnă prea mult guvern? Ce înseamnă prea puțin? Unde și cum găsim echilibrul?

Măculiță! Niciodată nu te-am văzut așa de pornit! Ai vorbit acum cât n-ai făcut-o în ambele volume.

Ei bine, ai spus că această carte urmează să adreseze câteva pro-

bleme mai extinse, globale, cu care este confruntată familia unui om. Cred că am expus una importantă.

Și chiar elocvent. De sute de ani toți s-au străduit să o rezolve, de la Toynbee la Jefferson - până la Marx.

Bun - care-i soluția *Ta*?

Trebuie să mergem înspre înapoi acum; va trebui să abordăm niște probleme vechi.

Dă-i înainte. Probabil că trebuie să aud de două ori.

Atunci voi începe cu faptul că *Eu nu am* o „soluție”. Și asta, pentru că nimic din tot ce ai spus nu consider ca fiind o problemă. Este doar ceea ce este și cu nu am nici o preferință. Descriu aici, pur și simplu, ceea ce poate fi văzut; ceea ce poate vedea oricine cu ochiul liber.

Bine, nu ai nici o soluție și nu ai nici o preferință. Poți să-mi oferi o observație?

Observ că omenirea trebuie să găsească un sistem de guvernare care să ofere o soluție totală - deși guvernul Statelor Unite s-a apropiat până acum cel mai mult de acesta. Dificultatea e că bunătatea și corectitudinea țin de morală și nu de politică.

Guvernul este încercarea umană de a mandata bunătatea și de a asigura corectitudinea. Dar există un singur loc unde se naște bunătate. Și acesta este în inima omului. Există un singur loc unde corectitudinea poate fi conceptualizată și acesta este în mintea omului. Există un singur loc unde dragostea poate fi cu adevărat trăită ca experiență, iar acesta este sufletul omului. Pentru că sufletul omului *este iubire*.

Nu puteți legifera moralitatea. Nu puteți trece o lege care să spună „iubiți-vă unul pe altul”.

Ne învârtim în cercuri, așa cum am făcut cu toate și până acum. Dar

discuția este bună. Așa că, dă-i înainte! Totul este în regulă, chiar dacă ne întoarcem la aceleași lucruri de două sau de trei ori. Încercarea noastră este de a-i da de capăt; gândește-te cum vrei să o abordezi acum.

Atunci voi pune aceeași întrebare pe care am pus-o înainte. Nu sunt oare toate legile, pur și simplu, o încercare a omului de a codifica concepte morale? Nu este „legislația” doar acordul nostru combinat în ceea ce privește ce este „corect” și „greșit”?

Da. Și anumite legi civile - reguli și regulamente - sunt cerute de societate voastră primitivă. (Înțelegi că, în societățile non-primitive, astfel de legi nu sunt necesare. Toate ființele se coordonează singure.) În societatea voastră încă sunteți confrunțați cu câteva întrebări absolut elementare. Să vă opriți la colțul străzii înainte de a merge mai departe? Să cumpărați și să vindeți, potrivit cu anumite cerințe? Există restricții în legătură cu modul în care vă comportați unul cu altul?

Dar, zău că nici măcar aceste legi de bază - interzicerea crimelor, a distrugerilor, înșelăciunii, sau chiar a trecerii pe roșu - nu ar trebui să fie necesare și *nu ar fi* necesare, dacă toți oamenii de pretutindeni ar urma numai *Legile Iubirii*.

Adică, Legea lui Dumnezeu.

E nevoie de o evoluție a conștiinței și nu de o mărire a guvernului.

Vrei să spui că totul ar fi în regulă doar dacă am urma cele Zece Porunci!

Nu există ceea ce voi numiți cele Zece Porunci. (Vezi volumul I pentru o explicație completă.) Legea lui Dumnezeu înseamnă Nici O Lege. Este ceva ce voi nu puteți înțelege.

Eu nu pretind nimic.

Mulți oameni nu pot să creadă în ultima Ta afirmație.

Fă-i să citească volumul I. Acolo se explică totul.

Asta sugerezi Tu pentru această lume? Anarhie totală?

Eu nu sugerez nimic. Observ doar ce anume dă rezultate. Îți spun ce se vede cu ochiul liber. Și, nu! Eu nu văd că anarhia - absența guvernării, a regulilor, a regulamentelor sau limitările de orice fel - ar da rezultate. O astfel de organizare este practică numai în cazul ființelor evoluate, ceea ce nu văd că ar fi ființele umane. Prin urmare, e nevoie de un anumit nivel de guvernare până când omenirea va evolua ca să ajungă la punctul în care *veți face în mod natural ceea ce e corect în mod natural*.

Până atunci, sunteți foarte înțelepți că vă guvernați. Ideile pe care le-ai expus acum câteva momente sunt remarcabile, incontestabile. De cele mai multe ori, atunci când sunt lăsați de capul lor, oamenii *nu fac* ceea ce este „corect”.

Problema reală este, nu de ce guvernele impun atât de multe regulamente și reguli asupra oamenilor, ci de ce *trebuie să o facă*?

Răspunsul e legat de Conștiința de Separare.

Adică faptul că ne vedem ca pe niște entități separate unul de celălalt.

Da.

Dar dacă noi nu suntem separați, atunci *suntem* Unul. Și asta nu înseamnă, oare, că *suntem* răspunzători unul pentru celălalt?

Da.

Dar aceasta nu ne ia din puterea de a atinge măreția individuală? Dacă eu sunt responsabil pentru alții, atunci Manifestul Comunist avea dreptate! „De la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi.”

După cum am spus deja, aceasta este o idee foarte nobilă. Dar care, atunci când este impusă fără milă, este spoliată de tot ce are nobil în ea.

Aceasta a fost dificultatea în cazul comunismului. Nu conceptul, ci implementarea.

Există dintre cei care spun că acest concept *a trebuit* să fie impus forțat, deoarece el violează natura fundamentală a omului.

Ai pus punctul pe i. Ceea ce trebuie schimbat este natura fundamentală a omului. Aici trebuie lucrat.

Pentru ca să se creeze mutația de conștiință despre care ai vorbit.

Da.

Dar iarăși ne învârtim în cercuri. Oare o conștiință de grup nu le ia oamenilor puterea?

Hai să ne gândim. Dacă fiecărei persoane de pe planetă i s-ar îndeplini nevoile fundamentale - dacă masa de oameni ar putea trăi în demnitate, scăpând de lupta pentru supraviețuire - aceasta nu ar deschide oare drumul pentru ca întreaga umanitate să se angajeze în realizarea unor scopuri mai nobile? Oare măreția individuală ar fi cu adevărat suprimată dacă s-ar garanta supraviețuirea individuală?

Trebuie, oare, ca demnitatea universală să fie sacrificată în favoarea gloriei individuale?

Ce fel de glorie este aceasta, când e obținută pe seama altuia?

Am pus pe planeta voastră resurse mai mult decât suficiente ca să asigur provizii pentru toți. Cum se întâmplă că mii de oameni mor de foame în fiecare an? Că sute stau fără adăpost? Că milioane strigă după o minimă demnitate? Genul de ajutor care ar pune capăt *acestor lucruri* nu este cel care vă ia puterea. Dacă cei bogați spun că nu vor să-i ajute pe cei flămânzi și fără de adăpost, pentru că nu vor să le ia puterea, atunci cei bogați sunt ipocriți. Pentru că nimeni nu este cu adevărat „bogat” dacă le merge bine, în timp ce alții mor.

Evoluția unei societăți este măsurată prin cât de bine îi tratează pe

cei mai amărâți dintre membrii ei. După cum am spus, provocarea este în a găsi un echilibru între a-i ajuta pe oameni și a le face rău.

Ne poți oferi niște povețe?

O povăț care cuprinde tot ar fi aceasta: Când sunteți în dubiu, greșiți întotdeauna în favoarea compasiunii. Testul dacă ajutați sau faceți rău este următorul: oare oamenii evoluează sau involuează ca rezultat al ajutorului tău? I-ai făcut mai buni sau mai puțin buni? Mai capabili sau mai puțin capabili?

S-a spus că, dacă dai cuiva tot ce are nevoie, va fi mai puțin dispus să muncească el însuși ca să-l obțină.

Dar de ce ar trebui să muncească pentru strictul necesar? Nu este suficient pentru toată lumea? Ce are de-a face „a munci pentru ceva” cu orice altceva? Oare demnitatea umană fundamentală de a avea strictul necesar nu este dreptul din naștere al fiecăruia? *Nu s-ar cuveni să fie?*

Dacă cineva caută să aibă *mai mult* decât nivelul minim - mai multă mâncare, case mai mari, îmbrăcăminte mai frumoasă - poate să se străduiască să atingă aceste scopuri. Dar se cuvine, oare, ca cineva să trebuiască să se lupte doar ca *să supraviețuiască*, pe o planetă unde se găsește mai mult decât este necesar pentru toată lumea?

Aceasta e problema centrală cu care se confruntă omenirea.

Provocarea este, nu de a-i face pe toți egali, ci de a-i da fiecăruia cel puțin siguranța unei supraviețuiri minime în demnitate, astfel încât fiecare să aibă șansa de a alege ce dorește să aibă în plus.

Există dintre cei care comentează că unii oameni nu profită de această șansă, chiar atunci când le este dată.

Ei fac o observație corectă.

Aceasta ridică o altă problemă: le datorați voi încă o șansă și încă una celor care nu profită de oportunitățile care li se oferă?

Nu.

Dacă eu aş adopta o asemenea atitudine, pe toţi v-ar înghiţi iadul pentru totdeauna.

Adevăr vă spun Eu vouă: în Lumea lui Dumnezeu, compasiunea e fără de sfârşit, dragostea nu încetează niciodată, răbdarea nu se termină niciodată. Numai în lumea omului, bunătatea este limitată.

În Lumea Mea, bunătatea este nesfârşită.

Chiar dacă nu o merităm.

O meritaţi *întotdeauna!*

Chiar dacă Îţi aruncăm bunătatea în faţă?

Mai ales dacă o faceţi. („Dacă cineva te loveşte peste obrazul drept, întoarce-l şi pe celălalt. Şi dacă un om îţi cere să mergi cu el o milă, mergi cu el două.”¹⁶) Când Îmi aruncaţi bunătatea înapoi în faţă (ceea ce, că veni vorba, rasa umană o face către Dumnezeu de milenii), eu văd doar că *faceţi o greşală*. Nu vă cunoaşte-ţi interesul.

Eu am compasiune pentru voi, deoarece greşeala voastră nu se bazează pe răutate, ci pe ignoranţă.

Dar unii oameni sunt fundamental răi.

Unii au o răutate intrinsecă.

Cine ţi-a spus aşa ceva?

Aşa am observat eu.

Atunci nu vezi bine. Ți-am mai spus şi înainte: nimeni nu face nimic

¹⁶ Matei, V, 39,41 Noul Testament N.T.

rău, dacă se comportă conform cu modelul lumii lui.

Altfel spus, toți fac cel mai bun lucru pe care-l pot face într-un anumit moment.

Toate acțiunile fiecăruia depind de datele pe care le are la îndemână.

După cum am mai spus - conștiința este totul. De ce anume ești conștient? Ce cunoști?

Dar când oamenii ne atacă, ne fac rău, ne provoacă distrugeri, sau chiar ne omoară ca să-și atingă scopurile, acestea nu reprezintă ceva rău?

Ți-am mai spus și înainte: *orice atac este un strigăt după ajutor.*

Nimeni nu dorește cu adevărat să facă rău altuia. Cei care-l fac - inclusiv guvernele voastre - o fac din ideea deplasată că acesta este singurul mod de a ajunge la ceea ce doresc. Am subliniat deja în această carte care este *soluția cea mai înaltă* la această problemă. Pur și simplu, *să nu dorești nimic*. Să ai preferințe, dar nu nevoi.

Dar aceasta e o stare foarte înaltă de a fi: este locul în care se află Maeștrii. Vorbind în termeni geopolitici, de ce să nu vă străduiți împreună, toată omenirea la un loc, pentru a rezolva nevoile cele mai definitorii ale fiecăruia?

Dar o facem - sau cel puțin încercăm.

Asta-i tot ce poți să spui după mii de ani de istorie a umanității?

Fapt este că nu ați evoluat deloc. Încă acționați cu mentalitatea primitivă: „fiecare om pentru sine”. Jefuiți Pământul, îi prădați toate resursele, exploatați oamenii și îi privați în mod sistematic de drepturi pe cei care nu sunt de acord cu voi și cu ceea ce faceți, numindu-i „radicali”.

Faceți toate acestea pentru propriile voastre scopuri egoiste, pentru că ați instituit un stil de viață pe care *nu-l puteți menține altfel*.

Trebuie să tăiați milioane de hectare de copaci în fiecare an, pentru că, altfel, nu veți putea avea ziarul de duminică. *Trebuie* să distrugeți kilometri din stratul de ozon care vă protejează planeta, pentru că, altfel, nu vă puteți da cu fixativ pe păr. *Trebuie* să vă poluați ireversibil râurile și

fluviile, pentru că, altfel, industriile voastre nu vă pot da Mai Mare, Mai Bun, Mai Mult. Și *trebuie* să-i exploatați pe cei care au mai puțin decât voi - pe cei mai puțin avantajați, mai puțin educați, mai puțin conștienți - sau, altfel, nu puteți să trăiți în vârful piramidei umane, într-un lux nemaipomenit (și necesar). În cele din urmă, *trebuie să negați că faceți toate acestea* sau altfel nu mai puteți trăi cu voi înșivă.

Nu puteți găsi în inima voastră ideea de „a trăi simplu, astfel încât și alții să poată, pur și simplu, trăi”. Înțelepciunea ușor accesibilă este prea simplă pentru voi. Este prea mult să vi se ceară așa ceva. Prea mult de dat. La urma urmei, ați muncit *din greu* pentru ceea ce aveți! *N-aveți de gând să dați nimămui nimic!*

Și dacă restul rasei umane - ca să nu mai vorbim despre copiii copiilor voștri - *trebuie* să sufere din cauza asta, vă doare-n cot, nu-i așa? *Voi* ați făcut tot ceea ce trebuia să faceți ca să supraviețuiți „ca să vă descurcați”. La fel pot să facă și ei! La urma urmei, fiecare pentru sine, nu-i așa?

Există vreo posibilitate ca să ieșim din această nebunie?

Da. Să spun din nou? *O modificare de conștiință.*

Nu puteți rezolva, prin acțiuni guvernamentale sau mijloace politice, problemele care infestază omenirea. De mii de ani încercați să o faceți Schimbarea care trebuie să fie făcută nu se poate face decât în inimile oamenilor.

Poți spune într-o singură frază ce schimbare trebuie să facem?

Am spus-o de câteva ori deja.

Trebuie să încetați de a-L vedea pe Dumnezeu separat de voi și pe voi separați unul de celălalt.

Singura soluție este Adevărul Suprem: În univers, nimic nu există separat de orice altceva. Totul este legat intrinsec, interdependent, irevocabil, interactiv, întretesut în interiorul materialului întregii vieți.

Toate guvernele, toate politicile trebuie să se bazeze pe acest adevăr.

Toate legile trebuie să-și aibă rădăcina în el.

Aceasta este speranța viitoare pentru rasa voastră; singura speranță

pentru planeta voastră.

Cum funcționează acea Lege a Iubirii, despre care vorbeai mai devreme?

Iubirea dă totul și nu pretinde nimic.

Cum e posibil ca noi să nu pretindem nimic?

Dacă fiecare dintre voi ar da totul, ce ați pretinde?

Singurul motiv pentru care voi pretindeți *ceva* este deoarece altcineva păstrează pentru sine.

Încetați de a mai păstra pentru voi!

Asta nu ține decât dacă o facem toți o dată.

Într-adevăr, e nevoie de o conștiință globală.

Dar cum să ajungem la ea? *Cineva trebuie să înceapă.*

Ți se oferă ție ocazia.

Tu poți fi sursa acestei Noi Conștiințe.

Tu poți fi inspirația.

Într-adevăr, tu *trebuie* să fii.

Eu trebuie să fiu?

Mai e și altcineva pe-acolo?

13

Cu ce să încep?

Fii o lumină asupra omenirii și nu îi face rău. Încercă să construiești, nu să distrugi. Adu-Mi poporul acasă.

Cum?

Prin exemplu tău luminos. Caută numai Bunătatea.

Vorbește numai într-un adevăr. Acționează numai într-o dragoste.

Trăiește Legea Iubirii, acum și întotdeauna. Dă totul, nu pretinde nimic. Evită tot ce e nedemn. Nu accepta inacceptabilul.

Învăță-i pe toți cei care caută să afle despre Mine.

Fă din fiecare moment al vieții tale o revărsare de iubire.

Folosește fiecare clipă ca să gândești gândul cel mai înalt, să spui cuvântul cel mai înalt, să faci fapta cea mai înaltă. Prin aceasta, preamărește-ți Sinele tău Sfânt și, astfel, preamărește-Mă și pe Mine.

Adu pace pe Pământ, aducând pace celor a căror viață o atingi.

Fii pace.

Simte și exprimă în fiecare clipă Legătura ta Divină cu Totul, cu fiecare persoană, loc și lucru.

Îmbrățișează fiecare împrejurare, însușește-ți fiecare vină, împărtășește fiecare bucurie, contemplă fiecare mister, pune-te în pielea fiecăruia, iartă orice jignire (inclusiv cea adusă de tine), vindecă fiecare inimă, respectă adevărul fiecărei persoane, iubește Dumnezeuul fiecărei persoane, protejează drepturile fiecărei persoane, păstrează intactă demnitatea fiecărei persoane, promovează interesele fiecărei persoane, îngrijește-te de nevoile fiecărei persoane, acceptă că fiecare persoană este sfântă, scoate în evidență cele mai mari daruri ale fiecărei persoane, fa să se vadă binecuvântările coborâte asupra fiecărei persoane și afirmă că viitorul fiecărei persoane este garantat în dragostea sigură a lui Dumnezeu.

Fii un exemplu viu, însuflețit, al Celui mai Înalt Adevăr care sălăș-

luiește în tine. Vorbește despre tine cu smerenie, ca nu cumva Cel mai Înalt Adevăr al tău să fie interpretat, în mod greșit, ca o lăudăroșenie.

Vorbește blând, ca nu cumva să se creadă că încerci doar să captezi atenția.

Vorbește cu bunătate, pentru ca toți să poată cunoaște Dragostea.

Vorbește deschis, ca nu cumva să se creadă că ai ceva de ascuns.

Vorbește sincer, ca să nu fii înțeles greșit.

Vorbește adesea, astfel încât cuvântul tău să nu fie uitat.

Vorbește cu respect, ca nimeni să nu fie jignit.

Vorbește cu dragoste, astfel încât fiecare silabă să vindece.

Vorbește despre Mine cu fiecare sunet pe care-l rostești.

Fă din viața da un dar. Amintește-ți mereu că tu *ești* darul!

Fii un dar pentru oricine care-ți intră în viață și pentru oricine în a că-rui viață intri. Fii atent *să nu intri* în viața altuia, dacă nu poți să fii un dar. (Tu poți fi întotdeauna un dar, pentru că întotdeauna ești un dar - deși uneori nu îți dai voie să știi acest lucru.)

Când cineva intră pe neașteptate în viața ta, *află ce dar trebuie să primească această persoană de la tine.*

Ce mod extraordinar de a prezenta lucrurile.

De ce altceva crezi că vine cineva la tine?

Adevăr îți spun Eu ție: fiecare persoană care a venit vreodată la tine a venit ca să primească un dar. Primindu-l, el îți dă *ție* un dar - darul de a trăi experiența și împlinirea lui Cine Ești.

Când vezi acest adevăr simplu, când îl înțelegi, vezi cel mai mare adevăr dintre toate:

V-AM TRIMIS NUMAI ÎNGERI.

Sunt derutat. Putem să ne întoarcem puțin? Câteva date par a fi contradictorii.

Spuneai că, uneori, cel mai bun ajutor pe care-l poți da oamenilor este să-i lași în pace. Apoi am avut sentimentul că spuneai că niciodată nu trebuie să eviți de a ajuta pe cineva, dacă vezi că acea persoană are nevoie de ajutorul tău.

Aceste două afirmații par a se bate cap în cap.

Lasă-Mă să-ți clarific gândurile.

Niciodată să nu oferi genul de ajutor care ia din putere. Niciodată să nu insiști să oferi ajutorul care crezi tu că este necesar. Lasă persoana sau oamenii care au nevoie de ajutor să cunoască tot ceea ce ai tu de dat - apoi ascultă ce vor; vezi ce sunt ei gata să primească.

Oferă ajutorul care este dorit. Adeseori, persoana sau oamenii vor spune - sau vor arăta prin comportamentul lor - că nu doresc altceva decât să fie lăsați în pace. În ciuda a ceea ce crezi *tu* că ți-ar place să le dai, a-i lăsa în pace ar putea fi Cel mai Înalt Dar pe care-l poți oferi atunci.

Dacă, mai târziu, altceva este dorit sau necesar, vei fi ajutat să-ți dai seama dacă tu ești cel care trebuie să dai. În caz că e așa, atunci dă.

Dar străduiește-te să nu dai nimic care ia din putere. Ceea ce ia puterea este ceea ce promovează sau produce dependența.

Într-adevăr, există *întotdeauna* un mod prin care poți să-i ajuți pe alții, dându-le în același timp putere.

Ignorarea completă a situației grele a celui care cere cu adevărat ajutorul tău nu este un răspuns, pentru că, a face prea puțin, nu dă mai multă putere celui alt, decât a face prea mult.

Având o conștiință mai înaltă, nu poți să ignori în mod deliberat situația cu adevărat grea a fraților sau surorilor, pretinzând că, a-i lăsa „să fiarbă în suc propriu”, este cel mai mare dar pe care l-ai putea da. O asemenea atitudine arată că ești extrem de arogant și că îți închipui că numai tu ai dreptate. Ea îți permite doar să îți justifici lipsa de implicare.

Mă refer din nou la viața lui Iisus și la învățăturile Lui.

Pentru că Iisus este cel care v-a zis că Eu voi spune celor de-a Dreapta Mea: Veniți, binecuvântații Mei, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de către Mine.

Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și Mi-ați dat adăpost.

Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine.

Și ei Îmi vor spune: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?

Și Eu le voi răspunde, zicând:

*Adevăr, adevăr vă spun Eu vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.*¹⁷

Acesta a fost și este adevărul Meu, în vecii vecilor.

¹⁷ compară Matei XXV, 34 - 40. Noul Testament

15

Te iubesc. Știi că Te iubesc, nu-i așa?

Știu că Mă iubești. Și Eu te iubesc.

16

Întrucât noi discutăm aspecte mai extinse ale vieții la scară planetară și recapitulăm și câteva dintre elementele vieții noastre individuale, care au fost investigate inițial în volumul I, aș dori să Te întreb despre mediul înconjurător.

Ce vrei să știi?

Este el cu adevărat distrus, după cum pretind unii ecologiști, sau sunt oamenii ăștia numai radicali scandalagii, comuniști roșii, dintre care mulți au terminat facultatea la Berkeley și se mai și droghează?

Da, la ambele întrebări.

Ceee??

Glumeam. Da, la prima întrebare; nu, la a doua.

Este stratul de ozon subțiat? Pădurile tropicale sunt chiar decimate?

Da. Dar nu e vorba numai despre lucruri atât de evidente. Sunt câteva chestiuni mai puțini evidente pentru care ar trebui să-ți faci griji.

Ajută-mă să înțeleg.

De exemplu, există o degradare rapidă a solului pe planeta voastră - adică în curând nu veți mai avea pământ bun pe care să vă cultivați hrana. Asta, deoarece unele soluri au nevoie de timp pentru a se reface, iar fermierii voștri uniți în corporații *nu au* timp. Ei vor un pământ care produce, produce, *produce*. Astfel încât, practica de veacuri de a alterna cul-

tivarea terenurilor de la un anotimp la altul este abandonată sau scurtată.

Ca să se recupereze timpul pierdut, se aruncă chimicale în pământ pentru a-l face mai repede fertil. Dar în acest caz, ca și în altele, nu poți să creezi un substitut artificial pentru Mama Natură care să se apropie, cât de cât, de a oferi ceea ce oferă Ea.

Rezultatul este că, în unele locuri, voi erodați rezerva de sol nutritiv de suprafață, rămânând numai câțiva centimetri disponibili. Cu alte cuvinte, voi cultivați din ce în ce mai multă hrană, într-un sol care are un conținut nutritiv din ce în ce mai mic. Nu mai este fier. Nu mai sunt minerale. Nimic din ceea ce contați voi că vă poate oferi solul. Ba încă și mai rău, mâncați hrană plină de chimicale care au fost turnate în sol, într-o încercare disperată de a-l reconstitui. Dacă nu provoacă pe termen scurt vătămări aparente ale trupului, veți descoperi cu jale că, pe termen lung, aceste chimicale, care rămân în trup, nu vă ajută la sănătate.

Această problemă a eroziunii solului prin suprasolicitare nu este ceva de care să fiți conștienți majoritatea dintre voi, și nici degenerarea rezervei de sol arabil nu este o fantezie inventată de ecologiștii aiuriți, care caută un nou subiect la modă. Întrebă pe orice savant în domeniul Pământului și vei auzi multe. E o problemă de proporții epidemice; este valabilă în lumea întreagă. Este serioasă.

Acesta e doar un exemplu despre multele moduri în care voi distrugeți și degradați Pământul, Mama voastră - cea care vă dă toată viața - din cauza unui dispreț total față de nevoile ei și față de procesele naturale. Voi sunteți îngrijorați pentru foarte puține lucruri de pe planeta voastră, cu excepția satisfacerii propriilor voastre patimi, rezolvării celor mai imediate (și mai ales arogante) nevoi și de potolirea dorinței umane nesfârșite pentru Mai Mare, Mai Bun și Mai Mult. Dar, ca specie, ați putea să faceți bine să vă întrebați când „destul” e chiar destul?

Și de ce nu-i ascultăm noi pe ecologiști? De ce nu dăm atenție avertismentelor lor?

În acest caz, ca și în toate problemele cu adevărat importante care afectează calitatea și stilul vieții de pe planeta voastră, există un tipar ușor decelabil. Ați inventat în lumea voastră o expresie care răspunde perfect la întrebare: „Vezi unde sunt banii.”

Cum putem să începem măcar să sperăm că vom rezolva aceste probleme, când trebuie să ne luptăm cu ceva atât de enorm și de perfid?

Simplu. Eliminați banii.

Să eliminăm banii?

Da. Sau, cel puțin, eliminați taina în care i-ați învăluit.

Nu înțeleg.

Majoritatea oamenilor ascund lucrurile de care le e rușine sau despre care nu vor ca alții să știe. De aceea, cei mai mulți dintre voi își ascund sexualitatea. Și, de aceea, aproape toți vă ascundeți banii. Adică, nu vorbiți deschis despre ei. Considerați că banii sunt o chestiune foarte personală. Și aici este problema.

Dacă *toată lumea* ar ști *totul* despre situația bănească a *tuturor*, ar fi o răscoală în țara ta și pe planeta ta, de proporții pe care nu le-ai mai văzut vreodată. Iar ca o consecință a ei, în comportamentul din cadrul afacerilor ar apărea corectitudinea și echitatea, onestitatea și prioritatea ca totul să se facă într-adevăr spre binele tuturor.

Acum nu este posibil să aducem pe piață corectitudinea și echitatea, cinstea sau binele comun, pentru că banii sunt atât de ușor de ascuns. Tu poți, într-adevăr, să îi iei *și să îi ascunzi*, fizic. Există de asemenea, tot felul de posibilități prin care contabili plini de imaginație pot „să ascundă” sau „să facă să dispară” banii corporațiilor.

Întrucât banii pot fi ascunși, nu există vreo modalitate ca cineva să știe exact câți bani are altcineva sau ce face cu ei. Aceasta face posibilă existența unei supraabundențe de inechități, ca să nu spunem, a unui joc dublu. De exemplu, corporațiile pot plăti doi oameni cu salarii complet diferite pentru aceeași muncă. Ei pot plăti unei persoane 57.000 de dolari pe an, în timp ce îl plătește pe altul cu 42.000 de dolari pe an, pentru exact aceeași funcție, dându-i unui angajat mai mult decât celuilalt, pur și

simplicu, pentru că primul angajat are ceva ce al doilea nu are.

Ce anume?

Un penis.

Vai!

Da. Într-adevăr, vai!

Dar Tu nu înțelegi. A avea un penis îl face pe primul angajat mai valoros decât pe al doilea; mai iute la minte, cu mult mai inteligent și, evident, mult mai capabil.

Hmmm. Nu-mi aduc aminte că v-am construit în felul acesta. Vreau să spun, atât de inegali în aptitudini.

Ba da. Ai făcut-o și sunt surprins că nu știi. Toată lumea de pe planetă o știe.

Hai mai bine să încetăm cu chestia asta, sau oamenii vor crede că o spunem chiar serios.

Vrei să spui că nu ești serios? Ba da, *suntem!* Oamenii de pe planetă sunt serioși. De aceea, femeile nu pot să fie preoți Romano-Catolici sau Mormoni sau să apară pe partea care nu trebuie a Zidului Plângerii din Ierusalim, sau să ajungă la o funcție de vârf în companii de vârf, sau piloți de avioane de pasageri sau ...

Da, amândoi înțelegem ideea. Iar ideea *Mea* este că, cel puțin discriminările salariale vor putea fi făcute mult mai greu, dacă toate tranzacțiile monetare s-ar face pe față, în loc de în ascuns. Poți să-ți imaginezi ce s-ar întâmpla în orice loc de muncă de pe glob, dacă toate companiile ar fi obligate să publice toate salariile angajaților lor?

Nu grilele de salarii pentru anumite genuri de posturi, ci *remunerarea reală acordată* fiecărui individ.

Și iată cum dispare „negocierea salariilor”!

Îhî.

Și cum dispare „ceea ce nu știi, nu-ți face rău.”

Îhî.

Și dispare „dacă putem să o plătim mai puțin, de ce să o plătim mai mult”.

Aha, aha.

Dispare și „umblatul cu periuța”, „pupat șefu' în bot”, „jocurile necinstite” cât și aranjamentele companiilor și...

Și multe, multe ar dispărea din întreprinderi și din lume, prin simpla soluție practică de a pune banii la vedere.

Gândește-te. Dacă ați ști exact câți bani are fiecare și câștigul real al tuturor industriilor și al corporațiilor, și al fiecăruia dintre directorii lor - cât și felul în care fiecare persoană și corporație *folosește* banii pe care-i are - nu crezi că asta ar schimba lucrurile?

Gândește-te. În ce mod crezi tu că s-ar schimba lucrurile?

Este clar că, dacă *ar ști* ce se întâmplă, oamenii nu s-ar împăca niciodată cu modul în care se desfășoară 90% din treburile lumii. Dacă aceste fapte ar fi cunoscute în mod precis și imediat de către toți oamenii de pretutindeni, societatea n-ar sancționa niciodată distribuția extraordinar de disproporționată a bogăției și cu atât mai puțin mijloacele prin care ea este câștigată sau modul în care este folosită pentru a câștiga mai mult.

Nimic nu generează mai rapid un comportament potrivit decât expunerea spre examinare publică. De aceea, așa-numitele voastre Legi ale

Razelor de Soare au făcut atât de mult bine în clarificarea câtorva încurcături teribile ale sistemului vostru politic și de guvernare. Audierile publice și contabilitatea publică au ajutat mult la eliminarea mascaradei de culise care exista în anii 20, 30, 40 și 50 în primăriile voastre, în comitetele voastre școlare și în politică - cât și în guvernul național. E timpul acum să aducem niște „raze de soare” asupra modului în care vă ocupați voi aici, pe planetă, de compensări pentru bunuri și servicii.

Ce sugerezi?

Nu este o sugestie, ci o provocare. Vă provoc să aruncați toți banii pe care-i aveți, toate bancnotele și monezile și moneda națională și să o luați de la capăt. Dezvoltați un sistem monetar internațional foarte deschis, total la vedere, ușor de urmărit, ușor de contabilizat. Stabiliți un Sistem Global de Compensării, prin care oamenilor li s-ar da Credite pentru serviciile aduse și bunurile produse și Debite pentru serviciile folosite și bunurile consumate. Totul ar fi pe un sistem de Credit și Debit.

Restituirile din investiții, moșteniri, salarii și retribuții, bacșișuri și gratuități, totul. Și nimic nu ar putea fi cumpărat fără credite. Nu ar exista nici o altă monedă negociabilă. Și registrele fiecăruia ar fi accesibile tuturor celorlalți.

S-a spus: arată-mi contul unui om și-ți voi spune cine este omul.

Acest sistem se apropie cel mai mult de o asemenea idee. Oamenii ar ști - sau cel puțin ar putea ști - mult mai mult despre tine decât știu acum. Dar nu numai că ați ști mai mult unul despre celălalt; ați ști mai mult despre *totul*. Mai mult despre ce plătesc și ce cheltuiesc corporațiile - și care este costul unui produs, dar și prețul lui. (Îți poți imagina ce ar face corporațiile dacă ar trebui să pună *două cifre* pe fiecare etichetă - prețul și costul *produsului*? Ce s-ar mai micșora prețurile cu chestia asta! Ce ar mai crește competiția și ar face să înflorească comerțul cinstit! Nici măcar nu-ți poți imagina consecințele unui astfel de lucru.)

În cadrul noului Sistem Mondial de Compensatie, SMC, transferul Debitelor și Creditelor ar fi imediat și complet transparent. Adică, oricine și toată lumea ar putea inspecta oricând contul oricărei persoane sau organizații. Nimic nu ar fi ținut secret, nimic nu ar fi „confidențial”.

SMC ar deduce 10% pe an din toate câștigurile, din veniturile celor

care *cer de bună voie* o astfel de deducere. N-ar exista taxă pe venit, nici formulare sau dosare, nici deducere personală, nici o „porțiță de scăpare” sau ascunzișuri! Întrucât toate conturile ar fi la vedere, toată lumea din cadrul societății ar putea să vadă cine a ales să ofere 10% pentru binele general al tuturor și cine nu. Această deducere voluntară s-ar duce către sprijinirea tuturor programelor și serviciilor guvernelor, după cum s-a votat de către popor.

Întregul sistem ar fi foarte simplu și foarte transparent.

Omenirea n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

Bineînțeles că nu. Și știi de ce? Pentru că, în cadrul unui astfel de sistem, ar fi imposibil ca cineva să *facă ceva din ceea ce nu ar vrea ca altul să știe*. Dar de ce ați vrea voi să faceți așa ceva? Îți spun Eu de ce. Pentru că, în momentul de față, trăiți în cadrul unui sistem social interactiv, bazat pe „a fi avantajat”, „a fi cu un pas înaintea celorlalți”, „a obține cât mai mult” și „supraviețuirea celui, așa zis, mai capabil”.

Când scopul principal și ținta societății voastre (așa cum se întâmplă în toate societățile cu adevărat iluminate) va fi supraviețuirea *tuturor*, binele, egalitatea *tuturor*, oferirea unei vieți bune *pentru toți*, atunci atât nevoia de tranzacții secrete și ascunse, cât și manevrele de culise și de bani care pot fi ascunși vor dispărea.

Îți dai seama cât de mult va fi eliminat din *corupția* de modă veche, ca să nu mai vorbim despre comportamente necinstite și nedreptăți de mai mică anvergură, prin implementarea unui astfel de sistem?

Secretul, parola, este *transparența*.

Mamă, ce concept!! Ce idee!!

Transparență totală în conducerea afacerilor noastre monetare. Tot încerc să găsesc un motiv pentru care acest concept ar fi „greșit”, nu ar fi „în regulă”, dar nu pot găsi nici unul.

Bineînțeles că nu poți, *pentru că tu nu ai nimic de ascuns*.

Dar poți să-ți imaginezi ce ar face oamenii cu bani și putere din întreaga lume și cum ar mai țipa dacă s-ar gândi că fiecare mișcare, fiecare

cumpărătură, fiecare vânzare, fiecare tranzacție, fiecare acțiune a corporației și alegerea prețurilor și negocierea salariilor, fiecare decizie, oricare ar fi ea, ar putea fi văzute de către *oricine* care s-ar uita, pur și simplu, la balanță?

Adevăr îți spun Eu ție: *nimic* nu produce corectitudine mai rapid decât *transparența*. *Transparența* este, de fapt, un alt cuvânt pentru *adevăr*.

Cunoaște adevărul și adevărul te va elibera.

Guvernele, corporațiile, oamenii puterii știu acest lucru și de aceea nu vor permite niciodată ca adevărul - adevărul pur și simplu - să stea la baza oricărui sistem politic, social sau economic pe care l-ar promova ei.

În societățile iluminate *nu există secrete*. Fiecare știe ce are celălalt, cât câștigă celălalt, ce plătește celălalt în materie de salarii, taxe și beneficii. Care sunt cheltuielile altor corporații și cât de mult cumpără sau vând ele și cu ce profit și *absolut totul*. **ABSOLUT TOTUL**.

Știi de ce acest lucru este posibil numai în societățile iluminate?

Pentru că, într-o societate luminată, nimeni nu vrea să obțină *nimic*, sau *să aibă nimic pe socoteala altcuiva*.

Acesta este un mod radical de viață.

În societățile primitive pare, într-adevăr, radical. În societățile iluminate, este considerat, de departe, la locul său.

Mă intrigă acest concept al „transparenței”. Ar putea fi extins și dincolo de afaceri monetare? Ar putea fi o parolă și pentru relațiile noastre personale?

Să sperăm.

Și totuși nu este.

De regulă, nu. Pe planeta voastră, încă nu. Majoritatea oamenilor au încă prea multe de ascuns.

De ce? Despre ce e vorba?

În relațiile personale (și, realmente, în toate relațiile) este vorba despre *pierdere*. Este vorba despre a-ți fi teamă în privința a ceea ce ai putea pierde sau nu ai reuși să câștigi. Totuși, cele mai bune relații personale și, desigur, cele mai romantice sunt relațiile în care toată lumea știe totul; în care *transparența* nu este numai parolă, ci și *unicul cuvânt*, în care, pur și simplu, nu există secrete. În cadrul acestor relații nu există nici o reținere, nimic nu este umbrit sau prea colorat, ascuns sau mascat. Nimic nu este lăsat de-o parte sau nerostit. Nu trebuie să ghicești sau să te prefaci; nimeni nu „dansează cum i se cântă”, nimeni „nu-și face numărul” sau nu încercă „să te eclipseze”.

Dar dacă toată lumea ar ști tot ceea ce gândim...

Stai așa. Asta nu înseamnă să nu ai nici un fel de intimitate mentală, nici un loc sigur în care să-ți desfășori experiența ta personală. Nu despre asta vorbesc eu aici.

Înseamnă, pur și simplu, să fii deschis și cinstit în legăturile tale cu celălalt. Înseamnă, pur și simplu, să spui adevărul atunci când vorbești, să nu ascunzi nici un adevăr când știi că acesta trebuie rostit. Înseamnă să nu mai minți niciodată, sau să ascunzi ceva, sau să manipulezi verbal sau mental, sau să răsucești adevărul tău într-o sută și unu contorsiuni ceea ce este tipic pentru cea mai mare parte dintre comunicațiile umane.

Înseamnă să vii cu inima deschisă, să spui lucrurilor pe nume, să spui totul în față. Înseamnă să te asiguri că toți indivizii au toate datele și știi tot ceea ce trebuie să fie știut despre un anumit subiect. Înseamnă corectitudine și deschidere și, ei bine,... *transparență*.

Totuși, aceasta nu înseamnă că absolut fiecare gând, fiecare teamă individuală, fiecare amintire întunecată, fiecare judecată, opinie sau reacție trecătoare trebuie să fie pusă pe masă, discutată și examinată.

Aceasta nu înseamnă transparență, ci nebulie curată și vă va lua mințile. Vorbim despre comunicare simplă, directă, deschisă, cinstită, completă și fără ocolișuri.

Dar chiar și așa, este un concept uluitor și foarte puțin folosit.

Asta poți să o mai spui o dată.

Dar, chiar și așa, este un concept uluitor și foarte puțin folosit.

Ar fi trebuit să scrii scheciuri umoristice.

Ce părere ai?! Chiar scriu.

Serios vorbind, este o idee magnifică.

Imaginează-ți o societate întreagă construită în jurul Principiului Transparenței. Ești sigur că ar funcționa?

Am să-ți spun ceva. Jumătate din relele lumii ar dispărea mâine. Jumătate din grijile lumii, jumătate din conflictele lumii, jumătate din mânia lumii, jumătate din frustrarea lumii...

Da, ar fi mânie și frustrare la început, să fii sigur de asta. Ar fi *enorm de multă* frustrare și furie când s-ar descoperi, în cele din urmă, cât de multe dintre persoanele obișnuite sunt *făcute* să joace cum li se cântă, sunt folosite ca un bun de care se poate dispune, sunt manipulate, mințite și înșelate direct. Dar „transparența” ar curăța majoritatea acestor stări în 60 de zile. Le-ar face să dispară.

Te invit din nou. Gândește-te la asta.

Gândești că ai putea să trăiești o astfel de viață? Fără secrete? într-o transparență absolută?

Dacă nu, de ce nu? Ce ții tu ascuns de alții și nu vrei să se știe?

Ce spui tu altuia și nu este adevărat?

Ce nu spui tu altuia din ceea ce este adevărat?

Oare minciuna prin omisiune sau cu intenție a adus lumea voastră acolo unde vreți voi cu adevărat ca ea să fie? Oare manipularea (pietelor, situațiilor particulare sau, pur și simplu, a unei persoane) prin tăcere și ținere în secret chiar ne-au adus un beneficiu? Este „confidențialitatea” cea care într-adevăr face să funcționeze guvernele, corporațiile și indivizii? Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar putea să vadă totul?

Aici este ironia. Nu vedeți că acesta este lucrul de care vă e teamă când vă întâlniți prima dată cu Dumnezeu? Nu înțelegeți că vă este frică de faptul că gluma s-a încheiat, jocul s-a terminat, dansul s-a sfârșit, boxul din umbră a încetat, iar lungul, lungul șir de trageri pe sfoară, mari și mici au ajuns - literalmente - la *capăt*?

Dar vestea cea bună este că nu aveți motiv să vă fie frică. Și nici pricină pentru spaimă. Nimeni nu intenționează să vă judece, nimeni nu are de gând să vă eticheteze drept „răi” și nici să vă arunce în focurile veșnice ale gheniei.

(Iar în ceea ce vă privește pe voi, Romano-Catolicii, nu! nu veți merge nici măcar în Purgatoriu.)

(Iar în ceea ce vă privește pe voi, Mormonii, nu! nu veți fi prinși pentru totdeauna în raiul de jos, incapabili de a ajunge la „raiul de sus”, nici nu veți fi etichetați ca Fii ai Pierzaniei și alungați pentru totdeauna în împărății neștiute.)

(Iar în ceea ce vă privește pe voi....)

Ei bine, înțelegeți ideea. Fiecare dintre voi a construit, în cadrul teologiei voastre personale, câteva idei, câteva concepte despre cea mai Cumplită Pedepsă a lui Dumnezeu. Și-mi pare rău să vă spun asta, deoarece văd cât de tare vă distrează drama pe care o implică, dar, ei bine, ... *nu există așa ceva*. Probabil că, atunci când vă pierdeți frica de a ști că întreaga voastră viață devine complet transparentă în momentul morții, atunci puteți depăși frica de a ști că întreaga voastră viață devine complet transparentă *cât timp o trăiți*.

Ar fi *grozav*...

Da, nu-i așa că ar fi? Iată deci formula care să te ajute să începi. Întoarce-te chiar la începutul cărții și revezi *cele Cinci Niveluri ale Rostirii Adevărului*. Hotărăște să memorezi acest model și implementează-l.

În fiecare zi caută adevărul, spune adevărul, trăiește adevărul. Fă aceasta cu tine însuși și cu fiecare persoană a cărei viață o atingi.

Apoi pregătește-te să fii gol.

Fii gata pentru *transparență*.

Este un sentiment înfricoșător. Este un sentiment într-adevăr înfricoșător.

Caută să vezi de ce anume îți este teamă.

Mi-e teamă că toată lumea va pleca din cameră. Mi-e teamă că nimănui nu-i va mai place de mine.

Înțeleg. Ai senzația că trebuie să minți pentru ca oamenilor să le placă de tine?

Nu chiar să mint. Doar să nu le spun *totul*.

Amintește-ți ce am mai spus înainte. Nu e vorba să-ți arăți cel mai mic sentiment, gând, idee, frică, amintire, mărturisire sau altele asemenea. Este vorba ca, pur și simplu, să spui întotdeauna adevărul, să te arăți în totalitate. Poți să stai gol din punct de vedere fizic în prezența persoanei pe care o iubești cel mai tare, nu-i așa?

Da.

Atunci de ce să nu stai gol și din punct de vedere emoțional?

A doua situație este mult mai dificilă decât prima.

Înțeleg. Asta nu înseamnă totuși că nu e de recomandat, pentru că recompensele sunt mari.

Fără discuție că ai prezentat niște idei interesante. Să abolim programele ascunse, să construim o societate bazată pe transparență, să spunem, tot timpul, tuturor, adevărul despre totul. Uauu!

Societăți întregi au fost construite pe aceste câteva concepte.

Societăți iluminate.

N-am găsit nici una.

Nu vorbeam de planeta voastră.

Aha.

Sau măcar de sistemul vostru solar.

AHA!!

Dar nu trebuie să părăsiți planeta, și nici măcar propria casă pentru a începe să trăiți experiența a ceea ce ar fi un Nou Sistem de Gândire.

Începeți cu propria voastră familie, cu propria voastră casă. Dacă aveți o afacere, începeți în propria voastră companie. Spuneți fiecăruia din firma voastră exact ce face, ce produce și cheltuiește compania și cât câștigă fiecare. Va fi ca o exorcizare. Asta și vreau să spun, literalmente. *Veți alunga toți diavolii care îi chinuiesc pe salariați.*

Dacă fiecare om care are o companie ar face acest lucru, pentru mulți munca nu ar mai fi un iad, pentru că, în întreprindere, ar apărea în mod automat un mai mare simț de echitate, fair-play și retribuție adecvată.

Spuneți clienților voștri exact cât costă marfa sau serviciul pe care le oferiți. Puneți aceste două cifre pe etichetă: costul și prețul. Mai puteți fi mândri de cât cereți?

Dacă toți ar cunoaște rata cost/preț, credeți că ați mai simți vreo frică la gândul că cineva ar crede că „îi luați pielea de pe el”? Dacă da, încercați să vedeți cum vreți să ajustați un preț pentru a-l aduce la un nivel corect, mai degrabă decât „să obțineți tot ce puteți, dacă ține”.

Vă provoc la această încercare. Vă provoc.

Ea va cere o schimbare completă în modul vostru de a gândi. Va trebui să aveți tot atât de multă grijă de clienții voștri, pe cât aveți de voi înșivă.

Da, puteți începe să construiți această Societate Nouă chiar acum,

chiar aici, astăzi. Alegerea vă aparține.

Puteți continua să sprijiniți vechiul sistem, paradigma actuală sau puteți renunța la tot ce este vechi, arătând lumii voastre o cale nouă.

Puteți fi voi această cale nouă. În toate. Nu numai în afaceri, nu numai în relațiile personale, nu numai în politică, economie sau religie sau într-un aspect sau altul al experienței vieții în totalitate, ci *în totul*.

Fiți calea cea nouă. Fiți calea ce mai înaltă. Fiți calea cea mai minunată. Atunci puteți spune cu adevărat, *Eu sunt calea și viața. Urmați-Mă*.¹⁸

Dacă întreaga omenire v-ar urma, ați fi mulțumiți de drumul pe care o călăuziți?

Aceasta să fie întrebarea voastră pentru astăzi.

¹⁸ compară Ioan XIV, 6. Noul Testament

Îți aud provocarea. O aud. Acum, spune-mi, te rog, mai multe despre viața pe o scară mai largă pe această planetă. Spune-mi cum se pot înțelege națiunile, astfel încât „să nu mai fie război”.

Vor fi întotdeauna dispute între națiuni, pentru că disputa este doar un semn - unul sănătos - de individualitate. Totuși, *rezolvarea violentă* a disputelor este un semn de extraordinară lipsă de maturitate.

Nu există nici un motiv pe lume ca rezolvările violente să nu poată fi evitate, în cazul în care națiunile doresc să le evite.

S-ar putea crede că un număr enorm de morți și vieți distruse ar fi suficient pentru a da naștere unei astfel de dorințe, dar, în culturile primitive cum ar fi a voastră, lucrurile nu se întâmplă așa.

Atâta timp cât credeți că puteți câștiga într-o dispută, o veți avea.

Atâta timp cât credeți că puteți câștiga un război, veți lupta în el.

Și care este răspunsul la toate acestea?

Eu nu am un răspuns, am numai...

Știu, știu! O observație.

Da. Observ acum ceea ce am observat și înainte. Un răspuns pe termen scurt ar putea fi formarea a ceea ce unii dintre voi au numit guvern mondial, cu un tribunal mondial care să rezolve disputele (unul ale cărui verdicte să nu poată fi ignorate, așa cum se întâmplă cu actualul Tribunal de la Haga) și a unei forțe mondiale de păstrare a păcii care să garanteze că nici o națiune - oricât de puternică sau influentă ar fi - să nu mai poată niciodată, de acum înainte, să o agreseze pe alta.

Înțelege totuși că s-ar putea să mai fie violență pe Pământ. Forțele de păstrare a păcii s-ar putea să *trebuiească* să folosească violența pentru a *opri* pe cineva de la a fi violent. După cum am observat în primul volum,

a nu reuși să oprești un tiran îi dă putere acelui tiran. Uneori, unicul mod de a evita un război este prin a face război. Uneori, trebuie să faci ceea ce nu vrei să faci, pentru a te asigura că nu va trebui să continui să faci acel lucru! Această contradicție aparentă este parte din Dicotomia Divină, care spune că, uneori, singura cale spre A Fi ceva - în acest caz, „pașnic” - poate fi ca, la început, să nu fii acel lucru!

Altfel spus, adesea, singurul mod de a te cunoaște pe tine însuși ca Ceea ce Ești este prin a trăi tu însuși experiența a Ceea ce Nu Ești.

E un adevăr ușor de observat că, în lumea voastră, puterea nu mai poate rămâne în mod disproporționat în cadrul unei națiuni individuale, ci trebuie să rămână în mâinile întregului grup de națiuni care există pe această planetă. Numai în acest fel e posibil ca omenirea să trăiască, în sfârșit în pace, știind cu certitudine că nici un tiran - indiferent de cât de mare sau puternică ar fi națiunea sa individuală - nu poate să violeze sau nu va putea viola din nou teritoriile altei națiuni și nici nu-i va amenința libertatea.

Nici nu ar mai fi nevoie ca, pentru a-și câștiga securitatea, națiunile mici să depindă de bunăvoința națiunilor mai mari, trebuind adesea să își negocieze propriile resurse și să ofere terenuri bune pentru baze militare străine.

În cadrul acestui nou sistem, securitatea națiunilor celor mai mici va fi garantată, nu de către cei pe care îi linguesc, ci de către cei care le sprijină.

Toate cele 160 de națiuni s-ar ridica în cazul în care o singură națiune ar fi invadată. Toate cele 160 de națiuni ar spune *Nu!*, dacă o singură națiune ar fi violată sau amenințată într-un fel sau altul.

În mod similar, națiunile n-ar mai fi amenințate din punct de vedere economic sau șantajate să meargă pe un anumit drum de către partenerii lor comerciali mai mari, nu li s-ar mai impune să accepte anumite „îndrumări” pentru a primi ajutor străin și n-ar mai fi constrânse să se comporte într-un anumit fel, pentru ca să primească o simplă asistență umanitară.

Totuși, există printre voi unii care ar comenta că un astfel de sistem de guvernare globală ar eroda independența și măreția națiunilor individuale. Adevărul este că le-ar crește aceste calități - și acesta este exact lucrul de care le este teamă națiunilor mai mari, a căror independență este

asigurată de către putere, nu de către lege sau justiție.

Pentru că, în acest caz, națiunile mai mari, nu numai că n-ar mai face ce vor, în mod automat, ci ar trebui să se audă în mod egal părerile tuturor națiunilor. Și națiunile cele mai mari n-ar mai putea să controleze și să acumuleze mare parte din resursele omenirii, ci s-ar cere să le împartă în mod egal, să le facă imediat accesibile, să ofere *tuturor* popoarelor lumii beneficiile, într-un mod mai uniform.

Un guvern mondial ar nivela terenul - și această idee care merge până în miezul dezbaterii referitoare la demnitatea umană fundamentală reprezintă un blestem pentru „cei care au” din lumea întreagă, care vor ca „cei care nu au” să-și caute *propria* avere - ignorând, desigur, faptul că „cei care au” *controlează* tot ceea ce caută ceilalți.

Pare ca și când am discuta aici despre redistribuirea bogăției. Cum putem să menținem stimularea celor care *într-adevăr* vor mai mult și sunt dornici să muncească pentru aceasta, dacă ei știu că trebuie să împartă cu cei care nu se obosească să muncească atât de mult?

În primul rând, nu este doar o problemă despre cei care *vor* să „muncească mult” și despre cei care nu vor. Acesta-i un mod simplist de a susține o discuție (de obicei exprimat astfel de către „cei care au”).

De cele mai multe ori este, mai degrabă, o problemă de oportunitate, decât de dorință. Prin urmare, prima treabă care e de făcut, prima în restructurarea ordinii sociale, este de a te asigura că fiecare persoană și fiecare națiune are *șanse* egale.

Aceasta nu se poate întâmpla niciodată, atâta timp cât cei care posedă în mod curent și controlează marea masă a bogățiilor și resurselor mondiale nu lasă din mână acest control.

Da. Am menționat Mexicul și, fără să vreau să ajung la „incriminarea unei națiuni”, cred că această țară oferă un exemplu excelent în această privință. O mână de familii bogate și puternice controlează averea și resursele întregii națiuni - și o fac de 40 de ani. De zeci de ani, „alegerile” sunt o farsă în această așa-zisă Democrație Occidentală, pentru că aceleași familii au controlat aceleași partide politice, asigurându-se că, în realitate, nu există o opoziție serioasă.

Rezultatul? „Cei bogați devin mai bogați, iar cei săraci devin mai săraci.”

Dacă salariile ar sări de la 1,75 de dolari la exorbitanta sumă de 3,15 de dolari pe oră, cei bogați ar scoate în evidență cât de mult au făcut ei pentru săraci, pentru a le oferi locuri de muncă și oportunități pentru propășire economică. Cu toate acestea, singurii care ar câștiga enorm ar fi *cei bogați* - industriașii și afaceriștii care își vând mărfurile pe piața națională și mondială cu profituri uriașe, dat fiind prețul scăzut al mâinii de lucru.

Bogătașii americani știu că acest lucru este adevărat - și, de aceea, mulți dintre cei bogați și puternici din America își mută uzinele și fabricile în Mexic și în alte țări străine, unde salariile de sclav sunt considerate o mare șansă pentru țărani. Între timp, acești muncitori trudes în condiții nesănătoase și total nesigure, dar guvernul local - controlat de aceiași foarte puțini care culeg profituri din aceste afaceri - impune puține reglementări. Standardele de sănătate și de siguranță, cât și de protecție a mediului sunt, practic, inexistente în aceste locuri de muncă.

Nimeni nu are grijă de oameni și nici de Pământul pe care li se cere să locuiască în colibe de hârtie, lângă pârauri în care-și spală rufele și în care, uneori, defecheză, pentru că instalațiile din case sunt adesea de nefolosit.

Din această crasă indiferență față de mase apare o populație care nu-și poate permite să cumpere nici măcar mărfurile pe care le produce. Dar bogaților proprietari de fabrici nici măcar nu le pasă. Ei își pot transporta bunurile la alte națiuni unde există oameni care le pot cumpăra.

Totuși, cred că, mai devreme sau mai târziu, această spirală se va întoarce împotriva ei însăși - cu consecințe devastatoare. Nu numai în Mexic, ci oriunde sunt exploatați oameni.

Revoluțiile și războiul civil sunt inevitabile, și tot așa sunt și războaiele între națiuni, atâta timp cât „cei care au” continuă să caute să exploateze pe „cei care nu au”, sub pretextul că le oferă o șansă.

A nu lăsa din mână bogăția și resursele a devenit un concept atât

de *instituționalizat*, încât aproape că apare ca *acceptabil* chiar și pentru unii oameni cinstiți, care îl văd ca pe o simplă formă de economie de piață.

Dar această iluzie de corectitudine este posibilă numai din cauza *puterii* pe care o au indivizii și națiunile bogate ale lumii.

De fapt, *nu e cinstit* față de cea mai mare parte dintre oamenii și națiunile lumii, care sunt împiedicați de la a încerca măcar să obțină ceea ce au obținut cei Puternici.

Sistemul de guvernare descris aici ar muta drastic echilibrul de putere, îndepărtându-l de la cei-bogați-în-resurse către cei-săraci-în-resurse, impunând ca înseși resursele să fie împărțite în mod corect.

De aceasta le e teamă celor puternici.

Da. Astfel încât, soluția pe termen scurt pentru oblojirea lumii ar putea fi o nouă structură socială - un nou guvern mondial.

Au existat printre voi niște lideri care au fost suficient de pătrunzători și de curajoși pentru a propune începutul unei astfel de noi ordini mondiale. George Bush, pe care istoria îl va aprecia ca pe un om cu mult mai multă înțelepciune, viziune, compasiune și curaj decât vrea sau este în stare să accepte societatea contemporană, a fost un astfel de lider.

Tot așa a fost și președintele sovietic Mihail Gorbaciov, primul șef comunist de stat care a câștigat vreodată premiul Nobel pentru Pace și un om care a propus schimbări politice enorme, sfârșind, practic, ceea ce voi ați numit Războiul Rece. Și tot așa a fost și Președintele Carter, care i-a făcut pe domnul Beghin și domnul Sadat să ajungă la niște înțelegeri la care nimeni altcineva n-ar fi visat și care, mult după încheierea mandatului său prezidențial, a tras lumea înapoi de la confruntări violente, iarăși și iarăși, prin simpla afirmare a unui simplu adevăr: Punctul de vedere al unuia nu este mai puțin demn de a fi ascultat decât al altuia.

Nici o ființă umană nu are mai puțină demnitate decât alta.

E interesant că acești lideri curajoși, fiecare dintre ei oprind, la vremea lor, lumea de la a intra în război și fiecare dintre ei adoptând și propunând mișcări puternice de îndepărtare de structurile politice dominante, au

condus numai într-o singură legislatură, îndepărtați fiind de la conducere chiar de către oamenii pe care se străduiau să-i înalțe. Incredibil de populari în lumea întreagă, ei au fost puternic respinși acasă. Se spune că un om nu este prețuit în casa lui. În cazul acestor oameni, așa s-a și întâmplat, deoarece modul lor de a vedea lucrurile era foarte departe de cel al poporului lor, care se preocupa numai de griji limitate, parohiale și care credea că are doar de pierdut din viziunile lor evolute.

Tot așa, fiecare lider care a îndrăznit să iasă în evidență și să ceară sfârșitul opresiunii impuse de către cei puternici a fost descurajat și compromis.

Așa se va întâmpla întotdeauna, până ce nu se impune o soluție pe termen lung și care nu este una politică. Această soluție pe termen lung - și singura reală - este o Nouă Conștiință, o Nouă Conștiință. O conștiință a Unimii și o conștiință a Dragostei.

Stimulentul pentru succes, pentru a scoate maximum de la viață nu ar trebui să fie o recompensă economică sau materialistă. Ea este nepotrivită în acest caz. Această prioritate nelalocul ei este cea care a creat toate problemele pe care le-am discutat aici.

Când stimulentele pentru măreție nu este unul economic - când siguranța economică și necesitățile fundamentale materiale sunt garantate pentru toți - atunci acest stimulente nu va dispărea, ci va fi de un gen diferit, câștigând în putere și hotărâre, producând adevărata măreție și nu genul de „măreție” străvezie, trecătoare, pe care le produc stimulentele prezente.

Dar, de ce a trăi o viață mai bună, a crea o viață mai bună pentru copiii noștri nu reprezintă un stimulente bun?

„A trăi o viață mai bună” este un stimulente potrivit. A crea „o viață mai bună” pentru copiii voștri este un stimulente bun. Dar întrebarea este ce înseamnă „o viață mai bună”?

Cum definești „mai bună”? Cum definești „viață”?

Dacă „mai bună” înseamnă a trăi pe picior mare, mai bine, cu mai mulți bani, putere, sex și chestii d-astea (case, mașini, îmbrăcăminte, colecții de CD-uri - și altele la fel)... și dacă definești „viață” ca pe o perioadă care se desfășoară între naștere și moarte în această existență pre-

zentă, atunci nu faci nimic pentru a ieși din capcana pe care *a creat-o* halul în care se află planeta voastră.

Dar dacă definești „mai bună” ca pe o experiență mai largă și o exprimare mai înaltă a celei mai mărețe Stări a voastre de A Fi, și „viață” ca pe un proces etern, continuu și nesfârșit al *Ființei*, e posibil să-ți găsești drumul.

O „viață mai bună” nu este creată prin acumulare de lucruri.

Majoritatea o știți, toți spuneți că o înțelegeți și, cu toate acestea, viețile voastre - și deciziile pe care le luați și care vă conduc viața - sunt mult mai legate de „lucruri” decât vă închipuiți.

Vă străduiți să acumulați lucruri, munciți pentru lucruri și, atunci când obțineți câteva dintre lucrurile pe care le doriți, nu mai renunțați niciodată la ele.

Stimulentul pentru majoritatea omenirii este să obțină, să dobândească și să procure *lucruri*.

Renunță cu ușurință la ele cei cărora nu le pasă de lucruri.

Din cauza faptului că stimulentele voastre actuale de măreție sunt legate de acumularea a tot ceea ce are lumea de oferit, întreaga omenire se află la diverse stadii de luptă. *Porțiuni* enorme de populație se luptă încă pentru o minimă supraviețuire fizică. Fiecare zi e plină de momente de anxietate, de acțiuni disperate. Mentea este preocupată de întrebări fundamentale și vitale. O să am destulă mâncare? Am un adăpost? O să-mi fie cald? Un număr *enorm* de oameni sunt încă preocupați de aceste probleme în fiecare zi. Mii dintre ei *mor* în fiecare lună, doar din cauza lipsei de hrană.

Un număr mic de oameni sunt capabili să se bazeze în mod rezonabil pe minimul necesar pentru supraviețuire, dar se luptă să obțină ceva mai mult - o securitate modică, o casă modestă dar decentă, o zi de mâine mai bună. Ei muncesc din greu, ei își fac griji în legătură cu întrebarea dacă și cum vor „merge înainte”. Mentea este preocupată de problemele urgente care îi îngrijorează.

Este de departe mult mai mic numărul oamenilor care au tot ce-și pot dori - tot ceea ce *doresc* celelalte două grupuri - dar este interesant faptul că multe persoane din acest ultim grup *vor și mai mult*.

Mintile lor sunt preocupate de *a ține strâns tot ceea ce au achiziționat* și de a-și spori posesiunile.

Dar, pe lângă aceste trei grupuri, există un al patrulea. Este cel mai

mic grup dintre toate. De fapt, este extraordinar de mic.

Acest grup s-a detașat de nevoia de a avea lucruri materiale. El se preocupă de adevărul spiritual. De realitatea spirituală și de experiența spirituală. Oamenii din acest grup privesc viața ca pe un trăire spirituală - o călătorie a sufletului. Din acest unghi răspund ei la toate întâmplările umane. Ei păstrează întreaga experiență umană în cadrul acestei paradigme. Lupta lor este legată de căutarea lui Dumnezeu, de desăvârșirea Sinelui. De exprimarea adevărului.

Pe măsură ce evoluează, această luptă nu mai este câtuși de puțin o luptă, ci un proces.

Este un proces de definire de Sine (nu de descoperire de sine), de Evoluție (nu de învățare), de A Fi (nu de a face).

Motivul pentru care caută, se străduiesc, cercetează, se dezvoltă și reușesc este cu totul diferit.

Motivul pentru a face *orice* se schimbă și, o dată cu el, se schimbă și cel care face.

Motivul devine un proces, iar cel care face devine cel care este.

În timp ce, înainte, motivul pentru a ajunge undeva, pentru a se strădui, pentru a munci din greu toată viața a fost achiziționarea de bunuri lumești, acum motivul este de a trăi experiența bunurilor cerești.

În timp ce, înainte, preocupările erau în mare parte preocupări ale trupului, acum ele sunt în mare parte preocupări ale sufletului.

Totul s-a schimbat, totul s-a deplasat. Scopul vieții s-a modificat și la fel s-a întâmplat și cu viața însăși.

„Stimulentul pentru măreție” s-a modificat și, o dată cu el, a dispărut și nevoia pentru a achiziționa, a dori foarte tare, a proteja și a spori posesiunile lumești.

Măreția nu va mai fi măsurată prin cât de mult a acumulat cineva.

Resursele mondiale vor fi văzute, pe bună dreptate, ca aparținând tuturor popoarelor lumii.

Într-o lume binecuvântată, cu o abundență suficientă pentru a satisface nevoile fundamentale ale tuturor, aceste nevoi fundamentale *vor fi satisfăcute*.

Toată lumea va *dori* ca lucrurile să stea așa. Nimeni nu va mai trebui să fie supus la taxe impuse.

Cu toții vă veți *oferi de bunăvoie* să trimiteți 10% din recoltă și din preaplinul vostru pentru programele care îi sprijină pe cei a căror recoltă este mai proastă. Nu va mai fi posibil ca mii de oameni să stea deoparte și să privească cum alți mii de oameni mor de foame - nu din lipsă de hrană, ci din lipsa unei suficiente *voințe* umane de a crea un mecanism politic simplu, prin care oamenii să poată *să capete* hrană.

Astfel de nerușinări morale - devenite acum locuri comune în societatea voastră primitivă - vor fi eradicate pentru totdeauna, în ziua în care vă veți schimba stimulentele pentru măreție și definiția ei.

Noul vostru stimulente: să deveniți ceea ce Eu v-am creat - reflecția fizică a Zeității Însăși.

Când veți alege să fiți Ceea ce Sunteți cu Adevărat - Dumnezeu manifestat - nu veți mai acționa niciodată într-o manieră neDumnezeiască. Nu va mai trebui să lipiți autocolante pe care să scrie:

APĂRĂ-MĂ DOAMNE
DE CEI CARE TE URMEAZĂ

18

Stai să văd dacă am înțeles.

Ceea ce pare a reieși de aici este un punct de vedere mondial de egalitate și echilibru, în care toate națiunile se supun unui singur guvern mondial și toate popoarele își împart bogățiile lumii.

Adu-ți aminte că, atunci când noi vorbim despre egalitate, vrem să spunem *șanse* egale și nu egalitate *în fapt*. Adevărata „egalitate” nu va fi atinsă niciodată și fii recunoscător că așa stau lucrurile.

De ce?

Pentru că egalitate înseamnă că toți sunt la fel - și acesta este ultimul lucru de care lumea are nevoie.

Nu - eu nu pledez aici pentru o lume de automate, fiecăruia alocându-i-se o parte identică de la un Guvern Central al Marelui Frate.

Eu vorbesc despre o lume în care sunt garantate:

Acoperirea nevoilor fundamentale.

Oportunitatea de a evolua.

Cu toate resursele lumii voastre, cu toată abundența voastră, voi nu ați reușit încă să realizați aceste două lucruri simple. În schimb, ați imobilizat milioane de oameni pe treapta cea mai de jos a scării socio-economice și ați creat pe plan mondial o atitudine care îi ține acolo în mod sistematic. Permiteți ca mii de oameni să moară în fiecare an pentru că le lipsește strictul necesar.

Cât e de măreață lumea asta și tot nu ați găsit calea de a fi îndeajuns de măreți pentru a-i opri pe oameni de la a muri de foame și, cu atât mai puțin, de a-i împiedica să se omoare unul pe altul. Voi lăsați realmente *copiii* să moară de foame chiar sub ochii voștri. Voi realmente omorâți oameni, deoarece nu sunt de acord cu voi. Sunteți niște primitivi.

Și noi care credeam că suntem atât de evoluți!

Prima caracteristică a unei societăți primitive este că se consideră a fi evoluată. Prima caracteristică a unei conștiințe primitive este că se consideră a fi iluminată.

Hai să recapitulăm deci. Modul în care vom ajunge pe prima treaptă a scării, acolo unde aceste două garanții fundamentale sunt acordate tuturor...

Este prin două mișcări, două schimbări - una în paradigma voastră politică și una în spiritualitatea voastră.

Mișcarea spre un guvern unic al unei lumi unificate ar include un tribunal cu mare putere, care să rezolve disputele internaționale și o forță de păstrare a păcii, care să dea putere legilor prin care voi alegeți să vă guvernați. Guvernul mondial ar include un Congres al Națiunilor - doi reprezentanți din fiecare națiune de pe pământ - și o Adunare a Poporului - cu reprezentare direct proporțională cu populația unei națiuni.

Exact așa cum este constituit guvernul Statelor Unite - cu două camere, una care oferă reprezentare proporțională și una care oferă drept egal la cuvânt pentru toate statele.

Da, constituția Statelor Unite a fost inspirată de Dumnezeu.

Același echilibru de putere ar trebui să fie parte constitutivă a noii constituții mondiale. Ar mai fi, de asemenea, o ramură executivă, o ramură legislativă și o ramură juridică.

Fiecare națiune și-ar păstra propria sa forță internă de menținere a păcii, dar toate armatele naționale ar fi lăsate la vatră - exact așa cum fiecare dintre statele voastre individuale au desființat armatele și marina lor, în favoarea unei forțe federale de menținere a păcii, care să servească întregul grup de state pe care noi îl numim acum o națiune.

Națiunile și-ar păstra dreptul de a forma și de a chema, într-o clipă, propria lor gardă națională, așa cum statele voastre au, fiecare, dreptul constituțional de a ține și de a activa o gardă statală.

Și - exact așa cum fac statele voastre acum - fiecare dintre cele 160

de State Națiuni din uniunea națiunilor ar avea dreptul de a se retrage din uniune pe baza unui vot al poporului (deși nu-Mi pot explica de ce ar vrea s-o facă, dat fiind faptul că poporul ei ar fi mai în siguranță și mai bogat decât a fost vreodată înainte).

Și - încă o dată, pentru aceia dintre noi care înțelegem mai încet - o astfel de federație mondială unificată ar aduce la ...?

1. Sfârșitul războaielor dintre națiuni și rezolvarea disputelor prin omor.
2. Sfârșitul unei sărăcii abjecte, a morții prin înfometare, a exploatarei maselor de oameni și a resurselor de către cei la putere.
3. Sfârșitul unei distrugerii sistematice a mediului înconjurător.
4. Ieșirea din starea care vă duce la o luptă continuă pentru mai mare, mai ban, mai mult.
5. O oportunitate - *cu adevărat egală* - pentru *toți* oamenii de a evolua până la cea mai înaltă exprimare a Sinelui.
6. Sfârșitul tuturor limitărilor și discriminărilor care îi țin pe oameni în loc - fie că e vorba de locuințe, de locuri de muncă, de sistem politic, de relații personale sexuale.

Această nouă ordine mondială ar cere o nouă redistribuire a bogăției?

Nu ar cere nimic. Ar *produce* voluntari și, absolut automat, o redistribuire a *resurselor*.

Tuturor oamenilor li s-ar oferi, de exemplu, o educație potrivită.

Tuturor oamenilor li s-ar oferi ocazia deschisă de a folosi această educație la locul de muncă - de a urma cariere care le-ar aduce *bucurie*.

Tuturor oamenilor li s-ar garanta acces la îngrijirea sănătății, oricând și în orice mod au nevoie.

Tuturor oamenilor li s-ar garanta că nu vor muri de foame și nu vor trebui să trăiască fără îmbrăcăminte suficientă sau fără un adăpost adecvat.

Tuturor oamenilor li se vor asigura condiții demne de viață, astfel încât supraviețuirea n-ar mai fi niciodată o problemă; astfel încât *tuturor* ființelor umane li s-ar acorda confortul și demnitatea oferită de un minim necesar pentru trai.

Chiar dacă nu ar face nimic ca să le câștige?

Gândul tău că aceste lucruri trebuie să fie *câștigate* este la baza gândului că trebuie *să-ți câștigi drumul spre rai*. Nu poți să-ți câștigi drumul înspre bunăvoința lui Dumnezeu și nu trebuie să o faci, pentru că ești deja acolo. Acesta este un lucru pe care nu-l poți accepta, deoarece este ceva ce nu poți *da*. Când vei învăța *să dai* necondiționat (adică, *să iubești* necondiționat) atunci vei învăța *să primești* necondiționat.

Această viață a fost creată ca un vehicul care ți-ar putea permite să trăiești o asemenea experiență.

Încearcă să îmbrățișezi și să accepți acest gând: Oamenii au dreptul la un minim necesar supraviețuirii. Chiar dacă *nu fac nimic*. Chiar dacă nu contribuie cu *nimic*. Supraviețuirea cu demnitate este unul dintre drepturile de bază ale vieții. V-am dat suficiente resurse ca să-l puteți garanta tuturor.

Tot ce aveți de făcut este să împărtiți cu ceilalți.

Dar, atunci, ce i-ar împiedica pe oameni de la a-și risipi viețile. De la a tândăli, colectând bani din „dobânzi și dividende”?

În primul rând, nu ești tu cel care să judeci ce înseamnă o viață irosită. Este oare o viață irosită atunci când o persoană nu face nimic altceva decât să stea întins timp de 70 de ani, gândindu-se la poezie și apoi apare cu un singur sonet care deschide, pentru mii de oameni, o ușă spre înțelegere și privire interioară? Este oare o viață irosită dacă o persoană minte, înșală, distruge, bagă intrigi, manipulează și face rău altora toată viața sa, dar, apoi, acest fel de a fi redevine probabil în el ceva din adevărata sa natură - ceva ce s-a străduit să-și amintească timp de mai multe vieți - și astfel, în sfârșit, evoluează spre Nivelul Următor? Este oare o astfel de viață, „irosită”?

Nu ești tu cel care să judeci călătoria altui suflet. Tu trebuie să hotărăști Cine Ești TU, nu cine a fost celălalt sau nu a reușit să fie.

Te întrebi, deci, ce i-ar opri pe oameni de la a-și irosi pur și simplu viețile, de la a tândăli colectând „dobânzi și dividende”, iar răspunsul este: nimic.

Dar chiar crezi că toată chestia asta ține? Nu crezi că cei care contribuie ar începe să aibă resentimente împotriva celor care nu contribuie?

Da, așa este, dacă nu sunt iluminați. Cei iluminați i-ar privi pe cei care nu contribuie cu mare compasiune, nu cu resentiment.

Compasiune?

Da. Deoarece contribuabilii își vor da seama că necontribuabilii pierd cea mai mare oportunitate și cel mai mare prilej: oportunitatea de a crea și prilejul de a trăi experiența celei mai înalte idei despre Cine Sunt Ei cu Adevărat. Și contribuabilii ar ști că aceasta este o pedeapsă îndeajuns de mare pentru lena acestora, dacă s-ar cere cu adevărat o pedeapsă - ceea ce nu este cazul.

Dar cei care contribuie cu adevărat nu ar fi furioși că fructele trudei lor ar fi luate de la ei și date celor leneși?

Nu ascultă ce-ți spun. *Tuturor* li s-ar da porții minime pentru supraviețuire. *Tuturor* celor care au mai mult li s-ar da ocazia de a contribui cu 10% din câștigul lor pentru a face acest lucru posibil. Cât despre modul în care ar fi decis venitul, piața liberă ar determina valoarea contribuției: fiecăruia, exact așa cum se face acum în țara voastră.

Dar tot am avea „bogați” și „săraci”, exact așa cum avem astăzi! Asta nu este *egalitate*.

Dar este *oportunitate* egală. Pentru că fiecare ar avea *oportunitatea* de a trăi o existență simplă, fără griji pentru supraviețuire. Și fiecăruia i s-ar da o oportunitate egală de a căpăta cunoștințe, de a-și dezvolta aptitudinile și de a-și folosi talentul natural în Lăcașul Bucuriei.

Lăcașul Bucuriei?

Așa se vor numi atunci „locurile de muncă”.

Dar nu va exista, totuși, dorința de a fi ca celălalt?

Asta, da. Pizmă, nu. Dorința de a fi ca celălalt este o emoție naturală, care te îndeamnă să te străduiești să fii mai mult. Este copilășul de doi ani care se străduiește și se chinuie să ajungă la clanța ușii pe care fratele mai mare o poate atinge. Nu e nimic rău în asta. Nu e nimic rău într-o asemenea dorință.

Este ceva care motivează, este dorință pură. Dă naștere la măreție.

Pizma, pe de altă parte, este o emoție produsă de către frică, cea care te face să vrei ca celălalt să aibă mai puțin. Este o emoție bazată deseori pe amărăciune. Ea provine din mânie și duce la mânie. Și omoară. Pizma poate omorî - ca și gelozia. Oricine care a fost implicat într-un triumf gelos știe acest lucru. Pizma omoară. Dorința dă naștere.

Celor care sunt dornici de perfecționare li se vor da mai multe ocazii de a reuși în felul *lor*.

Nimeni nu va fi împiedicat de la a avansa economic, politic și social. Nici din motive de rasă, gen sau orientare sexuală. Nici din motive de naștere, statut social sau vârstă. Din absolut nici un motiv. Nu va mai fi tolerată nici un fel de discriminare, *din nici un motiv*.

Da, vor mai exista „săraci” și „bogați”, dar nu vor mai exista „flă-mânzi” și „nevoiași”. După cum bine vezi, *nu vor dispărea* din viață stimulentele ... *ci doar deznădejdea*.

Dar ce va garanta că vor fi suficienți contribuabili pentru „a-i duce în spate” pe necontribuabili?

Măreția spiritului uman.

Măi, să fie!!?

În ciuda aparentei tale neîncrederi exacerbate, persoanele de rând *nu vor fi* satisfăcute având doar mijloacele de subzistență și nimic mai mult. În plus, întregul stimulent pentru a atinge măreția se va schimba când a doua paradigmă se va modifica, când se va produce modificarea spirituală.

Și din ce cauză se va produce această modificare? N-a apărut ea în 2000 de ani de istorie ...

Ar trebui să spui, două *miliarde* de ani de istorie ...

... a planetei. De ce ar apărea acum?

Pentru că, o dată cu îndepărtarea de supraviețuirea materială, cu eliminarea nevoii de a reuși din plin să-ți asiguri o securitate modică, n-ar mai exista nici un alt motiv pentru a ieși în evidență pentru a obține ceva, pentru a deveni desăvârșit, în afară de trăirea *experienței desăvârșirii însăși!*

Și aceasta va fi o motivație suficientă?

Spiritul uman se ridică; el nu decade în fața unei adevărate oportunități. Sufletul caută o experiență superioară, nu una inferioară. Oricine a trăit chiar și pentru o clipă experiența *desăvârșirii adevărate* știe acest lucru.

Dar cum rămâne cu puterea? În această rearanjare specială vor mai exista unii care vor avea bogăție și putere nemăsurată.

Câștigurile financiare vor fi limitate.

Ei asta-i! Ia te uită! N-ai vrea să explici cum va funcționa treaba asta, înainte să-ți explic eu Ție de ce nu poate funcționa?

Ba da. Așa cum vor fi limite inferioare de venituri, tot așa vor fi și limite superioare.

În primul rând, aproape toată lumea va da guvernului mondial 10% din venitul lor. Aceasta este deducerea voluntară de 10% pe care am menționat-o mai devreme.

A, da ... vechea propunere de „taxe egale”.

În acest moment, în societatea voastră actuală, ar trebui să ia formă de taxă, pentru că nu sunteți suficient de iluminați ca să înțelegeți că deducerea voluntară, făcută pentru binele general, este spre interesul vostru.

Dar când va apărea acea modificare în conștiință pe care tocmai ți-am descris-o, o astfel de deducere deschisă din avutul vostru, făcută de bună voie, din grijă pentru ceilalți, va fi văzută ca pe ceva cu adevărat oportun.

Trebuie să-Ți spun ceva.

Te superi dacă Te întrerup puțin ca să-Ți spun ceva?

Nu, dă-i drumul.

Această conversație mi se pare foarte ciudată. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o conversație cu Dumnezeu, în care Dumnezeu ar începe să recomande ce curs ar trebui să ia politica. Zău că nu.

Cum să-i conving eu pe oameni că *Dumnezeu este în favoarea unei taxe fixe?*

Văd că înșiși să o numești „taxă” și înțeleg de ce; deoarece concep-tul de a oferi, pur și simplu, o parte de 10% din bogăția ta îți este foarte străin. Dar de ce ți se pare greu de crezut că Eu aș putea avea un punct de vedere în această privință?

Eu credeam că Dumnezeu nu emite judecăți, nu are opinii și nici nu-I pasă de asemenea lucruri.

Stai un pic, lasă-Mă să înțeleg. În ultima noastră conversație - cea pe care ai numit-o *volumul I* - ți-am răspuns la tot felul de întrebări. Întrebări despre ce anume face ca o relație să funcționeze, întrebări despre cum să trăiești corect, până și la întrebări legate de dietă. Cu ce diferă acelea de aceasta?

Nu știu. *Pare* diferită. Vreau să spun, chiar ai un punct de vedere în ceea ce privește politica? Ești cumva membru al partidului Republican? Ce adevăr poate să iasă din această carte! Dumnezeu este *Republican*.

Ai prefera să fii Democrat? Doamne, Dumnezeule!

Drăguț! Nu, aș prefera să fii *apolitic*.

Eu sunt apolitic. Nu am absolut nici un punct de vedere politic.

Cam ca Bill Clinton.

Hei, grozav! Acum *tu ești* drăguț! Îmi place umorul, ție nu?

Nu mă așteptam ca Dumnezeu să fie umorist *sau* politician!

Sau orice altceva care ține de condiția umană, nu-i așa?

E în regulă, lasă-Mă să reaşez această carte și volumul 1 în contextul potrivit. Nu am nici o preferință în această privință, referitor la cum vă conduceți voi viața. Singura mea dorință este ca voi să trăiți pe deplin experiența ca fiind voi înșivă ființe creatoare, astfel încât să-l puteți cunoaște pe Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Bine. Asta o înțeleg. Până aici totul este în regulă.

Fiecare întrebare la care am răspuns și fiecare informație pe care ți-am dat-o în volumul I au fost auzite și li s-a răspuns în contextul a ceea ce voi, ca ființe creatoare, spuneți că încercați să fiți și să faceți. De exemplu, în primul volum Mi-ai pus multe întrebări legate de cum puteți face ca relațiile să funcționeze, în cele din urmă. Îți amintești?

Da, desigur.

Ai considerat că răspunsurile Mele îți ridică probleme? Ți-a fost greu să crezi că Eu aș putea avea un punct de vedere în această privință?

Nu m-am gândit niciodată la asta. Eu nu fac altceva decât să citesc răspunsurile.

Dar, vezi tu, Eu Îmi așezam răspunsurile în contextul întrebărilor tale. Adică, ce cale să apuci, luând în considerare ceea ce dorești tu să fii sau să faci. Iar Eu ți-am arătat o cale.

Da, așa ai făcut.

Același lucru îl fac și aici.

Este doar,... nu știu,... este mult mai dificil să cred că Dumnezeu ar spune aceste lucruri, decât să cred că Dumnezeu ar spune alte lucruri.

Găsești că îți este mult mai greu să fii de acord cu câteva dintre lucrurile spuse aici?

Ăăă...

Pentru că, dacă despre asta este vorba, atunci totul e foarte în regulă.

Chiar este?

Bineînțeles.

E în regulă să nu fii de acord cu Dumnezeu?

Sigur că da. Ce crezi că o să-ți fac, o să te strivesc ca pe o insectă?

Ei, n-am mers cu gândul chiar așa de departe!

Să știi că lumea nu e de acord cu Mine, încă de când a început totul. De când a pornit totul, cu greu găsești pe cineva care merge pe Drumul Meu.

Cred că e adevărat ce spui.

Să fii sigur că e adevărat. Dacă oamenii ar fi urmat instrucțiunile Mele - lăsate vouă de sute de învățători, în mii de ani - lumea ar arăta cu totul altfel acum. Dacă vrei să nu fii de acord cu Mine acum, spune-Mi. S-ar putea, chiar, să nu am dreptate.

Ce spui?

Spuneam că s-ar putea, chiar, să nu am dreptate. Vai de Mine, doar nu iei *tot ce spun ca literă de Evanghelie?*

Vrei să spui că n-ar trebui să pun nici o bază pe acest dialog?

Ia, ia! Stai așa! Cred că ți-a scăpat foarte mult din ce am discutat. Să o luăm de la început: *Totul vine din tine.*

Ce ușurare! Mult timp am crezut că mi se oferă, chiar pe bune, îndrumare.

Îndrumarea pe care o primești este *să faci ce-ți spune inima. Ascultă-ți sufletul. Ascultă-te pe tine însuși*. Chiar și atunci când îți ofer o opțiune, o idee, un punct de vedere, nu ai nici o obligație să le accepți ca pe ale tale proprii. Dacă nu ești de acord, atunci, *nu fi de acord*. În asta constă *toată esența acestui exercițiu*. Ideea nu era ca tu să înlocuiești dependența de orice și oricine *cu dependența de această carte*. Ideea era să te fac *să gândești*. Să gândești *tu însuși*. Și acesta Sunt Eu chiar acum.

Eu sunt tu, *care gândește*. Eu sunt tu, care gândește cu voce tare.

Vrei să spui că acest material nu vine din Sursa cea mai Înaltă?

Bineînțeles că de acolo vine. Există totuși un lucru pe care nu-l poți crede: *tu ești Sursa cea mai Înaltă*. Și iată singurul lucru pe care, aparent, nu-l pricepi: *tu crezi totul - întreaga ta viață - chiar aici, chiar acum*. Tu ...TU ... o crezi. Nu Eu. TU.

... Există câteva răspunsuri pentru aceste probleme pur politice care nu-ți plac? *Schimbă-le*. Fă-o. Acum. Înainte de a începe să le auzi ca *literă de Evanghelie*. Înainte de a începe să le faci *reale*. Înainte de a începe să consideri că cel mai recent gând al tău legat de ceva este mai important, mai valid, mai adevărat decât *următorul* tău gând.

Amintește-ți, întotdeauna, că *noul tău gând* este cel care îți creează realitatea. Întotdeauna.

Găsești că există ceva ce ai vrea să schimbi în această discuție politică?

Nu chiar. Sunt oarecum de acord cu Tine, ca să zic așa. N-am prea știut ce să înțeleg din toate astea.

Înțelege ce dorești. Fă ce vrei. Nu pricepi? *Asta faci cu tot ce înseamnă viață!*

În regulă... cred că am înțeles. Aș dori să continuăm această con-

versație, măcar ca să văd unde ajungem.

Perfect. Hai să mergem mai departe.

Tocmai spuneai că...

Tocmai spuneam că în alte societăți - în societățile iluminate - este ceva obișnuit să pui deoparte o anumită cantitate din ceea ce primești (din ceea ce numești tu „venit”) care să fie folosită pentru binele general al societății însăși. În cadrul noului sistem pe care îl analizăm pentru societatea voastră, fiecare ar câștiga pe an atâta cât poate - și ar reține, până la o anumită limită, ceea ce câștigă.

Care limită?

O limită arbitrară, acceptată de toată lumea.

Și ce se întâmplă cu ceea ce depășește acea limită.

Ar fi dat pentru fondul de caritate al omenirii *cu numele contribuabilului*, astfel ca întreaga lume să-și cunoască binefăcătorii.

Binefăcătorii ar avea opțiunea unui control direct asupra distribuirii a 60% din contribuția lor, oferindu-li-se, astfel, satisfacția de a plasa mare parte din banii lor exact acolo unde vor. Ceilalți 40% ar fi alocați programelor legiferate de către federația mondială și administrate de ea.

Dacă oamenii ar ști că li s-ar lua tot ceea ce trece de o anumită limită de venit, care ar mai fi stimulentele lor ca să muncească? Ce i-ar împiedica de la a se opri în mijlocul activității, o dată ce au atins „limita” venitului.

Unii s-ar opri. Și ce dacă? Lasă-i să se oprească.

Când se depășește limita de venit, nu s-ar impune nimănui muncă obligatorie ca să aducă contribuția la fondul caritabil al omenirii.

Necesitățile fundamentale ale fiecăruia ar fi acoperite pe deplin numai din banii economisiți prin eliminarea producției pe scară largă a do-tărilor pentru război. Procentajul de 10% luat din tot ceea ce se câștigă pe scară mondială, în plus față de aceste economii, ar ridica întreaga societate, nu numai pe câțiva aleși, la un nou nivel de demnitate și abundență. Iar contribuția câștigurilor mai sus de limita acceptată ar produce o asemenea șansă și satisfacție generală pentru toată lumea, încât gelozia și mânia socială s-ar dezintegra, pur și simplu.

Deci, unii *ar înceta* să mai muncească - în special cei care își consideră munca pe care o fac în viață ca fiind *o adevărată corvoadă*.

Dar cei care ar privi-o ca pe o *bucurie absolută* nu s-ar opri *niodată*.

Nu toată lumea poate avea o astfel de muncă.

Inexact. Toată lumea poate.

Bucuria la locul de muncă nu are nici o legătură cu funcția, dar este legată, în totalitate, de scop.

Mama care se scoală la patru dimineața pentru a schimba scutecul copilului înțelege perfect acest lucru. Ea îngână o melodie și alintă copilul și, pentru nimic în lume, nu i se pare că ceea ce face înseamnă muncă.

Activitatea ei devine o adevărată bucurie, din cauza atitudinii față de ceea ce face, a intențiilor și *scopului ei* în ceea ce privește această muncă.

Am folosit acest exemplu al maternității, pentru că dragostea unei mame pentru copilul ei te face să te apropii cel mai tare de înțelegerea conceptelor despre care vorbește în această carte și în această trilogie.

Totuși, care ar fi scopul eliminării „potențialului de câștig nelimitat”? Aceasta nu i-ar răpi experienței umane una dintre cele mai mari oportunități, una dintre cele mai splendide aventuri?

Ba ați avea încă oportunitatea și aventura câștigului unei cantități enorme de bani.

Limita superioară pentru venitul pe care-l poți păstra ar fi foarte sus - mai mult decât ar avea nevoie vreodată o persoană obișnuită ... 10

oameni obișnuiți. Iar nu cantitatea de venit pe care ai putea-o *câștiga* ar fi limitată - ci doar suma pe care ai alege să o reții pentru folosul personal. Restul - totul - să zicem peste 25 de milioane de dolari pe an (folosesc cifre absolut arbitrare) - ar fi cheltuit pentru programe și servicii în beneficiul întregii omenirii.

Cât despre motiv - *pentru ce...*

Limita de sus a venitului care poate fi păstrat ar fi o reflecție a modificării de conștiință de pe planetă; înseamnă a fi conștient de faptul că cel mai înalt scop al vieții nu este acumularea de cele mai mari bogății, ci de a face cel mai mare bine - și o convingere corolară că, într-adevăr, *concentrarea de bogăție* și nu *împărțirea ei* cu alții este singurul și cel mai important factor în crearea dilemelor politice și sociale cele mai persistente și mai izbitoare ale omenirii.

Oportunitatea de a acumula bogăție - bogăție nelimitată - este piatra unghiulară a sistemului capitalist, un sistem al economiei libere și a competiției deschise care a produs cele mai mari societăți pe care le-a cunoscut vreodată lumea.

Problema este că tu chiar crezi ce spui.

Nu o cred numai Eu. Am exprimat-o aici, în numele celor care o cred *cu adevărat*.

Cei care o cred cu adevărat se înșală teribil și nu văd nimic din realitatea actuală de pe planeta voastră.

În Statele Unite, cei din vârful piramidei, care reprezintă 1,5%, dețin mai multă bogăție decât restul de 90%. Averea netă a celor mai bogați 834.000 de oameni este cu aproape un trilion de dolari mai mare decât a 84 de milioane de oameni săraci la un loc.

Și ce dacă? Au muncit pentru asta.

Voi, americanii, aveți tendința de a considera statutul social ca pe o funcție a efortului individual. Deoarece unii „au dat lovitura”, ziceți că

oricine poate face la fel.

Acest punct de vedere este simplist și naiv. El presupune că toată lumea are oportunități egale când, de fapt, în America la fel ca și în Mexic, cei bogați și puternici se luptă cu ghearele și cu dinții să țină de bani și de putere *și să le și sporească*.

Și ce dacă? Ce e rău în asta?

Fac acest lucru, eliminând în mod sistematic competiția, minimalizând adevărata oportunitate prin instituționalizare și controlând, în mod colectiv, cursul și creșterea averii.

Ei realizează acest lucru prin tot felul de metode, de la practici de muncă necinstite care exploatează masele cele mai sărace, până la rețeaua veche de când lumea de practici competitive care minimizează (și aproape distrug) șansele unui nou venit de a intra în Cercul Restrâns al celor care au succes. Apoi ei caută să controleze politica publică și programele guvernamentale din lumea întreagă, pentru a se asigura, *în continuare*, că masele de oameni rămân controlate, înregimentate și aservite.

Eu nu cred că cei bogați fac așa ceva. Cel puțin nu toți. S-ar putea să fie o mână de conspiratori, presupun...

În majoritatea cazurilor nu o fac *persoanele* bogate; este vorba de sistemele sociale și instituțiile pe care ei le reprezintă. Aceste sisteme și instituții au fost *create* de către cei bogați și puternici - iar cei bogați și puternici sunt cei care continuă să le sprijine.

În spatele acestor sisteme sociale și instituții, indivizii se pot spăla pe mâini de orice responsabilitate personală în ceea ce privește condițiile care oprimă masele și îi favorizează pe cei bogați și puternici.

De exemplu, hai să ne întoarcem la sistemul de sănătate din America. Milioane din săracii Americii nu au acces la îngrijire medicală preventivă. Nimeni nu poate să arate cu degetul spre *un anumit doctor* și să spună: „tu ai făcut asta, e vina ta” că, în cea mai bogată națiune de pe pământ, milioane de oameni nu pot să ajungă să fie consultați de un medic, decât dacă se află în sala de urgențe într-o situație foarte gravă.

Deci, pentru așa ceva nu poate fi acuzat un *anumit* doctor, deși *toți doctorii au de câștigat din aceasta*. Întregul corp medical - și toate industriile înrudite - se bucură de profituri inimaginabile, datorită unui sistem de distribuție care a *instituționalizat* discriminarea împotriva muncitorilor săraci și a șomerilor. Și acesta e doar un singur exemplu de modul în care „sistemul” îi ține săraci pe cei săraci și bogați pe cei bogați.

Ideea este că cei bogați și puternici sunt cei care sprijină astfel de structuri sociale și *se opun cu putere oricărui efort real de a le schimba*. Ei se împotrivesc oricărei încercări politice sau economice care caută să ofere oportunități adevărate și demnitate reală tuturor oamenilor.

Majoritatea celor bogați și puternici, luați individual, sunt, fără discuție, oameni destul de drăguți, la fel de plini de compasiune și de simpatie ca oricare dintre voi. Dar, de îndată ce le pomeniți despre un concept care *îi amenință*, cum ar fi limitarea venitului anual (chiar la limite ridicol de mari, să zicem 25 de milioane de dolari anual), ei încep să se tânguiască de uzurparea drepturilor individuale, de erodarea „modului american de viață” și de „disparația stimulentei”.

Dar, atunci ce să mai spunem despre drepturile *tuturor* oamenilor de a trăi în condiții de minimă decență, cu suficientă hrană ca să nu mai moară de foame, cu suficientă îmbrăcăminte ca să nu le mai fie frig? Ce să mai vorbim de drepturile oamenilor *de pretutindeni* de a avea îngrijire medicală adecvată, - dreptul de a nu trebui *să sufere sau să moară* din cauza unor complicații medicale relativ minore, pe care cei cu bani le depășesc cât ai bate din palme.

Resursele planetei voastre - *inclusiv fructele muncii* maselor de oameni îngrozitor de săraci care sunt exploatați continuu și sistematic - aparțin tuturor popoarelor lumii, nu doar celor care sunt suficient de bogați și de puternici ca să-i exploateze pe alții.

Și iată cum funcționează exploatarea: industriașii voștri bogați se duc într-o țară sau într-o zonă unde nu există deloc locuri de muncă, unde oamenii sunt nevoiași, unde există o sărăcie cumplită. Cei bogați ridică acolo o fabrică, oferind locuri de muncă celor săraci - de obicei de 10 sau 12 sau 14 ore pe zi - cu salarii aflate sub standard, ca să nu zic *subumane*. Salariile, fii atent, nu sunt suficiente pentru a le permite acelor muncitori să scape din satele lor infestate de șobolani, ci le oferă doar atât cât să-i lase să locuiască *în acele condiții*, altă alternativă fiind *de a nu avea deloc hrană sau adăpost*. Iar când li se atrage atenția, acești capitaliști spun:

„Hei, dar o duc mai bine decât înainte, nu-i așa? *Le-am îmbunătățit soarta! Oamenii au servicii, nu-i așa? Le-am adus o șansă! Iar noi ne asumăm toate riscurile!*”

Dar care e riscul, când plătești pe cineva cu 75 de cenți pe oră pentru a fabrica adidași care se vor vinde cu 125 de dolari perechea?

Ce e asta, a-ți asuma riscul sau exploatare, pur și simplu?

Un astfel de sistem de nerușinare pe scară largă ar putea exista numai într-o lume motivată de lăcomie, acolo unde se pune pe prim plan numai profitul și nu demnitatea umană.

Cei care spun că „țărani ăia se descurcă *minunat*, dacă ne referim la standardele societății lor!” sunt cei mai mari ipocriți. Ei ar arunca o frânghie unui om care se înecă, dar *ar refuza să-l tragă la mal*. Ca apoi să se laude că *o frânghie este mai bună decât o piatră în cap*.

În loc de a-i ridica pe oameni la un nivel de demnitate adevărată, „cei care au” dau „celor care nu au” din lumea întreagă doar atât cât să-i facă dependenți - dar nu suficient pentru a-i face cu adevărat puternici.

Pentru că, oamenii cu adevărată putere economică au posibilitatea de a influența „sistemul”, nu numai de a se supune lui. Și acesta este ultimul lucru pe care-l doresc cei care au creat sistemul!

Prin urmare, conspirația continuă. Iar pentru majoritatea celor bogați și puternici nu este o conspirație a acțiunii, ci *o conspirație a tăcerii*.

Dați-i înainte, țineți-o tot așa, și nu care cumva să spuneți *ceva* despre nerușinarea unui sistem socio-economic care recompensează un director de corporație cu o primă de 70 de milioane de dolari pentru că a sporit vânzările unei băuturi ne-alcoolice, în timp ce 70 de milioane de oameni nu-și pot permite luxul de a o bea - cu atât mai puțin, de a mânca suficient pentru a rămâne sănătoși.

Nu cumva să vedeți nerușinarea acestei situații!! Numiți-o Economie Liberă de Piață și spuneți tuturor cât de mândri sunteți de ea! Căci scris este:

Dacă voiești să fii desăvârșit,
du-te și vinde averea ta, dă-o săracilor
și vei avea comoară în cer.
Ci auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat
întristat,

Neale Donald Walsch

căci avea multe avuții.¹⁹

¹⁹ Matei. XIX 21, 22; Noul Testament

Rareori Te-am văzut atât de indignat. Dumnezeu nu este indignat. Asta dovedește că Tu nu ești Dumnezeu.

Dumnezeu este *totul* și Dumnezeu *devine* totul. Nu există nimic din ceea ce Dumnezeu nu este, iar tot ceea ce Dumnezeu trăiește ca experiență despre sine Însuși, o trăiește în *tine*, ca *tine* și prin *tine*. Este indignarea *tu*, cea pe care o simți acum.

Ai dreptate. Pentru că sunt de acord cu tot ceea ce ai spus.

Trebuie să știi că fiecare gând pe care ți-l trimit î! primești prin filtrul propriei tale experiențe, a propriului tău adevăr, a propriei tale capacități de înțelegere, și a propriilor tale decizii, alegeri și declarații legate de Cine Ești și Cine Alegi să Fii. Nu există alt mod de a-l primi. Nu există alt mod prin care ar trebui să-l primești.

Iar începem. Vrei să spui că nici una din aceste idei și sentimente nu sunt *ale Tale*, că *întregul conținut* al acestei cărți ar putea fi greșit? Vrei să spui că toată această experiență a conversației mele cu Tine s-ar putea să nu fie nimic altceva decât o compilație a gândurilor și sentimentelor *mele* legate de un anumit lucru?

Ia în considerare posibilitatea că Eu *îți dau* gândurile și sentimentele legate de un anumit lucru (de unde, oare, crezi tu că vin ele?); că Eu creez împreună cu tine experiențele pe care le trăiești; că Eu sunt o parte din deciziile, alegerile și declarațiile tale. Ia în considerare posibilitatea că te-am ales, cu mult timp înainte ca această carte să ia naștere, să fii, împreună cu mulți alții, mesagerul Meu.

Îmi e greu să cred ce spui.

Da, am trecut prin toate acestea în volumul 1. Dar Eu voi vorbi lumii și o voi face, printre multe alte metode, prin învățătorii și mesagerii Mei. Iar în această carte, Eu voi spune lumii tale că sistemele ei economice, politice, sociale și religioase sunt primitive. Observ că aveți cu toții aroganța colectivă de a crede că ele sunt cele mai bune. Văd că cei mai mulți dintre voi se opun oricărei schimbări sau îmbunătățiri care v-ar lua ceva din ce aveți, chiar dacă ar putea ajuta pe cineva.

Vă spun din nou că pe planeta voastră este nevoie de o enormă modificare de conștiință. De o schimbare în modul de a vedea realitatea. De un respect reînnoit pentru întreaga viață și de o înțelegere mai profundă a legăturii dintre părțile întregului.

Bine, dar Tu ești Dumnezeu. Dacă nu vrei ca lucrurile să fie așa cum sunt, de ce nu le schimbi?

După cum ți-am mai explicat mai devreme, de la început decizia Mea a fost să vă dau libertatea de a vă crea viața - și, prin urmare, Sinele vostru - așa cum doriți voi ca el *să fie*. Voi nu vă puteți cunoaște Sinele ca pe Creatorul, dacă Eu vă spun ce să creați, cum să creați, iar apoi vă forțez, vă pretind sau vă fac să procedați în acest fel.

Dacă fac așa ceva, scopul Meu este pierdut.

Dar hai să încercăm doar să observăm *ceea ce a fost creat* pe planeta voastră și să vedem dacă acest lucru nu te indignează *cât de cât*.

Hai să ne uităm doar la patru pagini de interior ale unuia dintre cotidienele voastre importante, într-o zi oarecare. Ia ziarul de astăzi.

E în regulă. Astăzi este sâmbătă 9 aprilie 1994 și mă uit în *San Francisco Chronicle*.

Bine. Deschide la orice pagină.

Uite pagina A-7.

Perfect. Ce vezi acolo?

Titlul spune: NAȚIUNILE ÎN CURS DE DEZVOLTARE DISCUTĂ DREPTURILE MUNCII.

Excelent. Dă-i înainte.

Povestea relatează despre ceea ce se numește „vechea schismă” dintre națiunile industrializate și țările în curs de dezvoltare, în privința drepturilor muncii. Se zice că niște conducători ai unor națiuni în curs de dezvoltare „se tem că o campanie de extindere a drepturilor muncii ar putea da naștere unor metode necinstite de a exclude produsele lor, obținute cu salarii mici, de pe piețele de consum ale națiunilor bogate”.

Spune în continuare că negociatori din Brazilia, Malaezia, India, Singapore și din alte națiuni în curs de dezvoltare au refuzat să stabilească un comitet permanent al Organizației de Comerț Mondial, care să fie însărcinat cu întocmirea unei politici de drepturi ale muncii.

Despre ce drepturi vorbește povestea aceea?

Vorbește despre „drepturi fundamentale pentru muncitori”, cum ar fi interzicerea muncii forțate, impunerea unor standarde de siguranță la locurile de muncă și o garantare a oportunității de a face tranzacții în colectiv.

Și de ce nu doresc țările în curs de dezvoltare ca astfel de drepturi să facă parte dintr-un tratat internațional?

Îți voi spune Eu de ce. Dar, mai întâi, să ne fie foarte clar că nu *muncitorii* din acele țări se opun unor astfel de drepturi. „Negociatorii” pentru națiunile în curs de dezvoltare sunt aceiași oameni sau sunt strâns înrudiți cu aceiași oameni *care dețin și conduc fabricile*.

Cu alte cuvinte - cei bogați și cei puternici.

Așa cum s-a întâmplat și în vremea dinainte de mișcarea pentru dreptul la muncă din America, aceia sunt oamenii care beneficiază acum de

exploatarea în masă a muncitorilor.

Să fii sigur că ei sunt ajutați în tăcere de către cei cu bani mulți din SUA și din alte națiuni bogate, unde industriașii - care nu mai pot să-i exploateze pe muncitori în propriile lor națiuni - fac sub-contracte cu proprietarii de fabrici din aceste țări în curs de dezvoltare (sau își construiesc propriile lor fabrici acolo) pentru a-i exploata pe muncitorii străini, care încă sunt lipsiți de protecție și deci folosiți de alții care-și măresc profiturile deja nerușinate.

Dar articolul spune că guvernul nostru - administrația noastră actuală - este cel care insistă ca drepturile muncitorilor să fie o parte din tratatul de comerț internațional.

Președintele vostru actual, Bill Clinton, este un om care crede în drepturile fundamentale ale muncitorilor, chiar dacă puternicii voștri industriași nu cred. El luptă cu curaj împotriva intereselor generale ale marilor puteri financiare. Alți președinți americani și lideri din lumea întreagă au fost omorâți pentru mai puțin.

Vrei să spui că președintele Clinton va fi omorât?

Să zicem doar că vor exista niște forțe uriașe care vor încerca să-l îndepărteze de la putere. Ei trebuie *să-l scoată* din funcție - exact așa cum au făcut acum 30 de ani cu John Kennedy.

Așa cum a făcut Kennedy înaintea lui, Bill Clinton face tot ceea ce marile puteri financiare detestă. Nu numai că vrea să impună în lumea întreagă drepturile muncitorilor dar, practic, în fiecare problemă socială este de partea „oamenilor simpli”, împotriva instituțiilor de neclintit.

El crede că, de exemplu, este dreptul fiecărei persoane să aibă acces la îngrijire medicală adecvată - chiar dacă respectiva persoană nu-și poate permite să plătească prețurile și taxele exorbitante pe care a ajuns să le impună comunitatea medicală din America. El a spus că aceste prețuri trebuie să fie micșorate. Aceasta nu l-a făcut prea popular printre un alt mare segment dintre cei bogați și puternici din America - de la industriași în domeniul farmaceutic până la conglomeratele societăților de asigurări, de la corporațiile medicale, până la oamenii de afaceri care trebuie să

ofere o acoperire socială decentă pentru muncitorii lor - o mulțime de oameni care fac acum o grămadă de bani vor face ceva mai puțini bani, dacă săracilor Americii li se va da îngrijire medicală generală.

Aceasta face ca dl. Clinton să nu fie cel mai popular om din țară. Cel puțin nu printre anumite elemente - care, în secolul acesta, au dovedit deja că au capacitatea de a îndepărta un președinte de la putere.

Vrei să spui...?

Vreau să spun că lupta dintre „cei care au” și „cei care nu au” continuă la nesfârșit și se întinde ca o epidemie pe întreaga voastră planetă. Și așa va fi întotdeauna, atâta timp cât interesele economice și nu cele umanitare vor conduce lumea - atâta timp cât trupul omului și nu sufletul lui reprezintă cea mai mare preocupare pentru om.

Cred că ai dreptate. În pagina A-14 din același ziar există un titlu: **FURIE ÎN GERMANIA DIN CAUZA RECESIUNII**. Subtitlul spune : „Prăpastia dintre bogați și săraci se adâncește tot mai mult, o dată cu cea mai mare creștere postbelică a șomajului”.

Da. Și ce zice articolul ăsta?

Zice că este o mare agitație în țară printre cei care au fost disponibilizați, ingineri, profesori, savanți, muncitori din fabrici, tâmplari și bucătari. Spune că națiunea s-a confruntat cu niște stagnări economice și că există „un sentiment larg răspândit că greutățile nu au fost distribuite în mod echitabil”.

E corect. Nu au fost. Spune ceva articolul despre cauzele acestor atât de multe disponibilizări?

Da. Spune că angajații furioși sunt „muncitori ai căror patroni s-au mutat în țările unde munca este mai ieftină”.

Aha. Aha. Mă întreb dacă mulți oameni care au citit acest număr din San Francisco Chronicle au văzut legătura dintre articolele de pe paginile A-7 și A-14.

Articolul subliniază, de asemenea, că, atunci când se fac disponibilizări, femeile sunt primele care trebuie să plece. Se spune că „femeile reprezintă mai mult decât jumătate din șomerii națiuni și aproape 2/3 în est”.

Desigur. Ei bine, Eu continuu să scot în evidență - deși majoritatea dintre voi nu vreți să vedeți sau să acceptați aceasta - că mecanismul vostru socio-economic face *în mod sistematic* discriminări între anumite categorii de oameni. Voi *nu oferiți* oportunități egale, dar tot timpul țipați în gura mare că *le oferiți*. Aveți nevoie să credeți în această poveste, pentru a vă păstra în continuare părerea bună despre voi înșivă și, în general, nu-i puteți suferi pe cei care vă arată adevărul. Negați evidența acestei situații, chiar dacă vă este clar prezentată.

Trăiți într-o societate de struți.

Ei - ce *altceva* mai putem găsi în ziarul de astăzi?

La pagina A-4, un articol anunță NOI PRESIUNI FEDERALE PENTRU A PUNE CAPĂT FAVORITISMELOR LOCATIVE. Zice că „Oficialitățile federale care se ocupă de spațiul locativ întocmesc un plan care va impune ... să se depună cele mai serioase eforturi pentru a elimina discriminarea rasială în problema locativă”.

Întrebarea pe care trebuie să ți-o adresezi ție însuși este: de ce astfel de eforturi trebuie impuse?

Noi avem un Act pentru o Alocare Corectă a Spațiului Locativ, care oprește discriminările locative pe bază de rasă, culoare, religie, sex, origine națională, handicapuri sau compoziție familială. Cu toate acestea, multe comunități locale au făcut foarte puțin pentru a elimina asemenea discriminări. Mulți oameni din țara asta mai cred că o persoană ar trebui să poată face ce vrea cu proprietatea sa partic-

ulară - inclusiv să o închirieze cui vrea, sau să *nu* o închirieze.

Dar dacă oricine care are o proprietate de închiriat ar avea voie să facă astfel de alegeri și dacă aceste alegeri ar avea tendința de a reflecta o conștiință de grup și o atitudine generalizată către anumite categorii și clase de oameni, atunci segmente întregi din populație ar putea fi date în mod sistematic la o parte de la orice posibilitate de a găsi un loc decent în care să locuiască. Iar, în absența unei *locuințe* decente *pe care să și-o poată permite*, baronii pământului și stăpânii mahalalelor ar putea să ceară prețuri exorbitante pentru locuințe groaznice, pe care nici măcar nu le îngrijesc. Și, încă o dată, cei bogați și cei puternici exploatează masele, de data asta sub masca „drepturilor proprietății”.

Dar proprietarii ar trebui să aibă anumite drepturi.

Dar de când drepturile celor puțini încalcă drepturile celor mulți?

Aceasta este și a fost întotdeauna o problemă cu care s-a confruntat fiecare societate civilizată.

Va veni oare o vreme când binele tuturor va fi pus mai presus de drepturile individuale? Are oare societatea vreo responsabilitate față de ea însăși? Legile voastre de alocare corectă a spațiului locativ reprezintă modul vostru de a spune da. Toate eșecurile în a respecta și a impune aceste legi reprezintă modul celor bogați și puternici de a spune „Nu - tot ceea ce contează sunt drepturile *noastre*!”.

Încă o dată, actualul vostru președinte și administrația lui impun acest lucru. În nici un alt domeniu nu au fost toți președinții americani atât de dornici de a-i înfrunta pe cei bogați și puternici.

Înțeleg.

Articolul din ziar spune că, în scurtul timp de când sunt la putere, oficialitățile care se ocupă de spațiul locativ în Administrația Clinton au inițiat mai multe investigații legate de discriminarea locativă *decât s-a investigat de zece ani încoace*. Un purtător de cuvânt al Alianței pentru Alocarea Corectă a Spațiului Locativ, grup de consultanță națională din Washington, a spus că ceea ce Adminis-

trația Clinton a insistat să fie respectat în privința statutului locativ era ceva ce ei au încercat de ani de zile să determine alte administrații să facă.

Și, în felul acesta, președintele actual își face și mai mulți dușmani printre cei bogați și puternici: industriași și fabricanți, companii de medicamente și firme de asigurări, medici, conglomerate medicale și proprietari ai firmelor de investiții. Toți oameni cu bani și influență.

După cum am spus mai devreme, așteaptă-te ca lui Clinton să nu-i meargă prea bine cât timp este președinte.

Chiar și acum, când această carte este scrisă - aprilie 1994 - presiunea asupra lui crește.

Mai spune și altceva despre omenire, acest număr din ziarul din 9 aprilie 1994?

Păi, la pagina A-14 există o imagine a unui lider politic rus amenințând cu pumnul. Sub fotografie este un articol cu titlul JIRINOVSKI ÎI ATACĂ PE COLEGII DIN PARLAMENT.

Articolul spune că Vladimir Jirinovski „a intrat ieri într-o altă luptă cu pumnii, bătând un oponent politic și țipându-i în față: „O să te fac să putrezești în închisoare, am să-ți smulg barba, fir cu fir!”

Și te mai întrebi de ce izbucnește războiul între *națiuni*? Iată un lider important al unei mari mișcări politice care, în holurile parlamentului, își dovedește bărbăția *bătându-și oponentii*.

Rasa voastră umană este foarte primitivă și nu înțelege decât de forță. Nu există lege adevărată pe planeta voastră. Legea Adevărată este Legea Naturală - inexplicabilă - care *nu e nevoie* să fie explicată sau învățată. Ea *se vede de la sine*. Legea Adevărată este acea lege prin care oamenii sunt de bună voie de acord să fie guvernați, pentru că ei sunt guvernați de către ea în mod natural. Acordul lor nu este, prin urmare, atât de mult un acord, cât o recunoaștere mutuală a ceea ce este Așa.

Aceste legi nu trebuie să fie impuse. Ele *sunt* deja impuse printr-o

soluție simplă, cu consecințe de netăgăduit.

Să-ți dau un exemplu. Ființele foarte evolute nu-și dau în cap cu un ciocan, pentru că-i doare. Ele nu lovesc pe nimeni altcineva cu un ciocan în cap, din același motiv. Ființele evolute au observat că, dacă lovești pe cineva cu un ciocan, acea persoană suferă. Dacă o faci în continuare, acea persoană se înfurie. Dacă continui să îl enervezi, el găsește un ciocan și, în cele din urmă, te lovește și el. Ființele evolute știu, prin urmare, că dacă lovești pe altcineva cu un ciocan, te lovești pe tine însuși. N-are nici o importanță dacă ai mai multe ciocane sau un ciocan mai mare. Mai devreme sau mai târziu tu vei fi rănit.

Rezultatul se vede de la sine.

Ființele neevolute - ființele *primitive* - observă același lucru. Lor, pur și simplu, nu le pasă.

Ființele evolute nu vor să se joace de-a „Câștigă Cel Cu Ciocanul Cel Mai Mare”. Ființele primitive joacă numai acest joc. Că veni vorba, acesta este mai ales un joc al bărbaților. În neamul vostru, foarte puține femei sunt dispuse să se joace de-a Ciocanele Rănesc. Ele joacă un joc nou. Ele spun „Dacă aş avea un ciocan, aş da o nouă formă justiției, libertății, dragostei dintre frații și surorile mele de pe tot pământul”.

Vrei să spui că femeile sunt mai evolute decât bărbații?

Nu emit nici o judecată de valoare, nici într-o direcție, nici în alta. Observ, pur și simplu.

Vezi tu, adevărul - ca și Legea Naturală - se vede de la sine.

Orice lege care nu este o lege naturală nu se vede de la sine, deci trebuie să vă fie explicată. Trebuie să *vi se spună* de ce este spre binele vostru. Trebuie să vă fie arătată. Nu este o treabă ușoară deoarece, dacă ceva e spre binele vostru, *se dezvăluie singur*.

E nevoie să vi se explice numai ceea ce nu se dezvăluie singur.

Pentru a-i convinge pe oameni despre ceva care nu se dezvăluie singur e nevoie de o persoană cu totul ieșită din comun și foarte hotărâtă. Pentru acest scop i-ați inventat pe politicieni. Și pe preoți.

Savanții nu spun multe. De obicei, ei nu sunt foarte vorbăreți. Nici nu trebuie să fie. Dacă fac un experiment și acesta reușește, ei vă arată,

pur și simplu, ce au făcut. Rezultatele vorbesc de la sine. De aceea savanții sunt de obicei genul liniștit, fără înclinație spre vorbărie. Aceasta nu este necesară. Scopul activității lor se dezvăluie singur. Mai mult decât atât, dacă încearcă să facă ceva și dau greș, nu au nimic de spus.

Nu același lucru se întâmplă și cu politicienii. Ei vorbesc, chiar dacă *au dat greș*. De fapt, uneori, cu cât dau mai mult greș, cu atât vorbesc mai mult.

Același lucru este adevărat și în cazul religiilor. Cu cât dau mai mult greș, cu atât vorbesc mai mult. Dar adevăr îți spun Eu ție:

Adevărul și Dumnezeu pot fi găsiți în același loc: acolo unde este liniște. Când L-ai găsit pe Dumnezeu și când ai găsit adevărul nu e nevoie să vorbești despre el. Se dezvăluie singur.

Dacă *vorbești* foarte mult despre Dumnezeu, probabil că o faci pentru că ești încă în căutare. E bine așa. E foarte bine. Trebuie doar să știi unde te afli.

Dar învățătorii vorbesc tot timpul despre Dumnezeu. Numai despre asta vorbim și noi în această carte.

Tu îi înveți pe alții ceea ce alegi tu să înveți.

Da, această carte într-adevăr vorbește despre Mine - cât și despre viață - ceea ce face ca ea să demonstreze ceea ce era de demonstrat. Te-ai angajat să scrii această carte, *deoarece încă ești în căutare*.

Da.

Așa e. Și același lucru este valabil și pentru cei care o citesc.

Dar noi discutăm despre creație. La începutul acestui capitol, M-ai întrebat de ce n-am schimbat totul, dacă nu-Mi place ceea ce am văzut pe Pământ. Eu nu judec ce faceți voi. Eu doar văd și, din când în când, descriu ceea ce văd, așa cum am făcut în această carte.

Dar acum trebuie să te întreb - iartă-Mi observațiile și uită-Mi descrierile - ce simți *tu* în legătură cu ce ai observat despre ceea ce s-a creat pe planeta ta? Ai scos articole doar din ziarul dintr-o singură zi și până acum ai descoperit că:

Națiunile refuză să acorde drepturi fundamentale muncitorilor.

Cei bogați care devin mai bogați și cei săraci care devin mai săraci sunt puși în fața unei crize în Germania.

Guvernul trebuie să impună proprietarilor să se supună Legilor de acordare corectă a spațiului locativ în SUA.

Un lider puternic le spune oponenților lui politici: „O să te fac să putrezești în închisoare! O să-ți smulg barba, fir cu fir!”, în timp ce le trage un pumn în nas pe podiumul forumului legislativ național în Rusia.

Mai îmi poate arăta acest ziar și altceva despre societatea voastră „civilizată”?

Mai e un articol în pagina A-13 cu titlul: POPULAȚIA SUFERĂ CEL MAI MULT DIN CAUZA RĂZBOIULUI CIVIL DIN ANGO-LA. Subtitlul spune: „În zonele controlate de rebeli, mercenarii locuiesc în lux, în timp ce mii de oameni mor de foame”.

Ajunge. Mi-am făcut o părere. Și asta e numai ziarul dintr-o zi?

O parte din ziarul dintr-o zi. Le-am extras numai din sectorul A.

Și iarăși vin și spun: sistemele voastre mondiale economice, politice, sociale și religioase sunt *primitive*.

Nu voi face nimic ca să schimb această stare de lucruri, din motivele pe care ți le-am expus.

Trebuie să aveți *liber arbitrii și libertate de voință* pentru ca să puteți trăi experiența țelului Meu cel mai înalt în ceea ce vă privește - și anume, de a vă cunoaște pe voi înșivă ca fiind Creatorul.

Iar până acum, după atâtea mii de ani, doar atât ați evoluat - asta-i tot ce ați creat. Nu te indignează treaba asta?

Ați făcut un singur lucru bun. Ați venit la Mine pentru sfaturi.

În mod repetat, „civilizația” voastră s-a întors către Dumnezeu, întrebând: „Unde am greșit?” „Cum putem să facem ceea ce este bine?”.

Faptul că ați ignorat, în mod sistematic, în toate ocaziile, sfaturile Mele nu Mă împiedică să vi le ofer din nou. Ca un bun părinte, sunt tot-

deauna gata să ofer ajutor când Mi se cere. Și, tot ca un bun părinte, vă iubesc în continuare, chiar atunci când sunt ignorat.

Vă descriu, deci, lucrurile așa cum sunt ele în realitate. Și vă spun cum puteți să faceți ce este mai bine. O fac într-un mod care vă determină să fiți îndignați, deoarece vreau să vă captez atenția. Văd că am reușit.

Ce ar putea *provoca* acel gen de modificare masivă de conștiință despre care ai vorbit atât de des în această carte?

Noi facem acum o modelare înceată și gradată a blocului de granit care este experiența umană, eliberând-o de surplusul nedorit, tot așa cum un sculptor cioplește pentru a crea și a scoate la iveală adevărata frumusețe care apare în final.

„Noi”?

Tu și cu mine, prin munca pe care o facem cu aceste cărți ca și foarte mulți alții, toții mesagerii. Scriitorii, artiștii, producătorii de televiziune și film. Muzicienii, cântăreții, actorii, dansatorii, profesorii, șamanii, guru. Politicienii, conducătorii, (da, există unii foarte buni, unii foarte sinceri!), medicii, avocații, (da, există unii foarte buni, unii foarte sinceri!), mămicile și tăticii și bunicii și bunicile din sufrageriile, bucătăriile și curțile de pe tot teritoriul Americii și din toată lumea.

Voi sunteți înaintașii, vestitorii.

Și conștiința multor oameni se modifică. Datorită vouă.

Va fi nevoie de o calamitate mondială, de un dezastru de proporții uriașe, după cum au sugerat unii? E nevoie ca pământul să se încline pe axa sa, să fie lovit de un meteorit, continente întregi să fie înghițite, înainte ca oamenii să vrea să asculte?

Trebuie să fim vizitați de ființe din spațiu și înspăimântați de moarte, înainte de a ne fi suficient de clar că noi cu toții Una suntem? Se cere să fim puși în fața amenințării morții, înainte de a fi mobilizați ca să găsim un nou mod de viață?

Astfel de evenimente drastice nu sunt necesare - dar s-ar putea să se întâmple.

Se vor întâmpla?

Crezi tu că viitorul este previzibil - chiar și de către Dumnezeu? Adevăr îți spun Eu ție: Viitorul vostru este creabil. Creați-l așa cum îl vreți.

Dar mai devreme spuneai că, în cadrul adevăratei naturi a timpului, nu *există* „viitor”; că totul se întâmplă în Această Clipă - în Momentul Veșnic de Acum.

E adevărat.

Ei bine, sunt cutremure și inundații și meteoriți care lovesc planeta „chiar acum”, sau nu sunt? Să nu-mi spui că *nu știi*, Tu care ești Dumnezeu?

Vrei să se întâmple aceste lucruri?

Bineînțeles că nu. Dar *Tu* ai spus că tot ceea ce *urmează* să se întâmple *s-a întâmplat* deja - *se întâmplă acum*.

E adevărat. Dar Momentul Etern de Acum *se schimbă veșnic*. Este ca un mozaic - unul care există veșnic, dar se modifică neconținut. Nu poți să clipești, pentru că, atunci când deschizi din nou ochii, totul este diferit. Privește! Uită-te! *Vezi?* Iar s-a întâmplat!

EU MĂ SCHIMB NECONTENIT.

Ce anume Te face să Te schimbi?

Ideea Ta despre Mine. *Gândul* tău despre *Întreg* Îl face să se schimbe - *instantaneu*.

Uneori, schimbarea din interiorul Întregului este subtilă, practic imperceptibilă, depinzând de puterea *gândului*. Dar, când există un gând intens - sau *un gând colectiv* - atunci se produce un impact *urias*, un efect incredibil.

Totul se schimbă.

Prin urmare *va fi* pe întregul Pământ acel cataclism major despre care vorbeai?

Nu știu. Va fi? *Voi* decideți. Amintește-ți că voi vă alegeți realitatea *acum*.

Eu aleg să nu se întâmple.

Atunci nu se va întâmpla. Sau se va întâmpla.

Iar începem!

Da. Trebuie să învățați să trăiți înăuntrul acestei contradicții. Și trebuie să înțelegeți cel mai mare adevăr: Nimic Nu Contează.

Nimic nu contează?

Îți voi explica în volumul al treilea.

Bine ... În regulă, dar, când e vorba de asemenea lucruri, nu-mi place să trebuiască să aștept.

Dar ai deja foarte multe de digerat. Oferă-ți un pic de timp. Oferă-ți un pic de spațiu.

S-ar putea să nu ne despărțim încă? Simt că vrei să pleci. Ai început deja să vorbești ca atunci când ești gata de plecare. Mi-ar plăcea

să vorbim despre alte câteva lucruri... cum ar fi, de exemplu, ființe care vin din spațiu - *există* așa ceva?

În volumul al III-lea urmează să ne ocupăm și de acest subiect.

Haide, spune-mi numai un pic, o picăturică!

Vrei să știi dacă există viață inteligentă în altă parte în univers?

Da. Bineînțeles că există.

E la fel de primitivă ca a noastră?

Unele forme de viață sunt mai primitive, altele mai puțin primitive. Iar unele sunt mult mai avansate.

Am fost vizitați de către astfel de extratereștri?

Da. De multe ori.

Cu ce scop?

Pentru a lua informații. În unele cazuri, pentru a vă da, cu blândețe și cumpătare, o mână de ajutor.

Și cum ne ajută?

Vă împing înainte, din când în când.

De exemplu, ești desigur conștient că, în ultimii 75 de ani, ați făcut mai multe progrese tehnologice decât în *toată* istoria omenirii la un loc.

Da, presupun că da.

Îți închipui tu că totul, începând de la tomografia computerizată până la zborul supersonic și la cipurile unui computer care este introdus în trupul tău pentru a-ți regla bătaile inimii, a putut să iasă din mintea unui om?

Păi... da!

Atunci de ce nu s-au gândit oamenii la ele cu mii de ani înainte?

Nu știu. Bănuiesc că nu aveau tehnologia necesară. Vreau să spun că un lucru conduce la altul. Dar tehnologia a apărut la un moment dat. Totul este un proces de evoluție.

Nu ți se pare ciudat că, în cadrul acestui proces de evoluție care a durat un miliard de ani, de-abia acum 75 sau 100 de ani a apărut o imensă „explozie de comprehensiune”?

Nu-l simți ca ieșit din tiparul obișnuit faptul că mulți oameni de pe planetă au fost martorii dezvoltării tuturor lucrurilor, de la radio la radar și la electronică, în timpul vieții lor!

Nu înțelegi că ceea ce s-a întâmplat reprezintă un salt enorm? Un pas înainte de o asemenea magnitudine și asemenea proporții încât să sfideze orice logică.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că ar trebui să iei în considerație posibilitatea că ai fost ajutați.

Dacă am fost „ajutați” tehnologic, de ce nu suntem ajutați spiritual? De ce nu ni se dă ajutor în privința acestei „modificări de conștiință”?

Vi se dă.

Ni se dă?

Ce crezi că e cartea asta?

Hmmm.

Mai mult decât atât, în fiecare zi vi se pun în față noi idei, noi gânduri, noi concepte. Procesul de modificare a conștiinței, de creștere a conștiinței spirituale a unei întregi planete este un proces încet. E nevoie de mult timp și de multă răbdare. De multe vieți. De generații.

Dar, încetul cu încetul, ajungeți unde trebuie. Vă modificați pe nesimțite. În liniște, se schimbă ceva.

Și Tu spui că ființele din spațiu ne ajută în această privință?

Chiar așa.

Ele sunt printre voi acum și sunt multe. Vă ajută de ani de zile.

Dar de ce nu se fac cunoscute? De ce nu se dezvăluie? N-ar fi impactul lor asupra noastră de două ori mai mare, dacă ar face-o?

Scopul lor este de a oferi asistență în a se produce schimbarea pe care ei văd că cei mai mulți dintre voi o doriți - și nu de a o crea; de a o favoriza, nu de a o impune cu forța.

Dacă s-ar dezvălui, ați fi forțați de simpla putere a prezenței lor să le acordați onoruri mai mari și să dați cuvintelor lor o mai mare greutate. E de preferat ca masele de oameni să ajungă la propria lor înțelepciune. E mai greu să te lepezi de înțelepciunea care vine din interiorul tău, decât de cea care vine de la altul. Ai tendința de a te agăța mai mult de ceea ce ai creat tu însuși, decât de ceea ce ți se spune.

Îi vom vedea vreodată; vom ajunge vreodată să-i cunoaștem pe acești vizitatori extraterestri, așa cum sunt ei cu adevărat?

O, da. Va veni momentul în care conștiința voastră va evolua și frica

se va micșora și atunci ei se vor arăta vouă.

Câțiva dintre ei au și făcut-o - în fața câtorva oameni.

Dar ce e cu teoria care devine acum din ce în ce mai populară că aceste ființe sunt, de fapt, rău voitoare? Există vreunii care vor să ne facă rău?

Există vreo ființă umană care vrea să vă facă rău?

Da, bineînțeles.

Unele dintre aceste ființe - cele mai puțin evolute - ar putea fi judecate în același fel.

Dar amintește-ți porunca Mea. Nu judeca. Nimeni nu face nimic nelalocul lui, dacă acționează conform cu modelul universului propriu. Unele ființe au avansat în tehnologie, dar nu în modul de a gândi. Cam așa este și omenirea voastră.

Dar dacă aceste ființe răuvoitoare sunt atât de avansate tehnologic, desigur că ne-ar putea distruge. Ce anume i-ar putea opri?

Sunteți protejați.

Suntem?

Da. Vi se dă oportunitatea de a vă trăi până la capăt propriul vostru destin. Rezultatul va fi creat de către propria voastră conștiință.

Adică?

Adică, în aceasta - ca și în orice altceva - căpătați ceea ce gândiți.

Atrageți către voi lucrurile de care vă este frică.

Persistă lucrurile cărora le opuneți rezistență.

Dispare lucrul la care vă uitați - dându-vă șansa de a-l re-crea iarăși

și iarăși, dacă vrei, sau de a-l alunga pentru totdeauna din experiența voastră.

Ceea ce alegeți, aceea trăiți ca experiență.

Hmmm. Nu prea se întâmplă chiar așa în viața mea.

Pentru că te îndoiești de putere. Te îndoiești de *Mine*.

Probabil că nu e o idee prea bună.

Categoric că nu.

20

De ce se îndoiesc oamenii de Tine?

Pentru că se îndoiesc de ei înșiși.

De ce se îndoiesc de ei înșiși?

Pentru că așa li s-a spus, așa au fost învățați.

De către cine?

De către oamenii care pretindeau că Mă reprezintă.

Nu înțeleg. De ce?

Pentru că aceasta era modalitatea, singura modalitate prin care oamenii puteau fi controlați. Vezi tu, *trebuie* să te îndoiești de tine însuși, pentru că, altfel, ai revendica toată puterea pe care o ai. Iar asta nu e posibil. Nu e deloc posibil. Nu e posibil din punctul de vedere al celor care dețin acum puterea. Ei se agață de putere, care este de fapt a voastră, iar ei știu acest lucru. Și singurul mod de a se agața de putere este prin a îngădi tendința omenirii de a vedea și apoi de a rezolva cele două dintre problemele cele mai mari din cadrul experienței umane.

Care sunt acestea?

Păi, le-am discutat tot timpul în această carte. Să recapitulăm, deci...

Majoritatea, dacă nu toate problemele și conflictele omenirii, cât și problemele și conflictele voastre ca indivizi, ar fi rezolvate la nivelul societății, dacă ați vrea să:

Abandonați conceptul de Separație.

Adoptați conceptul de Transparență.

Niciodată să nu vă mai vedeți ca separați unul de celălalt, niciodată să nu vă mai vedeți separați de Mine. Niciodată să nu spuneți cuiva nimic altceva decât adevărul, și niciodată să nu mai acceptați nimic din ceea ce este mai prejos decât adevărul *vostru* cel mai mareț despre Mine.

Prima alegere o va crea pe a doua, deoarece, când vedeți și înțelegeți că voi sunteți Una cu Toată lumea, *nu* veți putea spune un neadevăr și nici nu veți putea ascunde date importante și nu veți putea fi altfel decât total transparenți față de toți cei din jur, *deoarece vă va fi foarte clar că este în interesul vostru cel mai mare să procedați astfel*.

Dar această modificare de paradigmă necesită mare înțelepciune, mare curaj și enorm de multă hotărâre. Asta, pentru că Frica va lovi aceste concepte drept în inimă și le va eticheta drept false.

Frica va roade miezul acestor adevăruri magnifice și le va face să apară drept găunoase.

Frica va distorsiona, va disprețui, va distruge. Și astfel, Frica va fi cel mai mare dușman al vostru.

Dar voi nu veți avea, nu veți putea crea, societatea după care ați tânjit întotdeauna și la care ați visat întotdeauna, decât dacă și până când nu vedeți cu înțelepciune și claritate adevărul suprem: că ceea ce-i faci tu altuia, ție îți vei face; că ce nu reușești să faci pentru alții, pentru tine însuși nu reușești să faci; că durerea altuia este durerea ta, iar bucuria altuia este bucuria ta și că, atunci când tăgăduiești sau nu recunoști orice parte din acest adevăr, tăgăduiești sau nu recunoști o parte din tine.

Acum este momentul *să-ți redobândești întregimea*.

Acum este momentul să te vezi din nou, așa cum Ești Tu cu Adevărat și, astfel, să te vadă din nou și ceilalți. Pentru că, atunci când tu și relația ta adevărată cu Dumnezeu devin vizibile, atunci Noi suntem *indivizibili*. Și nimic nu Ne va mai despărți vreodată.

Și, deși veți trăi iarăși în iluzia separării, folosind-o ca pe o unealtă pentru a vă crea Sinele din nou, de acum înainte veți trece prin reîncarnările voastre cu iluminare, văzând iluzia așa cum este ea în realitate, folosind-o, cu veselie și bucurie, pentru a trăi experiența oricărui aspect care vă face plăcere din Cine Suntem, dar nemaiaceptând-o niciodată ca realitate.

Nu va mai fi niciodată nevoie să folosiți procedeul uitării pentru a vă

re-crea din nou Sinele, ci veți folosi *cu bună știință* Separarea, *alegând*, pur și simplu, să vă manifestați, dintr-un anumit motiv și cu anumit scop, ca Ceea Ce Este Separat.

Iar când ești, astfel, complet iluminat - adică, încă o dată umplut cu lumină - poți chiar să alegi, ca motiv special pentru a te reîntoarce la viața fizică, acțiunea de a le re-aminti celorlalți.

Poți să selectezi să te întorci la o viață fizică, nu pentru a crea și a trăi experiența vreunui nou aspect al Sinelui tău, ci pentru a aduce lumina adevărului în acest loc al iluziilor, astfel încât ceilalți să o poată vedea.

Atunci tu vei fi „cei care aduce lumina”. Vei fi o parte din Trezire. Există alții care au făcut deja acest lucru.

Ei au venit aici ca să ne ajute să îl cunoaștem pe Cine Suntem?

Da. Ei sunt suflete iluminate, suflete care au evoluat. Ei nu mai caută următoarea experiență mai înaltă despre ei înșiși. Ei au avut deja cea mai înaltă experiență. Acum ei doresc doar să vă aducă vești despre această experiență.

Ei vă aduc „veștile bune”.

Ei vă vor arăta calea și viața lui Dumnezeu. Ei vor spune „Eu sunt Calea și Viața. Urmați-mă”.

Apoi, ei vor crea pentru voi modelul a ceea ce înseamnă să trăiești în gloria veșnică a uniunii conștiente cu Dumnezeu - cea care se numește Conștiința Dumnezeiască.

Voi și cu Mine, noi suntem întotdeauna uniți. Noi nu putem *să nu fim*. Este cu totul imposibil. Dar voi trăiți acum în experiența inconștientă a acestei unificări. Și în corp fizic e posibil să trăiți în uniune conștientă cu Tot Ceea Ce Este; în conștiința complet trează a *adevărului suprem*; în exprimarea conștientă a lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Când o faceți, serviți ca model pentru toți ceilalți, cei care trăiesc în uitare. Deveniți o re-amintire vie. Și, prin aceasta, îi salvați pe alții de la a rămâne pierduți în uitarea lor pentru totdeauna.

Acesta *este* iadul; a rămâne pierduți în uitare pentru veșnicie. Eu nu voi permite așa ceva. Nu voi permite nici unei singure oi să se rătăcească și voi trimite ... un păstor.

Într-adevăr, mulți păstori vă voi trimite, iar tu poți să alegi să fii unul dintre ei. Iar când sufletele vor fi trezite din somnul lor de către tine și li se va re-aminti încă o dată Cine Sunt, toți îngerii din rai se vor bucura pentru aceste suflete. Pentru că pierduți au fost și s-au aflat.²⁰

Chiar acum există pe planeta noastră oameni, ființe sfinte ca acestea, nu-i așa? Există și acum, nu au existat numai în trecut, așa e?

Da. Au existat întotdeauna. Vor exista întotdeauna. Nu vă voi lăsa fără învățători; nu-Mi voi abandona turma, ci-Mi voi trimite întotdeauna păstorii după ea.

Chiar acum există mulți pe planeta voastră, ca și în alte părți ale universului. Iar în unele părți ale universului, aceste ființe trăiesc împreună într-o comuniune constantă și într-o exprimare constantă a adevărului celui mai înalt.

Acestea sunt societățile iluminate despre care ți-am vorbit. Ele există, ele sunt reale și v-au trimis emisari.

Vrei să spui că Buddha, Krishna, Iisus erau *veniți din spațiu*!

Tu ai spus-o, nu Eu.

E adevărat?

E prima dată când ai auzit această idee?

Nu, dar este *adevărat*?

Crezi că acești maestri au existat undeva, înainte de a veni pe Pământ și s-au reîntors acolo, după așa-numita lor moarte?

Da, așa cred.

²⁰ compară Luca XV: 24, 32 Noul Testament

Și unde presupui tu că ar fi locul ăla?

Întotdeauna m-am gândit că este în ceea ce noi numim „rai”. Mă gândeam că ei au venit din rai.

Și unde gândeai tu că este raiul ăsta?

Nu știu. Pe un alt tărâm, presupun.

O altă lume?

Da,... aha, înțeleg. Dar aș fi numit-o *lumea spiritului*, nu o altă lume - așa cum știm noi - nu o altă *planetă*.

Este lumea spiritului. Dar ce te face să crezi că acele spirite - acele Spirite Sfinte - nu pot sau nu vor să aleagă să trăiască altundeva în univers, exact așa cum făceau înainte de a veni în lumea voastră?

Cred că, pur și simplu, nu m-am gândit în felul acesta. Nu a făcut parte din ideile mele legate de acest subiect.

*„Sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ Horatio, decât s-a visat în filozofia voastră.”*²¹ Vorbele astea au fost scrise de către minunatul vostru metafizician, William Shakespeare.

Deci Iisus a venit din spațiul cosmic!

Eu nu am spus asta.

A venit sau nu?

²¹ William Shakespeare, Hamlet, act I, scena 5

Răbdare, copilul Meu. Prea o iei înainte. Mai sunt multe de spus. Atât de multe. Mai avem încă o carte întreagă de scris.

Vrei să spui că trebuie să aștept volumul III?

Ți-am spus, ți-am promis de la început. Am zis că vor fi trei volume.

Primul va trata despre adevărurile individuale de viață și despre provocările ei.

Al doilea va discuta adevărurile legate de viața oamenilor de pe această planetă, considerând că toți fac parte dintr-o singură familie.

Și ziceam că al treilea va acoperi cele mai largi adevăruri referitoare la întrebări eterne. În acesta vor fi revelate secretele universului.

Doar dacă nu vor fi.

Vai de mine! Nu știu cât mai pot suporta! Vreau să spun că, realmente, am obosit să mai „trăiesc în contradicție”, după cum spui Tu întotdeauna. Vreau ca ceea ce este *așa, să fie așa*.

Atunci, *așa să fie!*

Doar dacă nu va fi așa.

Asta-i! Asta-i! TE-AM PRINS! Acum înțelegi Dicotomia Divină. Acum vezi întregul ansamblu. Acum înțelegi planul.

Totul - totul - care a fost vreodată, care este acum și care va fi vreodată există chiar acum. Și astfel, tot ceea ce este ... ESTE. Dar tot ceea ce ESTE se schimbă în mod constant, deoarece viața este un proces continuu de creație.

De aceea, într-un sens foarte real, Ceea Ce ESTE ... NU ESTE.

CEEAA CE ESTE nu este NICIODATĂ LA FEL. Asta înseamnă că CEEAA CE ESTE - NU este.

Scuză-mă, Charlie Brown,²² *vai de capu' nostru!* Atunci cum poate ceva să însemne ceva?

Nu înseamnă. Iar te pripești! Toate la timpul lor, fiul Meu. Toate la timpul lor. Și acesta și alte mistere mai mari vor fi înțelese după ce veți citi volumul al III-lea. Doar dacă ... cu toții în cor acum ...

DOAR DACĂ NU VOR FI ÎNTELESE.

Exact.

Bine, bine... e-n regulă. Dar între acum și atunci - sau pentru oamenii care s-ar putea să nu ajungă să citească niciodată aceste cărți - ce căi pot fi folosite chiar aici, chiar acum, ca să se întoarcă la înțelepciune, să se întoarcă la limpezime, să se întoarcă la Dumnezeu? E nevoie să ne întoarcem la religie? Asta e veriga ce lipsește?

Întoarceți-vă la spiritualitate. Lăsați deoparte religia.

Afirmația asta o să-i înfurie pe foarte mulți oameni.

Oamenii o să se înfurie din cauza întregii cărți... doar dacă nu o să se înfurie.

De ce spui, să lăsăm deoparte religia?

Pentru că nu e bună pentru voi. Înțelege că, pentru ca religia organizată să poată avea succes, ea trebuie să îi facă pe oameni să creadă că *au nevoie de ea*. Pentru ca oamenii să își pună credința în altceva, ei trebuie ca, mai întâi, să-și piardă credința în ei înșiși.

Deci, prima sarcină a religiei organizate este să vă facă să vă pierdeți credința în voi înșivă. A doua sarcină este să vă facă să vedeți că *ea* are răspunsurile pe care voi nu le aveți. Și a treia sarcină și cea mai impor-

²² personaj comic din benzi desenate sau reclame

tantă este să vă facă să acceptați răspunsurile ei, fără să mai puneți întrebări. Dacă vă puneți întrebări, începeți să gândiți!

Dacă gândiți, începeți să vă întoarceți la Sursa din Interior. Religia nu-și poate permite să vă lase să faceți acest lucru, deoarece e posibil să obțineți un răspuns diferit de cel născocit de ea. Prin urmare, religia trebuie să vă facă să vă îndoiiți de Sinele vostru, de voi înșivă; să vă facă să vă îndoiiți de propria voastră capacitate de a gândi drept.

Problema cu care este confruntată religia este că, foarte adesea, această îndoială este cu dus și-ntors - pentru că, dacă voi nu puteți accepta propriile voastre gânduri fără să aveți îndoieli, cum e posibil să nu vă îndoiiți de noile idei pe care vi le-a dat religia despre Dumnezeu?

Foarte curând ajungeți chiar să vă îndoiiți de *existența* Mea - ceea ce, oricât de ciudat ar părea, nu ați făcut-o niciodată înainte.

Când ați trăit conduși de *cunoașterea voastră intuitivă*, e posibil să nu fi avut o imagine clară a Mea dar, fără îndoială, știați că Eu exist!

Religia este cea care a creat agnostici.

Orice gânditor cu capul limpede și care vede ceea ce a făcut religia *trebuie* să admită că religia nu are Dumnezeu! Pentru că religia e cea care a umplut inimile oamenilor cu frică de Dumnezeu, în locul dragostei pe care ei au avut-o odată pentru Ceea Ce Este în toată splendoarea Lui.

Religia este cea care a ordonat oamenilor să se plece în fața lui Dumnezeu, în locul bucuriei cu care ei se ridicau odată pentru a întinde mâinile după El.

Religia este cea care a împovărat oamenii cu griji legate de mânia lui Dumnezeu, în locul credinței pe care ei o aveau odată că Dumnezeu *le ușurează* povara!

Religia este cea care le-a spus oamenilor să le fie rușine de trupul lor și de funcțiile lui cele mai naturale, în locul *prețuirii* pe care ei o dădeau acestor funcții, ca pe cele mai mari daruri ale vieții!

Religia este cea care v-a învățat că trebuie să aveți un *intermediar* ca să ajungeți la Dumnezeu, în locul gândului de odinioară că voi înșivă puteți ajunge la Dumnezeu, pur și simplu, trăindu-vă viața în bunătate și adevăr. Și religia este cea care *le-a poruncit* oamenilor să-L adore pe Dumnezeu, în timp ce, odinioară, oamenii Îl adora pe Dumnezeu, deoarece le era imposibil *să nu o facă*.

Pretutindeni unde a ajuns, religia a creat dezbinare - ceea ce este

opusul lui Dumnezeu.

Religia a separat omul de Dumnezeu, omul de om, bărbatul de femeie - anumite religii chiar *îi spun* bărbatului că el este *superior* femeii, tot așa cum pretind că Dumnezeu este superior omului - pregătind astfel scena pentru cele mai mari denaturări care au fost vreodată impuse asupra unei jumătăți din rasa umană.

Adevăr vă spun Eu vouă: Dumnezeu *nu este* superior omului, iar bărbatul *nu este* superior femeii - *nu aceasta este* „ordinea naturală a lucrurilor” - dar așa *au dorit* toți cei care au avut putere (și anume, bărbații), când și-au format religiile bazate pe adularea masculului, scoțând în mod sistematic jumătate din materialul aflat în versiunea finală a „sfintelor scripturi” și răsucind restul, ca să se potrivească matricei modelului lor masculin despre lume.

Religia este cea care insistă *până în ziua de astăzi* că femeile sunt cetățeni oarecum inferiori, oarecum cu o spiritualitate de mâna a doua, oarecum „nepotrivite” să predice Cuvântul lui Dumnezeu, să-i învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu, sau să țină slujbe.

Ca niște copii vă contraziceți încă asupra genului pe care l-am stabilit.

Eu pentru preoții mei! Adevăr vă spun Eu vouă: Voi *toți* sunteți preoți. *Absolut fiecare dintre voi.*

Nu există nici o persoană sau categorie de persoane mai „potrivită” decât cealaltă ca să facă lucrarea Mea.

Dar, atât de mulți dintre oamenii voștri seamănă cu națiunile voastre.

Înfometați după putere. Lor nu le place să *împartă* puterea cu alții, ci doar s-o exercite.

Și au construit același gen de Dumnezeu. Un Dumnezeu înfometat după putere. Un Dumnezeu căruia nu-I place să *împartă* puterea cu alții, ci doar s-o exercite.

Adevăr vă spun Eu vouă: cel mai mare dar pe care vi-l face Dumnezeu este să *împărțiți* puterea cu El.

Aș vrea să vă fac să fiți ca Mine.

Dar noi nu putem să fim ca Tine! Aceasta ar fi blasfemie.

Blasfemia este că ați fost învățați asemenea lucruri. Adevăr vă spun Eu vouă: *Ați fost făcuți după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu - acesta este destimul pe care ați venit să-l îndepliniți.*

Nu ați venit aici ca să vă străduiți și să vă luptați și niciodată să nu „reușiți”. Nici nu v-am trimis într-o misiune imposibil de realizat.

Aveți credință în bunătatea lui Dumnezeu și aveți credință în bunătatea creației lui Dumnezeu - și anume, Sinele vostru sfânt.

Mai devreme în această carte, ai spus ceva care m-a intrigat. Aș vrea să ne întoarcem puțin, acum când ajungem la sfârșitul acestei volum. Ai spus „puterea absolută nu cere absolut nimic.”

Este aceasta natura lui *Dumnezeu!*

Ai înțeles acum.

Am spus „Dumnezeu este totul și Dumnezeu *devine* totul. Nu există nimic din ceea ce Dumnezeu nu este și tot ceea ce Dumnezeu trăiește ca experiență despre El Însuși, Dumnezeu trăiește în voi, ca voi și prin voi”.

În forma Mea ce mai pură, Eu sunt Absolutul. Eu sunt Absolut Totul și, de aceea, nu am nevoie, nu vreau și nu pretind absolut nimic.

Din această formă absolut pură, Eu sunt așa cum Mă faceți voi.

Este ca și când voi L-ați vedea, în sfârșit, pe Dumnezeu și ați spune: „Ce facem noi din asta?” dar, indiferent de ce faceți voi din Mine, Eu nu pot să uit și Mă voi întoarce întotdeauna la Forma Mea cea mai Pură. Restul este ficțiune.

Este o *plăsmuire* de-a voastră.

Există unii care ar face din Mine un Dumnezeu gelos; dar cum ar putea să fie gelos Cel care are și *este* Totul.

Există unii care ar face din Mine un Dumnezeu mânios; dar ce M-ar putea face să fiu furios, când Eu nu pot fi rănit sau jignit absolut în nici un fel.

Există unii care ar face din Mine un Dumnezeu răzbunător; dar pe cine M-aș răzbuna Eu, dacă tot ceea ce există este Eu?

Și de ce M-aș pedepsi pe Mine Însuși pentru că doar creez?

Sau, dacă trebuie să vă gândiți la noi ca fiind separați, de ce v-aș fi

creat, de ce v-aș fi dat *vouă* puterea de a crea, de ce v-aș fi dat libertatea alegerii de a crea ceea ce vreți voi să trăiți ca experiență, iar apoi să vă pedepsesc pentru totdeauna pentru că ați făcut alegerea „greșită“?

Adevăr vă spun Eu vouă: nu aș face așa ceva - și în acest adevăr se află eliberarea voastră de tirania lui Dumnezeu. Adevărul se află în faptul că tirania *nu există* decât în imaginația voastră.

Puteți veni acasă oricând doriți. Putem fi din nou împreună, oricând vreți. Puteți cunoaște din nou extazul uniunii voastre cu Mine. Într-o clipă și în gestul cel mai banal. În mângâierea vântului pe față. În cântecul greierului într-o noapte de vară, sub un cer diamantat cu stele.

În prima apariție a curcubeului și în primul țipăt al unui copilăș nou născut.

În ultima rază a unui apus de soare grandios și în ultima suflare a unei vieți grandioase.

Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârșitul veacurilor. Unirea voastră cu Mine este completă - a fost întotdeauna, este întotdeauna și va fi întotdeauna.

Voi și cu mine Una *suntem* - atât acum cât și în vecii vecilor.

Hai, du-te și fă din viața ta o afirmare a acestui adevăr.

Fă ca zilele și nopțile tale să reflecte cea mai înaltă idee care se află în tine. Permite momentelor tale de Acum să fie umplute de extazul grandios al lui Dumnezeu manifestat prin tine.

Fă-o prin exprimarea Dragostei tale eterne și necondiționate pentru toți cei a căror viață o atingi.

Fii o lumină în întuneric și nu-l huli.

Fii cel care aduce lumina.

Asta și *ești*.

Așa să fie.

Dialogul merge mai departe ...

Sunteți întotdeauna o parte *din* Dumnezeu, deoarece nu sunteți niciodată departe *de* Dumnezeu.

Acesta este adevărul ființei voastre. Noi suntem Întregul. Prin urmare, acum cunoașteți întregul adevăr.

Acest adevăr a fost hrană pentru sufletul înfometat. Luați și mâncați din el. Lumea este însetată de această bucurie. Luați și beți din ea. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.

Pentru că adevărul este trupul, și bucuria este sângele lui Dumnezeu, care este dragoste.

Adevăr.

Bucurie.

Dragoste.

Acestea trei sunt surori. Una duce la cealaltă și nu contează în ce ordine apar. Toate trei duc la Mine. Toate *sunt* Eu.

Și astfel, Eu închei acest dialog așa cum a început. Ca și în cazul vieții însăși, el se închide în cerc, de unde a plecat. Vi s-a dat adevăr. Vi s-a dat bucurie. Vi s-a dat dragoste. Vi s-au dat răspunsurile la cele mai adânci mistere ale vieții. A mai rămas o singură întrebare. Este întrebarea cu care am început.

Întrebarea nu este, cu cine vorbesc. Întrebarea este: Cine Mă ascultă?

